

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juliol 2012 · núm. 141 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 141 · Juliol 2012 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 93377551

Comerc, 5. 08840 Viladecans cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambta Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona cgttarragona@cgtcatalunya.cat Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona flbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600 sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort pilumcgt@gmail.com

Editorial

Rescat bancari: Un cop d'estat... tou, diuen...

Se'n pixin a sobre, diuen que plou i la colla d'imbècils que els fan de claca demà, o avui mateix, diuen que "no es podia fer res més", "que sobretot, unitat, tingueu confiança", "és que Madrid ja se sap", "que nosaltres sempre hem estat europeistes..." i que toca callar i esperar. Que es posin l'Europa dels mercaders a on els càpiga.

Un nou cop d'estat, aquest a l'Estat espanyol, es va produir el 9 de juny. Li diuen intervenció però és un cop d'estat. Una colla (diuen que serà tou i per això no arribaran a colla) de colpistes vinguts del centre de Goldman Sachs seran ara els encarregats de deixar-nos sense drets socials, sense sanitat, sense escola, sense res que no siguin obligacions, cops de porra i negociació del dret a ser. Els plantarem cara, ja ho saben, per això s'han armat i han llogat milers de de joves musculosos convenientment ensinistrats per trencar-nos el cap, per tal que la gent digui "intervenció" i no "cop d'estat" i sobretot, que tingui confiança en els nous botxins.

Els "tècnics" (són privatitzadors llogats per les empreses que ens vendran "serveis" que per nosaltres són drets) ens diran que cal que tanquem hospitals i escoles, que no tothom tingui accés a la sanitat, que sobren funcionaris i per tant serveis bàsics, que ja se sap que hem viscut per damunt de les nostres possibilitats... i no sé quantes mentides més. I sí, potser alguns hi han viscut però els que més hi han viscut són precisament els rics que no deixaran de viure-hi, per tant que no ens enredin. Això no és cap "rescat" sinó un cop d'estat a partir del qual aquest Chiquito de la Calzada que fins ara era ministre d'Economia deixarà el seu lloc a un altre "tècnic" més amic dels amos encara per tornar-nos a reformar laboralment parlant. Ens retallaran tot el retallable i en xafaran tant com puguin.

Tenim diverses opcions: mirar-nos-ho per la tele, vibrar amb la Selecció i cridar Viva España!, o sortir al carrer. Com sempre, però cada cop som més, triarem el carrer. Per aturar-los. I si no en tenen prou prenent les places aprendrem a fer-nos miners i cavarem sota els seus peus fins que

se'ls afoni el palauet que han fet amb els nostres diners, amb el nostre treball, amb les nostres vides. Que caiguin al clot i no en surtin més els responsables de morts evitables, els que ens volen com més rucs millor, els que ens odien tant que només saben mirar cap a dalt per llepar i cap a baix per escopir. Potser ens vencen primer però estigueu segurs que els costarà i que en segon terme serem la immensa majoria qui marcarà les regles del joc, perquè algunes no volem passar de tenir uns amos a Madrid a tenir-ne uns altres a Brussel·les, ni a Barcelona, València o Palma. Nascuts sense amos, lluitarem contra la dictadura dels diners amb la solidaritat i en defensa de la igualtat i la llibertat. I tingueu-ho clar. El que ha passat és un cop d'Estat, ni el primer ni el darrer, però un cop d'Estat. I com tots ells, acabarà caient, acabaran caient...

Agurrelj

Nous temps, vells romanços...

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojials, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisés Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Bertanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

"Em trobo cadàvers vagant sense memòria, cadàvers sense futur. Em trobo cadàvers vagant sense memòria, cadàvers sense futur al món"

"Vagant sense futur",
d'Eina

REPORTATGE

L'ajuda imposada per la UE per fer front a la situació de fallida de la banca espanyola suposarà un major aprofundiment de les polítiques de retallades i austeritat

La crisi és un fenomen recurrent i inherent al capitalisme

El rescat imposat de la banca espanyola

La crisi econòmica: més desposseïció social per salvar el capital financer

Ivan Gordillo

Gol de Cesc! El president del govern i altres representants polítics ho celebren efusivament a la grada d'un estadi a Polònia en mig d'un partit de l'Eurocopa de futbol. Hores abans s'havia anunciat el "rescat" de la banca espanyola, valorat en 100.000 milions d'euros, un episodi més de la lamentable gestió de la crisi per part de l'Estat espanyol i de la Unió Europea.

Certament la imatge és patètica. L'ajuda imposada per la UE per fer front a la situació de fallida de la banca pel despropòsit immobiliari i la creixent morositat suposarà un major aprofundiment de les polítiques d'austeritat. Aquests ajustaments econòmics estan condemnant les classes populars, liquidant el patrimoni públic i desmantellant la minsa democràcia que podia donar de si el parlamentarisme. No és una problemàtica tècnica sinó una qüestió política. La prioritat són els bancs abans que les persones. Els representants electes es troben còmodes amb el mandat de les elits financeres. El cop d'estat dels financers que es va iniciar el 2008 està més que consolidat.

Comença a fer-se difícil explicar alguna cosa nova sobre aquesta crisi. Tot el dit i repetit des que va començar continua sent vigent avui dia, més enllà de les peculiaritats dels nous episodis. El mal diagnòstic inicial i la voluntat de salvar el capital financer estan darrere de les erràtiques polítiques econòmiques. Continuem al mateix lloc on erem al començament de la crisi.

La crisi és un fenomen recurrent i inherent en el capitalisme, fins i tot necessari per al seu funcionament. Les característiques de l'actual crisi capitalista són la conseqüència del model anomenat neoliberal, on la producció i les finances s'han desenvolupat rígides per aquest patró precisament per superar crisis anteriors. Les deslocalitzacions, la fragmentació de la producció, la precarització laboral i les privatitzacions són característiques d'aquest model, juntament amb la importància que ha pres el sector financer en l'organització econòmica, sobretot a partir de la caiguda de l'economia productiva.

Aquesta crisi es va desencadenar amb l'explosió de la bombolla immobiliària i financera, que es va gestar a base de donar crèdits sobre els

que es va aixecar el fals creixement dels anys anteriors a la crisi. Sense aquests crèdits les famílies no podien consumir ni accedir a l'habitatge per culpa d'uns salaris llargament estancats i baixos i uns preus en augment. Les empreses obtenien importants beneficis però la ineficiència dels empresaris i la facilitat d'accés al crèdit els permetia mantenir-se en una posició poc competitiva. Aquesta barra lliure de crèdit havia de venir d'algun lloc donat que l'economia espanyola es caracteritza per un dèficit exterior important. El sistema financer es va endeutar fortament amb els mercats internacionals per finançar la bombolla immobiliària. La pertinença a l'euro donava una falsa estabilitat a les economies perifèriques. Un dels problemes és, doncs, l'elevat endeutament de l'economia, especialment privat, sobretot de les empreses i del sector financer.

El col·lapse, però, té més relació amb la producció. El sistema productiu havia arribat a límits insuperables de sobreproducció i sobrecapacitat, el sector immobiliari o de l'automòbil en són paradigmàtics. Aquests excessos portaven a una nova senda d'endeutament per tancar les inversions fallides, és a dir, la producció que no es venia perquè les famílies i empreses no podien assumir més préstecs. La caiguda dels beneficis es convertia en l'altre gran problema. Un tercer element important ha estat l'arquitectura institucional de la UE, construïda per afavorir el capital. Per una banda, permetia que les econo-

mies centrals reciquessin els seus superàvits invertint en la perifèria europea i, per l'altra, permetia que el capital de la perifèria gaudís d'una moneda forta. Tot plegat cal amanir-ho amb la incompetència de la classe política i les elits econòmiques, protagonistes d'innombrables casos de corrupció que en cap cas acaben amb una ferma resposta per part de la justícia.

Aquest és el diagnòstic real de la crisi. I tota acció que no es destini a atacar aquests problemes d'arrel està destinada a fracassar en trobar una sortida a la crisi més enllà d'afavorir el capital i obrir nous espais d'inversió a través de la desposseïció del que és públic i l'atac a les classes populars. El que s'anomena rescate de la banca espanyola -o línia de crèdit, com defineix de manera eufemística el govern- no és més que la imposició a l'Estat espanyol d'avaluar el que els bancs mai no podran tornar als bancs europeus.

La intervenció de la UE a través del "préstec" dels 100.000 milions d'euros té com a primera condició el compromís de l'Estat de respondre en cas d'impossibilitat de retorn dels bancs espanyols, quelcom més que probable, ja

que, deixant diners a entitats en fallida, no s'aconsegueix generar el que necessiten, sinó aplaçar el problema per més endavant. Tot plegat una maniobra per garantir que la banca europea acabarà cobrant. Els bancs espanyols deuen, només a bancs alemanys, francesos i britànics, més de 250.000 milions d'euros. La maniobra no s'entendria sense la reforma duta a terme l'agost passat, acordada per PP i PSOE, on es prioritza constitucionalment el pagament del deute públic abans que cap altra partida. La segona condició, derivada de l'anterior, és un duríssim contracte d'austeritat que molt probablement començarà per un augment de l'IVA que pot arribar fins el 21%, una major flexibilització del mercat laboral i reducció salarial i l'acomiadament de funcionaris.

Actualment, el que s'està intentant, salvant el capital financer, és fer front a dues contradiccions centrals. Per una banda, el que s'anomena plètores de capital, és a dir, grans volums de capital atresorat que busca destins on invertir però que, en l'actual context de fallida productiva, no troba llocs on poder obtenir rendibilitats favorables. I per altra banda, l'eterna contradicció capital-treball. La caiguda dels beneficis empeny els capitalistes a reduir els salaris per poder gaudir d'un tros més gros del pastís. El govern hi ajuda amb les corresponents reformes laborals. Un cop fet això, però, la minva de la renda salarial fa reduir la demanda i dificulta la venda de mercaderies per part de les empreses.

El que s'anomena rescate és un instrument que, a curt termini, té efectes en la distribució del deute, que passa de privat a públic. A més, a llarg termini, suposa una recomposició del poder del capital sobre el treball a través de la desposseïció de drets i d'ajustaments estructurals disciplinadors de la força de treball.

La crisi que viuen les economies centrals posa de manifest la incapacitat del capitalisme de garantir unes condicions de vida dignes a les classes populars i la seva incompatibilitat amb un règim més o menys democràtic. No hi ha una manca de recursos ni de capacitats, sinó una gestió desigual de la riquesa produïda. La dinàmica d'acumulació del capital basada en la persecució del benefici privat està en la base del sistema i això és el que es pretén rescatar.

** Ivan Gordillo és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat a la Directa núm. 278.*

Ni rescat, ni ajuda, és una invasió capitalista!

José Iglesias Fernández

No estem davant ni d'un rescat ni d'una ajuda, sinó d'una invasió capitalista. Les condicions que imposa la Comissió Europea (CE) per a la rendició total i la submissió incondicional de l'Estat Espanyol al capitalisme planetari ja han estat explicades i només contenen coaccions imperatives. Fonts comunitàries citades pel diari El País deixen ben clar que "les ajudes que s'acaben de concedir (100.000 milions d'euros) estan estretament vinculades al compliment del pacte fiscal, digui el que digui el Govern. O Madrid compleix, o els diners podrien deixar d'arribar". A més, el sistema compta amb fortes institucions que actuen pressionant els governs dels "països gitans" -tal com despectivament se'ls anomena als passadissos de les institucions oficials europees-: en les últimes setmanes ha guanyat presència el triumvirat fiscalitzador format pel Banc Central Europeu, el Mecanisme Europeu d'Estabilitat i el Fons Monetari Internacional, per assegurar que aquestes recomanacions es compleixin sense més retards, i d'acord amb els objectius que esmentem a sota. A l'assetjament que està exercint la troica, s'han sumat personatges com Hollande, Merkel, Monti o Obama. Però tampoc cal llegir molt entre línies per comprendre com el capitalisme surt beneficiat d'aquestes turbulències, encara que de vegades no les provoqui directament. Quin és el mecanisme?

El deute privat esdevé deute públic...

Primer, les empreses multinacionals exportadores han prestat a crèdit a les importadores espanyoles. Crèdit facilitat per la gran banca d'aquests països. Els agents econòmics que s'endeuten són els bancs, les empreses i les famílies. És un deute que contreu el sector privat però pel qual la CE n'obliga l'Estat a responsabilitzar-se, de manera que el deute privat es converteix en deute públic.

...el govern retalla despesa social...

Segon, una vegada la CE aconsegueix que l'Estat reconegui el deute exterior com a pròpi, actua en nom dels governs dels països prestadors imposant les condicions i pressionant amb terminis perquè es pagui aquesta. Les condicions consisteixen en pagar els interessos, que en el cas espanyol poden arribar al 7% (o més), afegint les quantitats prestades -per 100.000 milions de préstec l'Estat espanyol pagaria 7.000 milions l'any d'interessos i Alemanya només 1.000-.

Els estats prestadors saben que l'aparell productiu espanyol és ineficient per respondre a aquests compromisos financers, tant al volum del préstec com al dels interessos, de manera que poden pressionar i forçar el govern espanyol a privatitzar aquells sectors objecte d'avarícia d'aquests prestadors, com l'educació, la sanitat i les pensions públiques, així com a

realitzar retallades en la despesa social d'altres serveis públics relacionats amb el benestar de la població.

...i desregularitza el mercat de treball

Tercer. Hi ha reformes ineludibles que exigeixen intransigentment les empreses de l'economia real en el mercat de treball. Necessiten imposar lliurement als treballadors les condicions laborals que solen aplicar en àrees anomenades de zona franca. Cap regulació d'entrada a la contractació de mà d'obra (temporalitat total, eliminació del salari mínim); cap regulació durant el temps de treball (jornada il·limitada, lliure flexibilitat / mobilitat, baixos salaris, sense antiguitat, sense aportacions a la Seguretat Social, sense representativitat sindical ni dret de vaga, condicions de treball i ambientals decidides per l'empresa, etc.), i sense cap regulació de sortida (acomiadament lliure i gratuït).

Per tant, darrere de totes aquestes reunions dels governs, centrades en el dèficit pressupostari i el deute públic, s'amaga una reforma a nivell planetari. És fàcil constatar el que diem de les declaracions de polítics i buròcrates afins en els dies posteriors:

Fins fa uns dies, Mariano Rajoy i Luís de Guindos es van resistir i rebutjaven rotundament l'ajuda que els oferia Brussel·les. No obstant això, el Govern espanyol no té altra sortida que seguir assumint el deute del sector privat, la qual cosa allibera els capitalistes d'aquest país a respondre d'aquesta al convertir-la en deute públic. Així mateix, consumat aquest aval pel Govern, aquest fort endeutament de l'Estat el sotmet de manera que no li queda ni la menor escaleta per negar-se a realitzar les reformes exigides per aquestes institucions, que són el veritable objectiu de la invasió capitalista. Per tant, és fàcil entendre que com més endeutat estigui el Govern més obligat està a realitzar les retallades en la despesa social i les privatitzacions que li imposa la CE.

Amb la suma concedida com a deute -100.000 milions d'euros per ara- la troica reconeix al Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) aquesta quantitat, però els diners passen a pagar als creditors estrangers: cobren els bancs internacionals pels préstecs concedits a bancs d'aquest país (Santander, BBVA, la Caixa, etc.), i cobren les empreses multinacionals per la venda a crèdit de mercaderies i serveis a empreses importadores espanyoles. Encara que no ho diuen, l'ajuda o rescat, és per pagar a aquestes entitats estrangeres. Perquè, si com descarten els experts, "els 100.000 milions d'euros del pla de rescat de la banca espanyola [no aniran] a parar al crèdit a les empreses i famílies", a què es dedicaran llavors? Pensem que, amb aquesta ajuda coercitiva, la CE mata dos ocells d'un tret a favor del capitalisme planetari: sotmet el Govern espanyol a pagar les entitats estrangeres i a realitzar les privatitzacions i reformes exigides en el document: reforma fiscal, amb augment dels impostos indirectes; control dels pressupostos públics (que no hi hagi dèficits) -amb especial atenció a la despesa social-, la refor-

ma financera (finalitzar el procés de privatització de les caixes d'estalvi), i la reforma laboral i privatització del sistema públic de pensions. És a dir, són tan escandalosament exigits com a moneda de canvi de l'ajuda financera per part de la CE que un polític de la dreta nacionalista ha hagut de dir: "és evident que aquest rescat té conseqüències. Per quin motiu haurien de deixar diners a les institucions espanyoles si no és a canvi d'alguna cosa?".

El sector productiu deixat de banda

Entre aquestes directrius i dirigents no apareix cap preocupació per dinamitzar el sector productiu. Mentre hi ha diners per al sistema financer amb prou feines queda un euro per al sistema productiu. Es salven bancs i caixes però no hospitals ni escoles. Es congelen o redueixen els salaris i pensions, però ningú s'atreveix a limitar les desorbitades remuneracions anuals dels directius d'aquestes empreses. Els preus del gas, electricitat i altres mercaderies indispensables per al benestar diari estan pujant, de manera que el poder adquisitiu continua degradant-se.

No obstant això, la reforma laboral exigida ja és un fet. Acaba de ser aprovada amb els vots de PP, CiU, UPN i Foro Asturias; ve a ser "un pas més en la flexibilització del mercat de treball: estableix l'acomiadament més ràpid i barat (20 dies per any treballat), devalua la negociació col·lectiva en la mesura que dóna més poder a l'empresari per canviar les condicions de treball i salarials i regula

l'acomiadament i els expedients de regulació d'ocupació (ERO) a les administracions públiques".

Totes aquestes mesures impliquen que l'atur no baixarà, sinó que anirà en augment, tot i que els costos laborals no paren de caure, i que la mà d'obra és cada vegada més barata per a les empreses. Aviat arribarem als 6,5 milions de persones treballadores en atur, de les quals tindrem, quan es recuperi l'economia, al voltant de 6 milions d'aturats crònics. Com amenaça, la cancellera alemanya Angela Merkel ha afirmat que "no hi haurà cap prestació sense contraprestació, sense els ajustos i reformes" que s'han acordat.

El gran negoci del capitalisme

En resum. El capitalisme no està en crisi, sinó que és el seu model d'acumulació el que pateix algunes turbulències. Alteracions que aprofita per fer neteja, afeblir el poder de resistència i eliminar els indicadors de benestar aconseguits per la lluita històrica de la classe treballadora. A la contradicció Capital-Treball, el capitalisme està (i segueix) en la

seva esplendor, ara ja fins i tot proletaritzant i empobrint les seves classes mitjanes. Els aturats, en una gran majoria procedents de la classe mitjana, però també bona part de les persones jubilades, incapacitades per a la protesta, amaguen les seves vergonyes emparant-se en la caritat que proveeixen ONG assistencials com Creu Roja, Càritas, els bancs d'aliments, campanyes televisives, etc.

La classe mitjana, com matalàs ideològic del capitalisme, ni té una cultura de classe, i encara menys una cultura de la resistència contra el capitalisme. El que farà que, bona part dels seus components vagin assumint la misèria que el capitalisme maltusià els té reservada. Tampoc sembla que l'univers d'esquerres, essencialment habitat per partits, sindicats, cooperatives i altres expressions afins es proposi alguna cosa més transformadora que la tornada al capitalisme humanitari i verd. Caldrà esperar a veure per on es desenvolupen els esdeveniments. De moment la crisi és un gran negoci del capitalisme.

* José Iglesias Fernández és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat al web del setmanari Directa.

El rescat de la vergonya

Rafa Cid

Al més pur estil mafiós. Extorsió pura i dura. Encara que es disfressi de crèdit tou, l'acceptació d'una ajuda de fins a 100.000 milions d'euros per part del govern per a sanejar la banca espanyola ("la millor del món", que deien en l'etapa Zapatero) és un atracament social sense precedents.

L'Estat (no som tots?) s'endeuta en una quantia equivalent al 10 per cent del PIB per a salvar als bancs privats causants del boom immobiliari i les hipoteques-forca. I no és "una nacionalització" (dono perquè em donis, diners per accions), com en el cas de Bankia, sinó un torrent de diners ad calendas gregues per a reflotar un sector que en plena crisi econòmica, amb prop de sis milions d'aturats, segueix donant beneficis, atorgant vergonyoses indemnitzacions multimilionàries als seus directius i finançant als partits polítics perquè quan arribin al poder es posin a les seves ordres i ofereixin a les seves

empreses associades obres públiques i concessions per a garantir la continuïtat de l'espòli.

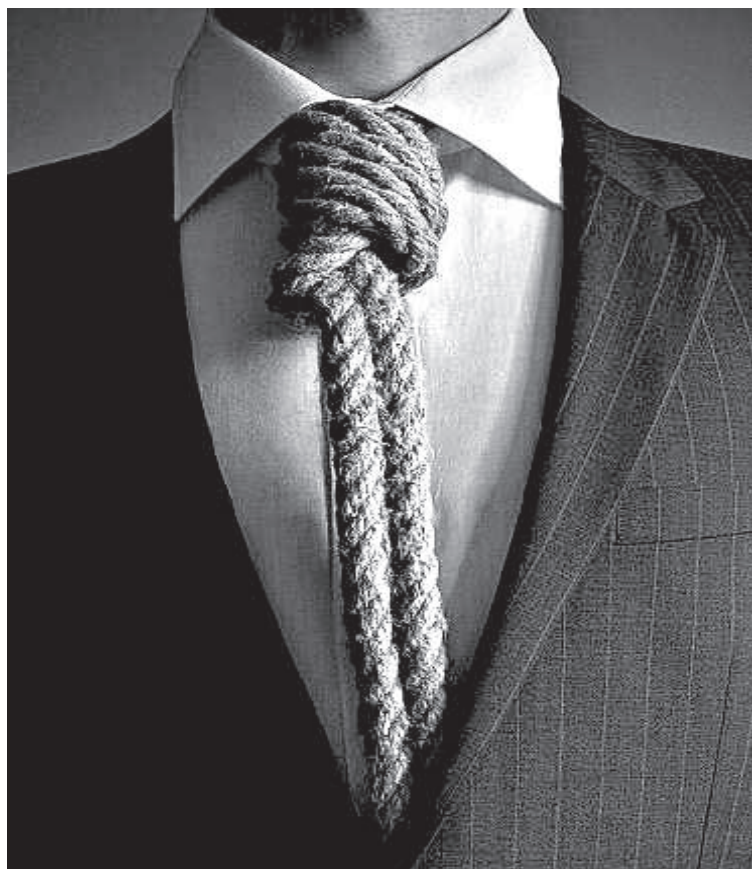
El 10 de maig de 2010 el govern del PSOE va assumir la intervenció que demanaven els mercats i ho vaomenar una dolorosa política d'austeritat. El 9 de juny de 2012 l'executiu recanvi del PP ha acceptat el rescat de Brussel·les i ho ven com una ajuda "extremadament avantatjosa".

El poble que sofreix la crisi sense culpa cap no té perquè saber la veritat del robatori en aquesta democràcia de casino. La "generosa" aportació del eurogrup augmentarà el ja gruixut deute sobirà i el dèficit públic, el que implica inexorablement més penúries per a la gent humil i els treballadors.

"La marca Espanya" és ara més que mai una marca escombraries, una cotxina condemna que els nostres corruptes dirigents deixen com emmetzinada herència a diverses generacions. Una vegada més, en la millor tradició del capitalisme canalla, el govern de la nació, teòric representant de l'interès general, decreta el sacrifici de tot un poble per a sal-

var a la casta oligàrquica econòmica-dinàstica-financera. El 99 per 100 de la societat que crea riquesa i progrés per a redimir al 1 per 100 cleptomà i ociós. Quina sagnant broma aquesta campanya sobre compatibilitzar austeritat i creixement que verbalitzava l'oposició socialista per a amagar la seva responsabilitat en el desastre! Només un cinisme propi dels còmplices del llinxament pot teoritzar sobre la necessitat creixement amb una mà quan amb l'altra aplaudeix un creixement real de deute i dèficit. Tot sense que el robatori que el govern i la classe política han perpetrat sobre el patrimoni social hagi tingut si més no la compensació d'exigir als seus caps financers que vinguin els seus ingents actius immobiliaris a preus de mercat. Res d'això. Gratis total. Al contrari, com la banca usquera ja no podia finançar-se en els mercats de capital perquè ningú creu en els seus falsejats balanços, per més test d'estrès que la glorifiquin, han posat una pistola en el pit de tota la societat perquè ella la financi amb sang, suor i llàgrimes.

L'Estat són ells.

La UE, el FMI i el Govern imposen a la ciutadania un nou rescat a la banca

Ecologistes en Acció

Davant de la imposició d'un nou rescat a la banca a costa de la ciutadania, cridem a la mobilització ciutadana contra el pagament del deute il·legítim i el rescat a la banca. El que hem de triar és entre entregar els recursos col·lectius als que més tenen o invertir-los en necessitats socials, com ara educació, sanitat, habitatge i medi ambient.

El 9 de juny la UE, el FMI i el Govern espanyol van imposar a la ciutadania un nou rescat a la banca. La suma serà de 100.000 milions d'euros que cal pagar amb diners públics a un tipus d'interès del 3%. Eixos 100.000 milions suposen el 10% del PIB espanyol però, amb el 3% d'interès en el marc d'una economia en caiguda, el percentatge realment serà més gran. Però aquesta no és la xifra total. A hores d'ara les diferents mesures de suport (fons de rescat, compra d'actius o avals) a la banca espanyola pugen 140.000 milions d'euros. És a dir, un 14% del PIB. D'aquesta manera, en total la banca està comprometent, almenys, un 24% del PIB.

Però aquesta impressionant suma de diners públics que acabarà en molt poques mans privades ni tan sols serà suficient. El deute total espanyol és el 400% del PIB, la gran majoria privat (un 336% del PIB). Així, ni tan sols comprometent un quart de la riquesa anual de l'estat hi ha possibilitats reals d'acostar-se al pagament de la gegantina bombolla de deutes generats per l'especulació urbanística. Aquest deute és impagable.

Per a Ecologistes en Acció, i per a tota la ciutadania, resulta obvi que el Govern menteix quan diu que no hi haurà condicionalitat en l'ajuda

ni retallades socials. Una prova d'això és mirar el mirall irlandès. El cas d'Irlanda és calcat a l'espanyol: l'immens deute immobiliari dels bancs va ser eixugat amb els diners de la ciutadania irlandesa primer a través dels recursos propis i, posteriorment, de la UE. Com és ben sabut, aquestes mesures van implicar una forta retallada en despeses socials i ambientals. I si el cas irlandès és conegut de sobra i té molts paral·lelismes amb l'espanyol, les implicacions de la intervenció grega no són menys conegudes. Però, per si queda cap dubte, tant la UE com el FMI ja han deixat clar que hi ha condicionalitat en l'ajuda, en concret en "consolidació fiscal, reformes estructurals i mercat de treball".

Per a preveure el que implica aquesta condicionalitat només cal veure el nostre present. Les retallades ja es pateixen aquí des de 2008 en forma de reformes laborals encaminades a una major precarització del treball, rebaixes brutals dels salaris, endarreriment de l'edat de jubilació o degradació accelerada dels serveis educatius. Però probablement aquestos no són els impactes més forts, ja que les brutals retallades en sanitat i en protecció del medi estan posant ja, sense exagerar, cadàvers sobre la taula. Són els d'aquelles persones que ja no arriben a temps a les urgències perquè les han tancades, o que no tenen un diagnòstic adequat perquè s'han detret els fons per a realitzar-los, o que perden un sostre on viure, o que pateixen els impactes d'aigües contaminades perquè no hi ha diners per a depuració.

Potser perquè portem anys de grans bombaments de recursos de baix a dalt, és pel que s'atreveixen a dir des del Govern que no hi haurà condicionalitat. Potser volen dir que no hi haurà condicionalitat afegida a tot

el que ja s'estava fent i està previst fer amb aquest malson setmanal en què s'han convertit els Consells de Ministres dels divendres. D'aquesta manera no hi haurà intervenció perquè ja existia a través del Pacte Fiscal de la UE.

Així, des de la ciutadania tenim bàsicament dos opcions. La primera és que fem el que se'ns demana amb insistència, que ens quedem quiets mentre ens devoren, membre a membre, "els mercats", és a dir, el gran capital bancari i transnacional. Que disfrutem del circ del futbol mentre ens prenen el pa.

La segona és que reaccionem, que prenguem el carrer i diguem que l'immens deute que ens lliga no l'hem generat des de la ciutadania, i que els que l'han creat ho han fet en contra dels interessos i les necessitats

de la gran majoria de la població. Que a més és un deute que és impagable. I, sobretot, que com hem de

triar entre que els que tenen molt recuperin les seues inversions i la vida, triem la vida.

TREBALL-ECONOMIA

La nova reforma laboral és la conseqüència de la derrota de les estratègies sindicals i de l'absència d'alternatives transformadores acceptades per les classes populars

La CGT promourà una nova vaga general per a la tardor

Enduriment de la reforma laboral

Després del seu pas definitiu pel Congrés i el Senat

Redacció

La reforma laboral elaborada pel Govern de Mariano Rajoy era aprovada definitivament el 28 de juny de 2012 en el seu pas pel Congrés dels Diputats, l'últim tràmit que restava per a la seva aprovació definitiva, ja s'ha convertit en llei i reforça el poder dels empresaris al temps que precaritzava les condicions laborals dels treballadors i treballadores.

La llei quedava llesta per a ser publicada en el Butlletí Oficial de l'Estat, una vegada ratificades totes les esmenes incorporades, onze esmenes del PP i una del PNB al seu pas pel senat i ha aprovat definitivament una modificació del mercat de treball que generalitza la indemnització per acomiadament en 33 dies amb un topall de dues anualitats i que facilita que les empreses puguin acomiadar per causes econòmiques, i sense tutela judicial, amb 20 dies i amb un màxim de dotze mensualitats.

La reforma laboral que s'ha aprovat després d'un tràmit parlamentari, que entre la seva discussió en el Congrés, en la comissió d'Ocupació i en el Senat ha durat més de dos mesos i mig, és encara més dura que el decret que està en vigor des del passat 12 de febrer i empijora el contingut de la norma en relació als drets dels treballadors.

El projecte procedeix del Reial decret-Llei 3/2012, de 10 de febrer, convalidat el passat 8 de març, amb l'objectiu, argumentava al Govern, de "crear les condicions necessàries perquè l'economia espanyola pugui tornar a crear ocupació".

El 12 d'abril, en el ple del Congrés, el PP, amb el suport de CiU, va rebutjar les cinc esmenes a la totalitat amb text alternatiu presentades al projecte de llei i també va tombar 656 esmenes a l'articulat. La Comissió d'Ocupació i Seguretat Social es va reunir el dia 24 de maig per a debatre, amb competència legislativa plena, l'informe de la ponència sobre el projecte de llei, que va ser aprovat per 25 vots a favor i 17 en contra. Una vegada aprovat el Dictamen aquest projecte, va passar a continuar la seva tramitació en el Senat, on el PP va tombar tres vetos i 574 propostes de modificació.

Els conservadors han utilitzat en aquest procés el seu corollari parlamentari, amb el suport de CiU, per a endurir un text ja de per si mateix molt perjudicial per als drets dels treballadors i introduir així diversos canvis importants.

Entre les esmenes pròpies que el PP va introduir en el Congrés i que, aprofundeixen en els seus aspectes més negatius, es troba la reducció a un any de la pròrroga indefinida dels

convenis col·lectius no renovats que en el text original era de dos anys. Aquesta modificació fa que els treballadors puguin veure's en una delicada situació de desprotecció davant l'empresari al mancar d'un acord que reguli les seves condicions laborals. En aquest sentit cal tenir en compte que en els quatre primers mesos de 2012 s'ha vist una baixada molt espectacular del ritme de signatura de convenis. Així mateix, en l'actualitat hi ha quatre milions de treballadors que encara no han renovat el seu conveni. Aquesta modificació pot provocar que la part empresarial es vegi amb la possibilitat de alliberar-se de compromisos i opti per retardar el procés i així aconseguir empijorar les condicions laborals de les plantilles.

Una altra de les esmenes del PP introduïdes i que vénen a modificar el decret que està en vigor actualment té a veure amb les relacions individuals en l'empresa. El PP ha donat suport a donar més poder a l'empresari per a canviar de forma unilateral les condicions de treball a l'autoritzar-li a disposar de fins a un 10% de la jornada anual, enfront del 5% actual. Això vol dir que, si en una empresa la jornada laboral anual aconseguida per la negociació col·lectiva són 1700 o 1800 hores, l'empresari podrà canviar entre 170 o 180. L'augment de la disponibilitat empresarial de les condicions de treball empijorarà les condicions de conciliació de vida laboral i personal i és un atac en tota regla als drets dels treballadors i, especialment de les dones, que són les més sotmeses a les dobles o triples jornades.

En el Senat, el PP ja havia introduït el passat 12 de juny onze esmenes, entre elles una iniciativa que modifica la llei 27/2007 sobre l'accés a la pensió de jubilació i el que es coneix com llacunes de cotització. Segons aquesta modificació, a l'hora de calcular la base reguladora de les pensions quan hi hagi llacunes de cotització, les primeres 48 mensualitats s'integraran amb la base mínima d'entre totes les existents a cada moment, i la resta de mensualitats amb el 50 % d'aquesta base mínima, una qüestió que afectarà bàsicament a les dones.

Resum de les principals mesures que introdueix, amb les modificacions afegides al text final després del tràmit parlamentari:

- Acomiadament
L'acomiadament ocupa el gruix

de la reforma i és el tema que més preocupa. S'elimina l'exigència d'autorització administrativa prèvia per a les regulacions d'ocupació en les empreses.

Les empreses que acomiadin a més de 100 treballadors haurien de dissenyar un pla de recol·locació externa dissenyat per a un mínim de sis mesos.

La indemnització per acomiadament improcedent es redueix per als contractes indefinits de 45 a 33 dies per any treballat, amb un màxim de 24 mensualitats.

Els contractes fixos que actualment tinguin dret a 45 dies per any mantindran aquesta quantia fins a l'entrada en vigor de la norma i a partir de llavors la indemnització passarà a ésser de 33 dies. El límit per a ambdós períodes serà de 42 mensualitats.

- Acomiadament objectiu: 20 dies d'indemnització per any treballat

En el cas de l'acomiadament objectiu -que permet a les empreses acomiadar per causes econòmiques, organitzatives, tècniques o de producció amb una indemnització de 20 dies per any treballat- s'entendrà que concorren causes econòmiques quan hi hagi pèrdues actuals o previstes o la disminució persistent del nivell d'ingressos ordinaris o vendes. S'entendrà que la disminució és persistent si durant tres trimestres consecutius el nivell d'ingressos ordinaris o vendes de cada trimestre és inferior al registrat en el mateix trimestre de l'any anterior.

Les empreses amb beneficis que acomiadin a treballadors de 50 o més anys haurien de fer una aportació econòmica al Tresor Públic.

El personal laboral fix de les Administracions Públiques tindrà prioritat de permanència en cas d'acomiadament si hagués adquirit la seva condició mitjançant un procés selectiu d'ingrés convocat a aquest efecte.

- Acomiadaments i sous en el sector públic

Els organismes i entitats del sector públic podran acollir-se a causes objectives d'acomiadament com les empreses privades. D'altra banda, s'estén al sector públic autonòmic i local les mesures de control de les retribucions i indemnitzacions del personal d'alta direcció.

- Acomiadaments per absentisme laboral

Es considera causa d'acomiadament les absències d'un treballador encara justificades però intermitents que arribin a el 20 % de les jornades hàbils en dos mesos consecutius, sempre que el total de faltes d'assistència en els dotze mesos anteriors arribi al

5 % de les jornades hàbils, o el 25 % en quatre mesos discontinus dintre d'un període de dotze mesos.

No es consideraran faltes d'assistència, entre altres, les absències per vaga legal, per representació legal dels treballadors, risc durant l'embaràs, malaltia o accident no laboral quan duri més de 20 dies i ho acordin els serveis sanitaris oficials o per tractament de càncer o malaltia greu.

- Convenis col·lectius amb pròrroga limitada

Els convenis d'empresa tindran prioritat sobre els d'àmbit superior.

L'empresari podrà incomplir els pactes en un conveni col·lectiu (despenjament) en matèria d'horari, distribució del temps de treball, torns, salaris o funcions, quan concorrin causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció.

Es considera causa econòmica si hi ha disminució persistent d'ingressos ordinari o vendes. En aquest cas, s'entendrà que aquesta disminució és persistent si durant dos trimestres consecutius els ingressos ordinari o vendes de cada trimestre són inferiors al registrat en el mateix període de l'any anterior.

A més, l'empresari podrà modificar fins a un 10 % (180 hores) la jornada anual d'un treballador.

Es limita a un any la pròrroga automàtica dels convenis col·lectius (ultraactivitat) i si transcorregut aquest període no s'arriba a un acord, s'aplicarà el conveni d'àmbit superior (sectorial o territorial) i també es pot acudir a la Comissió Consultiva Nacional de Convenis Col·lectius perquè intervingui.

- Contractes per a Pymes

Es crea un contracte per a pymes amb menys de 50 treballadors, amb un període de prova d'un any en el qual no hi ha indemnització per acomiadament, que desapareixerà quan la taxa d'atur baixi del 15 %.

Amb aquest contracte, l'empresari podrà beneficiar-se d'una deducció de 3.000 euros per la contractació d'un primer empleat menor de 30 anys i es compromet a mantenir el contracte tres anys.

L'aturat podrà compatibilitzar el sou d'aquest contracte amb el 25 % de la prestació per atur durant un any com a màxim. L'edat màxima per a accedir al contracte de formació i aprenentatge serà de 30 anys, fins que la taxa d'atur a Espanya baixi al 15 %. Es bonifica fins a amb 3.600 euros el contracte indefinit per a joves menors de 30 anys, i amb 4.500 euros per als de desocupats de llarga durada.

A partir del 31 de desembre no es podran encadenar contractes temporals que superin els 24 mesos.

- Bonificacions per a autònoms

S'estableixen bonificacions per noves altes de familiars col·laboradors de treballadors autònoms que equivaldran al 50 % de la quota que resulti d'aplicar sobre la base mínima de cotització durant els 18 mesos immediatament següents a la data d'alta.

- 20 hores a l'any de formació

Tots els treballadors tindran dret a 20 hores de formació a l'any pagades per l'empresa i vinculades al lloc de treball.

Es crea un compte amb tota la formació rebuda pel treballador en la seva vida activa.

- Desocupats que prestin serveis en benefici de la comunitat

S'estreny la col·laboració amb les mútues de treball per a avaluar la incapacitat temporal.

Les persones que cobrin la prestació per atur podran realitzar serveis d'interès general en benefici de la comunitat mitjançant convenis amb les administracions públiques.

- ETT

Les ETT podran actuar com agències privades de col·locació.

Reformes i precarietat moral

Desiderio Martín Corral

L'Acord aconseguit entre els agents socials (patronals i CCOO i UGT) el passat mes de febrer per a l'ocupació i la negociació col·lectiva, no deixava de ser una "acta notarial" sobre la precarietat política, moral i social en que se'ns ha sumit a la majoria de la població en general i específicament als 23 milions de treballadors i treballadores que constituïm la població activa de l'Estat espanyol, encara que 5,3 milions estiguem desocupats i desocupades i, 17,8 milions d'ocupats i ocupades —ara com ara, anem a haver de transitar les nostres vides laborals i socials, pel camí de la desposseïció dels drets laborals

que encara tenim amb l'eina o vehicle tècnic anomenat desregulació.

Que el PP tanqués posteriorment el cercle de l'autoritarisme, per mitjà d'una reforma laboral encara més bèstia, no deixa d'ésser sinó, una conseqüència de la derrota i fracàs absolut de les estratègies sindicals i de les impotències i absències d'alternatives transformadores creïbles i acceptades per les classes populars, no només en aquests quatre anys de "gran estafa", sinó i, sobretot, en els últims 30 anys en els quals es ve desregulant el mercat de treball i desmantellant els serveis públics, el comú de tots i totes.

En els models constituïts de relacions laborals actuals, el treballador/a entra en el mercat de treball, roman i surt, com una mercaderia nua de drets:

falta de llibertat de contractació, la seva capacitat de negociació en tot el referit a les seves condicions de treball (jornada de treball, temps de treball mitjans adequats, intensitat, etc.) es troba molt disminuïda i en qualsevol moment, tant des de la forma jurídica com de la realitat, abandona el mercat de treball, engrossint novament les llistes de l'atur i passa a ser ocupable (empleabilitat), d'on procedeix.

L'organització flexible de l'ocupació, no només fomenta la utilització de mà d'obra precària, —la qual cosa deu veure's com una conseqüència necessària per a la producció del benefici—, sinó que, sobretot persegueix que la força de treball sigui utilitzada de tal manera que s'adapti a les exigències de l'empresa, la qual cosa necessàriament comporta un augment en la capacitat de disciplinar aquesta força de treball.

El treballador, home — dona, es troba indefens davant la capacitat de disciplina inherent a la relació salarial en la gestió de la força de treball. Indefensió que abasta les dues dimensions de les relacions socials de poder en l'interior de la relació salarial: d'una banda, la de les gerències i, per un altre, la força sindical o el nivell individual i/o col·lectiu de negociació de les condicions de treball. És una força de treball a la qual se

li fa gairebé impossible trencar el cercle de la inestabilitat i incertesa: arbitrariedad i inestabilitat en l'accés, permanència i sortida del mercat de treball.

L'absència de drets genera una determinada identitat de la força de treball que fomenta els valors insolidaris, la competitivitat, la desconfiança i, la por a "perdre" el que no es posseeix (ocupació variable, salaris escassos i condicions indignes).

La por paralitza l'acció tant de l'autodefensa (lluita individual), com la defensa dels drets col·lectius, constituint-se un procés individualitzant i d'espera d'un "alguna cosa externa" sense nom i sense elements objectius que ho expliquin. Que les coses vagin a millor, però sense la intervenció del subjecte o subjectes socials.

La mateixa incertesa sobre el futur, no només el laboral, sinó el social de l'individu, augmenta les dificultats per a conformar i afermar identitats individuals i col·lectives entorn del treball. Però aquesta no-identitat (del treball), no es fa des de la crítica a la relació salarial o dit d'altra forma, des de la ruptura amb la relació salarial obligatòria, sinó que la mateixa, no es constitueix per l'absència de continuïtat o permanència del treball. El conflicte no desapareix però es fa més complex al dissoldre's en una xarxa de teranyina, l'efecte so-

cial de la qual més immediat no és altre que el d'acréixer la posició de força de les gerències, de les empreses, del capital.

Enfrontar-se al capitalisme exigeix no només combatre el treball assalariat en la seva forma social actual i en la seva manera de gestió, sinó que requereix d'una voluntat pràctica de combatre l'assignació obligatòria del treball, de repartir el treball, d'escurçar dràsticament el temps de treball obligatori, de l'obligació d'una manera de comportament social amb pautes de consum material i relacional, diferents, on tots cuidem i siguem cuidats, on l'austeritat sigui sinònim de suficient per a tots i totes i, siguem capaces de generar contrapoderes que es moguin en altres lògiques de constitució de les relacions socials.

Si bé és cert que la precarietat material i moral és el "comú" de gran part de la població, també és cert que aquesta condició de miserabilitat conté en si mateixa el principi d'esperança, de possibilitat de rebel·lar-se, d'aixecar-se del terra, de ser subjectes autònoms de la nostra pròpia història.

* Desiderio Martín és Secretari de Salut Laboral del Comitè Confederal de la CGT, publicat al núm. 254 del Rojo y Negro.

CGT en suport de la lluita de les conques mineres

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Estem vivint una lluita exemplar protagonitzada per les i els treballadors de la mineria del carbó (conques mineres d'Astúries, Castella-Lleó, Aragó) que està contribuint, al costat d'altres lluites, a la revitalització necessària del moviment obrer del nostre país.

Parlem de vaga en les conques mineres amb talls de tràfic en autopistes, carreteres i vies ferroviàries, tancaments en els pous, marea negra, marxes, manifestacions, barricades d'arbres tallats, pneumàtics cremant,... en diferents llocs. Parlem de vaga declarada indefinida a finals de maig contra les retallades d'un 60% dels fons públics per al carbó, vaga que pretén salvar l'economia de milers de famílies asturianes, lleoneses, aragoneses i el futur de les conques mineres.

La digna lluita que les i els miners estan plantejant en defensa dels llocs de treball directes i indirectes i en defensa de la vida en les conques mineres, s'està convertint en un bon referent de resistència per al conjunt de societat, en aquests temps de crisi i explotació de la classe treballadora. Des de la CGT volem transmetre tot el nostre suport a aquesta lluita en defensa de l'ocupació en la mineria del carbó, no resignant-se als dicta-

mens del govern i a la seva política de retallades. El cas de la mineria és el viu exemple de la incapacitat del govern per a manejar una situació de crisi econòmica, al deixar de sostenir la indústria del carbó a força de tancaments salvatges, ERO i fallides, mentre es compra carbó importat, australià o xinès.

No es pot deixar en el carrer d'un dia per a un altre a milers i milers de famílies (50.000 llocs de treball) sense cap pla de reconversió, sense cap alternativa, usant només criteris economicistes i de pura rendibilitat. Conscients de la problemàtica mediambiental de la indústria del carbó, s'han d'implementar plans reals de reconversió industrial que condueixin al progressiu desmantellament de l'extracció del carbó en el nostre país per a convertir-lo en unes indústries social i econòmicament sostenibles per al desenvolupament dels pobles i les persones que viuen en aquest moment de la mineria.

És pervers que, mentre es retallen 27.000 milions d'euros en els Pressupostos de 2012 i 10.000 milions addicionals per a Sanitat i Educació, i

s'injecten 100.000 milions a la banca, el govern retalla 600 milions de les ajudes a la mineria sense un pla de reconversió dels sectors que produeixen pèrdues.

La CGT continuarà donant suport, solidaritat i suport al conjunt del sector miner perquè continui la justa defensa dels seus llocs de treball i de la vida en les comarques. Creiem

que és imprescindible que des de tots els sectors, associacions, sindicats i col·lectius, es participi activament donant suport a les i els treballadors miners en la lluita que estan mantenint contra el Govern i contra un sistema capitalista que no dubta a rescatar a la banca i s'oblida de les milers de famílies que viuen del seu treball. Es retalla en l'educació, la

sanitat, el transport, es retalla en la mineria i demà serem qualsevol de nosaltres i nosaltres. És imprescindible la immediata unitat de tota classe treballadora per a acabar amb aquest genocidi laboral que està escamentent el capital.

Des de la CGT, us emplacem a totes i tots a participar en les mobilitzacions de suport.

L'ALTRA REALITAT

100.000 milions

Pepe Berlanga

Hi ha qui pensa que només canviant el gestor els problemes se solucionaran per si mateixos, garn error amic meu. Repassant les heme-roteques, fins i tot realitzant tan sols un exercici memorístic, recordem que durant els últims anys del govern socialista, qui aspiraven a succeir-los en el govern deien que el problema de la crisi tenia nom i cognoms, que tot era qüestió de pèrdua de confiança, que les coses s'estaven fent malament, que tenien un "pla" que trauria al país del caos en que ens havien instal·lat els nefasts representants socialistes. Doncs, bé, es van celebrar les eleccions generals al novembre de 2011, va guanyar per majoria absoluta el Partit Popular, es va canviar el president del Govern i tot segueix igual... o pitjor i no existeix pla B.

Resulta inqüestionable que la culpa no era només del govern de torn, encara que també, que la crisi econòmica no fa amics ni coneix d'empaties polítiques, més aviat al contrari, que els especuladors han trobat un bon mos en el qual clavar la dent i no soltaran la presa fàcilment.

La mateixa recepta podríem aplicar als administradors convergents, qui ens tenen acostumats a enumerar els errors del tripartit i l'herència rebuda com els miserables culpables de les estretors que contínuament decreten, quan no són resultat del canalla escanyament econòmic de l'Estat espanyol.

Els uns i els altres estan demostrant la seva ineficàcia més palmaria per a superar aquest desastrós forat que s'està duent per davant els escassos beneficis del recent inaugurat estat del benestar.

Entre altres desventurades actuacions resulta sorprenent per al mortal dels humans el rescat del sector financer (caixes i bancs), aquest que no fa massa temps habitava en la "champions league" i que era l'enveja dels nostres veïns. Continuant amb aquesta poca vergonya dialèctica, el President Rajoy va anunciar que no hi hauria rescat. Doncs, resulta que res era inqüestionable i, per tant, algú ha estat mentint.

Si realitzem un ràpid repàs de la "penúltima crisi" econòmica que ens assetja, constatarem que va tenir el seu origen en els EE.UU el 2008 fruit de la crisi creditícia i hipotecària, les famoses "subprime", començant amb la fallida del banc Lehman Brothers. Ràpidament, aquesta es va traslladar a Europa i l'Estat espanyol no en va ser aliè, encara que amb la particularitat que a més esclatés la bombolla immobiliària, provocant que gran nombre d'empreses constructores suspenguessin pagaments.

És a dir, que els bancs nord-americans, els instigadores, concedien hipoteques d'alt risc, que aquestes van entrar a formar part de paquets financers garantits per aquestes mateixes hipoteques, que va confluïr en la més absoluta desconfiança entre les pròpies entitats que van deixar de prestar-se diners, conseqüentment baixa la liquiditat i el sector financer tanca el crèdit a les empreses i els particulars. Intentant solucionar la situació el govern nord-americà va injectar 700.000 milions de dòlars al sector financer per a salvar bancs, entitats hipotecàries i asseguradores.

Com ja hem assenyalat en la vella Europa les coses no anaven millor. El Regne Unit va destinar 118.122 milions, Irlanda 64.452, Holanda 84.897, Alemanya 313.638, Bèlgica 25.781, Grècia 13.120 (això sí, el

2008) i Espanya 40.789 en el període comprès entre 2010-2011 (quan encara fardaven de la bona salut de les entitats), una simple operació matemàtica i els rescats sumen 1,1 bilions d'euros, dels quals encara han de retornar als seus respectius estats 865.000 milions.

L'últim moviment, els 100.000 milions d'euros que la UE posa a la disposició de les entitats espanyoles i que, eufemísticament, diuen és una línia de crèdit per a recapitalitzar la banca i que els nostres mandataris no es cansen de repetir que no tindrà conseqüències en el dèficit públic i, en una mostra de cinisme i sense cap pudor, que retornarà el crèdit a les empreses i a la ciutadania, de nou menteixen. No ens duguem a engany, aquesta injecció econòmica servirà per a cobrir pèrdues anteriors i dotar-se de capital davant el previsible agreujament de la crisi.

Basta un simple cop d'ull al resultat dels informes elaborats per les consultores contractades pel govern, resultat, segons les estimacions analitzades la banca espanyola necessita de 51.000 a 62.000 milions de capital, no sorprenent que la majoria serà destinada a les entitats nacionalitzades (Bankia, CatalunyaCaixa, NovaCaixaGalícia i Banc de València) qui rebran de 34.000 a 41.000 milions, gairebé dos terços del total previsible. Aquestes entitats nascudes de la transformació de les caixes en bancs i que es trobaven contaminades per l'alegria amb que concedien crèdits al sector immobiliari i altres lleugereses, aglutinen a la seva al voltant una trista imatge, mentrestant els seus directius han percebut gairebé 150 milions en indemnitzacions o pensions.

Resulta simptomàtic que els pagaments més característics es van produir en les entitats gallegues que van

Carles Trujillo

pactar el pagament a cinc directius de 63,2 milions, a pesar que el Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) li subministrés 2.465 milions. La CAM va garantir prejubilacions als seus directius per 12,8 milions i una pensió vitalícia de 369.467 euros anuals a la seva exDirectora General poc abans de la intervenció del Banc d'Espanya. Bankia havia de pagar a l'anterior Director Financer de Bancaixa 13,91 milions per drets de prejubilació i Rodrigo Rato expressid tenia dret a una indemnització de 1,2 milions. Quina colla de pocavergonyes.

Mentrestant, les retallades socials continuen la seva inexorable marxa. Segons una associació de Tècnics d'Hisenda, si s'establís un impost

sobre les transaccions financeres podrien recaptar-se 5.000 milions a l'any a l'Estat espanyol, i si s'ampliés al conjunt dels països de la Unió Europea es recaptarien 57.200 milions. Si es suprimissin els avantatges fiscals de les SICAV (Societats d'Inversió Col·lectiva de Capital Variable que tributen només el 1%) on les grans fortunes evadeixen els seus impostos. Mentrestant, les classes mitges i els treballadors i treballadores percebrem com ens pugen els impostos i la crisi continua fent mossa en la nostra cada vegada més minsa economia. Per cert, 100.000 milions d'euros es corresponen a 16.638.600.000.000 ptes. (setze bilions sis-cents trenta-vuit mil sis-cents milions de les antigues pessetes)

FESIM-CGT davant la crisi i com afecta al sector del metall

Federació de Sindicats de la Indústria Metal·lúrgica de la CGT

Reunits el Ple de sindicats de la FESIM, per a la presa d'acords en l'acció sindical i organitzativa, així com per a l'elecció d'un nou Secretariat Permanent, hem valorat l'actual situació que viu la societat de l'àmbit estatal davant l'agressió que el capitalisme està realitzant a les classes populars mitjançant la crisi financera.

Una crisi creada, manipulada i usada per a retallar els drets i les conquestes de desenes d'anys de lluites socials que havien configurat una sèrie de drets universals que estan sent destruïts alhora que es genera un empobriment de la població i un cada vegada major enriquiment d'una casta d'especuladors i lladres que juguen amb la vida de milions de persones amb una impunitat que ha d'acabar com més aviat millor. Per a mantenir

aquesta agressió, a favor dels rics, l'estat està actuant de manera repressiva contra les organitzacions i moviments socials.

Aquesta agressió, afecta al sector metal·lúrgic d'una manera clara. Ja hem viscut una reestructuració salvatge, amb més de 1,7 milions de llocs de treball destruïts en els últims set anys, però l'espiral de destrucció econòmica i el robatori generalitzat de les entitats financeres al conjunt de la població mitjançant decisions com el canvi constitucional o el pretès rescat des d'Europa, no fan més que rebaixar les capacitats de compra de la població, creant una reducció de l'economia que augmenta aquesta espiral.

Les notícies i previsions en el metall, parlen d'una nova agressió de les empreses amb altra reestructuració amb pèrdua d'ocupació i rebaixa de condicions i salaris.

La CGT del metall plantegem, contra tota aquesta situació, el següent:

- La FESIM rebutja la possibilitat de nous acomiadaments en el metall.

Exigim una solució a l'actual economia que passi per la reducció de les hores de treball amb 32 hores setmanals, amb el manteniment dels salaris, l'eliminació de les hores extres encobertes que signifiquen les mesures de flexibilitat i la reducció dràstica dels ritmes de treball que atempten greument a la salut de tots/as.

- La FESIM ens comprometem a defensar aquestes reivindicacions i a ser coherents amb la convocatòria de Vaga General del passat 29 de març, rebutjant les pretensions de les empreses del metall, d'empitjorar les condicions salarials, augmentar la flexibilitat i ritmes de treball i per tant seguir carregant sobre els treballadors les conseqüències del frau que significa l'anomenada crisi capitalista.

- La FESIM crida a tots els treballadors i treballadores del metall, en les empreses

i en totes les estructures sindicals, a treballar perquè es facin les convocatòries de Vaga General necessàries perquè canviï la realitat social i els rics, empresaris i banquers siguin qui paguin amb els seus capitals, les conseqüències del fracàs que significa la seva crisi per a la majoria de la població.

- La FESIM denuncia i condemna

l'actuació dels governs central i autonòmics, així com les diferents policies, reprimint de manera antidemocràtica la reacció contra el gran frau dels poderosos amb aquesta crisi. En concret, mostrem la nostra solidaritat amb tots/es aquells/es que han sofert presó, detencions irracionals, persecució o assetjament, de les forces policials o judicials.

Cop de mercat a la vista

David Fernández

L'Estat espanyol serà "plenament responsable de l'ajuda financera". El control remot de l'economia espanyola s'aguditzarà abans de l'estiu per socialitzar els deutes de la banca espanyola vinculats al tsunami immobiliari.

"No hi haurà rescat de la banca", afirmava Mariano Rajoy el 29 de maig de 2012. El 9 de juny el BCE va anunciar un rescat del sistema bancari espanyol de fins a 100.000 milions d'euros: el 10% del PIB. La vigília, el FMI va filtrar que la banca espanyola necessitava un mínim de 40.000 milions, que estava en recessió tècnica i que l'atur es dispararia fins el 26%.

"no hi haurà cap tipus de condicions", anunciava el ministre d'Economia i exresponsable de Lehman Brothers a l'Estat espanyol, Luis de Guindos. El mateix dia, gairebé en paral·lel, l'Eurogrup el va desmentir categòricament en un comunicat explícit: "L'Eurogrup valora que Espanya ja hagi implementat mesures significatives per a l'ajustament fiscal, per a la reforma laboral i per enfortir el capital dels bancs espanyols. L'Eurogrup està convençut que Espanya complirà els seus compromisos sobre el dèficit excessiu i amb les reformes estructu-

ral". "El progrés en aquestes àrees serà vigilat molt de prop i revisat regularment en paral·lel a l'assistència financera", cloïa el comunicat.

Per si quedava algun dubte per esvaïr, el president de la Comissió Europea, Duraó Barroso, va ser clarificador: el memoràndum el signarà l'Estat espanyol, que "serà plenament responsable de l'assistència financera", tal com recull el principi d'acord signat el 9 de juny. El què, doncs, ja està decidit. Només falta saber el com: Rajoy voldria que el rescat fos per la via de la recapitalització directa sobre els bancs, però la UE l'adverteix que la fórmula és impossible i que haurà de passar per l'Estat via FROB. L'opció que es triï queda pendent de la cimera del G20 -on Rajoy si que ha reconegut que el rescat és "tremendament nociu" pel deute espanyol-, de la Cimera Europea del 29 de juny i de l'activació del Mecanisme Europeu d'Estabilitat (MDE) el mes de juliol.

El cop d'estat financer continua

La intervenció de facto de l'economia -consumada amb el cop d'estat financer del 10 de maig de 2010, quan Rodríguez Zapatero va anunciar les pitjors retallades antisocials des de la fi de la dictadura- ja opera a plena llum. Prossegueix després dels rescats

d'Irlanda (85.000 milions), Grècia (230.000 milions) i Portugal (78.000 milions) i del nomenament tecnocràtic del govern italià. Es va condensar en la reforma de la sempre irreformable Constitució Espanyola de l'agost de 2011: aquella que va elevar a norma suprema la contenció del dèficit. De fet, ara només assistim a la crema d'una nova etapa.

Fons internes de la Comissió Europea ja advertien que, si no es modificaven els condicionants actuals, l'economia espanyola -no només el sistema bancari- podria ser intervinguda abans de l'estiu. El portaveu d'Afers Econòmics de la Comissió Europea va assenyalar que "si es manté el pols de les reformes", potser no caldrà una segona intervenció.

Segons ING, ni els resultats electorals a Grècia ni el rescat de 100.000 milions anunciat pel BCE allunyen la possibilitat d'un segon rescat, en aquest cas, sobre tota l'economia i no només sobre el sistema financer. Les analistes de l'entitat vaticinen un "programa d'ajuda de tres anys de prop de 250.000 milions d'euros, que s'afegirien als 100.000 milions ja compromesos" amb els bancs espanyols. Aquest volum, segons el mateix estudi, no el podria assumir pas l'EFSF, el fons de rescat temporal de l'Eurozona, que compta amb un disponible real creditici de 251.000 milions.

William Biuter, economista de Citi-

group, apunta en la mateixa direcció i hi incorpora Itàlia: tots dos hauran de recórrer a demanar ajut a la UE o l'FMI. El Royal Bank of Scotland pensa igual: el rescat parcial no solucionarà res i augmenta les possibilitats de que l'Estat "es vegi impulsat a demanar un pla de rescat sencer". Les agències de qualificació Fitch i Moody's es van afegir al cor neoliberal i, a mitjans de juny, van tornar a rebaixar la qualitat del deute espanyol al nivell de "bons escombraria".

Auditories ajornades i prima de risc dels núvols

Mentrestant, la prima de risc ja supera el 7% històric i ING estima que, si el rendiment dels bons a deu anys supera el 7,5%, el BCE haurà de tornar a comprar deute sobirà, com ja va fer l'any passat, tot i que fa tres mesos que no ho fa i Merkel si resisteix. Igualment, la segona auditoria sobre la banca espanyola, que s'havia de fer pública el juliol, s'ha ajornat fins al setembre. La primera, que determinava en 62.000 milions la quantia que necessita el sistema bancari espanyol, va ser presentada el 21 de juny i ana-

va signada pels avaluadors Roland Berger i Oliver Wyman. La segona, la duran a terme Deloitte, PwC, FPMG i Ernst & Young.

I, mentrestant, els homes de negre ja preparen les maletes. El full de ruta ja està marcat: els deutes indicats per l'Eurogrup rauen, per començar, en la requisitòria permanent que Angela Merkel i la pròpia Comissió Europea reclamen a Madrid des de fa mesos: augment de l'IVA, més retallades al funcionariat, jubilació i pensions (anticipant l'entrada en vigor dels 67 anys de jubilació i reduir les percepcions), atac frontal a les percepcions per atur i reducció del dèficit autonòmic.

La doctrina del xoc continua: generar escenaris per aconseguir, mitjançant mètodes excepcionals com la por, la seguretat, la crisi o l'austeritat, el que políticament és impossible d'aconseguir en condicions normals. Cop d'estat, de nou: la imposició, un cop més i amb l'aparença neutra de tecnicismes inevitable, del programa polític dels mercats per pagar deutes aliens. A l'engròs: el 30% del deute espanyol és deute dels bancs. Al detall: 250.000 milions, els que la banca espanyola deu a la banca alemanya, francesa i britànica pel cicle del totxo immobiliari.

El principi del final de la sanitat universal

Antonio Gómez Liébana

Repassem les conseqüències de la 'contrarreforma sanitària' amb les últimes mesures aprovades pel govern espanyol i els canvis en el model de sanitat, unes reformes sanitàries que formen part d'un llarg procés.

El Reial decret Llei 16/2012 aprovat pel govern espanyol suposa un pas més -molt important- dintre de la contrarreforma sanitària que es ve realitzant des de fa anys, i implica modificacions substancials en el model de sanitat pública universal, a més d'obrir vies per a futures retallades.

Per a començar, vincula el dret a l'atenció sanitària a l'assegurament (exclou de l'atenció gratuïta a qui no ostentin aquesta condició) i no

estableix que aquest hagi de ser al règim general de la Seguretat Social, el que deixa oberta la possibilitat de models d'assegurament diferents (orientats al desgravament fiscal d'assegurances privades).

Recolzant-se en el discurs xenòfob d'un suposat abús, exclou de l'atenció integral als immigrants no regularitzats, limitant-la a urgències, embarassos i als menors de 18 anys, a pesar que existeixen múltiples estudis que demostren que els immigrants (regularitzats o no) utilitzen en menor mesura que els nacionals el Sistema Nacional de Salut (SNS). A més, com la sanitat es finança via impostos, fins i tot els irregulars aporten amb impostos com l'IVA els seus diners per al manteniment dels serveis públics. Es tracta d'una mesura inhumana, injusta, immoral, perillosa des del punt de vista de la salut pública (augmenta el risc de

focus de malalties infectocontagioses) i negativa des del costat dels costos (al ser l'únic accés que els queda, s'incrementaran les visites a urgències).

Per primera vegada, s'aprova el "copagament farmacèutic per a pensionistes" (10% del preu de les medicines) i l'augment "del copagament farmacèutic per a la resta de la població", segons teòrics nivells de renda. Així s'estableix un impost a la malaltia. La protecció social, basada en la solidaritat dels impostos en funció de la renda, deixa de tenir efecte, obligant-se a pagar més no a qui més tenen, sinó a qui estan més malalts.

Prestacions de la seva butxaca

També s'anuncia el pagament pels

En mans de lladres

Pep Juárez, secretari general de CGT-Balears

usuaris de “medicaments per a símptomes menors”, sense definir quins, però que amb tota seguretat seran medicaments útils i d'utilització freqüent (analgèsics, antihistamítics), que passaran a ser pagats per la butxaca del ciutadà. S'instaura així mateix el pagament per una banda del transport sanitari no urgent, la dietoteràpia, etc. Què passarà amb els malalts que precisen diàlisi o oncològics que realitzen diversos viatges setmanals?

No obstant això, les actuacions sobre la indústria farmacèutica són testimonials i d'escàs impacte econòmic. En aquest sentit existeixen mesures de lògica comuna i perfectament assumibles, com les compres a l'engròs i la distribució en els propis centres sanitaris de la medicació prescrita; la creació d'una indústria nacional per als medicaments bàsics (com la tenen les Forces Armades); la prohibició que la formació mèdica estigui en mans de les multinacionals; o fins i tot el finançament pel sector públic de tots aquells fàrmacs que es registren, mesures que podrien estalviar milers de milions d'euros, però que ni tan sols han arribat a plantejar-se. El document sí que aprofundeix en el camí dels ‘incentius perversos’ justificats sobre la “racionalització (retallada) de la despesa” i la “competència –en lloc de la col·laboració– entre professionals i centres”. Els nous models d'hospitals privatitzats incorporen incentius econòmics als professionals que menys pacients ingressen, més altes donen o menys deriven als especialistes.

Els 600 milions d'euros que segons el Govern espanyol s'estalviaran amb una suposada “coordinació entre serveis socials i sanitaris”, no amaguen més que el tancament anunciat de més centres públics de llarga estada per a la derivació dels pacients crònics a centres privats, com acaba d'ocórrer amb el tancament dels dos hospitals de crònics i pal·liatius de Palma de Mallorca. Les mesures anunciades són, per tant, un pas més dintre del pla perfectament planificat que es porta desenvolupant des de fa anys amb la complicitat de les cúpules sindicals i el suport imprescindible del partit ex socialdemòcrata. En grans línies: d'una banda, es traspassen les parts rendibles del sistema per a lucre de tot tipus d'empreses, potenciant-se les assegurances privades per a qui puguin pagar-se-les; i per una altra, es va articulant un sistema similar a l'antic de beneficència per a exclosos, desocupats i treballadors.

La resposta està en la coordinació de les lluites autogestionades i autònomes del poder, desoient els cants de sirena de l'esquerra ‘possibilista’, la postura de la qual es limita a la crida i intent de captació del vot representatiu, ocultant que no hi ha tornada enrere i que l'Estat de benestar no tornarà.

** Antonio Gómez Liébana és membre de la Coordinadora Antiprivatització de la Sanitat Pública de Madrid (CAS Madrid)*

El que està succeint és inaudit. Després de l'anunci del rescat, amb garantia de l'Estat, de la banca privada espanyola, per valor de 100.000 milions d'euros (gairebé un 10% del PIB, que fa pujar el deute públic a més del 80% del mateix), després de fer votar al poble grec amb una pistola en el cap, amb un resultat, en teoria “tranquil·litzador per als mercats”, ara resulta que, una vegada més i en contra del que ens van dir, gens d'això ha aconseguit parar el saqueig: els interessos del deute per sobre del 7% (que els especuladors compren amb diners obtinguts del BCE al 1%), més alts fins i tot que els de la intervinguda república d'Irlanda, i la “prima de risc” fora de control per sobre dels 500 punts.

A més, les condicions del memoràndum d'aquesta fabulosa ajuda a la banca, en espera que es concreti, no auguren res de bo. Aquesta factura la pagarà novament la ciutadania, a força de pujada de l'IVA, baixada de salaris, més retallades de pensions i desenes de milers d'acomiadaments en el sector de banca.

Els lladres globals s'estan encebant amb els comptes públics dels estats “perifèrics” de l'eurozona, i el botí que obtenen (es parla fins i tot d'operacions en curt amb beneficis del 20% en un sol dia) surt directament dels nostres serveis públics, dels nostres drets, de les nostres vides, del futur de la societat, fins i tot de la pròpia supervivència del planeta. Els delinqüents actuen cada vegada amb major impunitat, amb la complicitat dels governs, i dels poders públics i institucions.

Poc els importen els drets socials, l'ocupació, l'economia productiva o les pensions públiques. Tot està supeditat a garantir els beneficis astronòmics d'aquesta cova de lladres instal·lada en les ciutats de les grans capitals europees, i que operen a través de les regles imposades per la troica: FMI, BCE, CE, entitats fora del més mínim control democràtic

A cada retallada, més crisi; a cada rescat, més segrest. La democràcia, fins i tot la caricatura d'ella que va haver fa algun temps, ha quedat reduïda a enderrocs. Ja no hi ha cap govern de la zona PIIGS (Portugal, Ireland, Itàlia, Greece, Spain) que gestioni gens de forma mínimament representativa. On no governen els tecnòcrates, com ara Monti a Itàlia, ho fan titelles com Rajoy.

Amb el monopoli de la banca privada arruïnant les nostres vides, és impossible sortir de la crisi. Recordem que entre desembre de 2011 i febrer de 2012, el Banc Central Europeu (BCE) ja va injectar un macro crèdit de més d'un bilió d'euros (1.018.721 milions, en dues partides) als bancs de la zona euro, i no era la primera vegada, a tres anys i un interès del 1%. Tampoc oblidem que, aproximadament, la quarta part de tota aquesta muntanya de diners (no menys de 224.861 milions) va anar a parar als bancs espanyols. Què van fer aquests amb tota aquesta injecció de liquiditat? Lluny de fer fluir el crèdit cap

a l'economia productiva (el motiu “oficial” de tanta generositat), ho van dedicar a tancar els seus forats negres, o a especular amb el deute públic, en el sentit abans apuntat.

Possiblement abans del que pensem, les nostres condicions de vida seran directament tercermundistes, si no ho són ja en molts aspectes, en virtut de la reforma laboral, per exemple. No hi ha treball per als joves amb una mínima dignitat. Molts dels seus pares han estat llançats a l'atur i, cada vegada més, molts d'ells sobreviuen gràcies a la pensió de l'avi o l'àvia, amb un poc de sort.

Les pensions públiques aviat seran història, si no ho remeiem, per la voracitat especulativa i per la docilitat d'uns “agents socials” que (tampoc ho oblidem), van signar l'última “reforma” del sistema públic de pensions, amb retallades de prestacions i elevació de l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys.

Mentre cada vegada que més persones són víctimes de l'atur, la pobresa, l'exclusió social i les polítiques racis-

tes, uns pocs es fan d'or a costa de tot aquest sofriment aliè. Han instal·lat la seva cova de lladres en la nostra casa, i des d'ella ens governen. Una vegada han dinamitat la farsa del diàleg social (ja no els fa falta), ens han abocat a tots a la lluita de classes descarnada. Ells són els primers que manifesten que “la lluita de classes existeix”, i que “l'estan guanyant per golejada”.

És cert que la indignació s'estén, però no n'hi ha prou amb indignar-se. Si ens conformem amb el dret al pataleo, amb poca cosa ens conformem. Ja els va bé als de dalt que no passem d'aquí. El “rescat” ha demostrat que, si hi ha diners per a la banca, també ho hi ha per a atendre els drets de les persones. No hem de consentir que imposin la reforma laboral, ni que tanquin hospitals, ni que retallin la sanitat, l'educació, els drets socials ni els serveis públics. La lluita minera ens està ensenyant el camí.

El front repressiu també s'ha obert, i solament podem parar-lo a través de la solidaritat amb els companys

i companyes que sofreixen els atacs del poder per enfrontar-se a ell. Les companyes Laura i Eva, totes les persones imputades del 29M, els que sofreixen multes i persecució per oposar-se a les retallades, els perseguits per insubmissió davant les pujades de preus dels serveis públics, etc. cadascun d'elles i ells som tots nosaltres. Els lladres no ens faran callar.

Del saqueig de Caja Madrid al frau de Bankia

Madrilonia.org

Quan i per què Caja Madrid va deixar de ser una caixa amb objectius socials i es va convertir en un tauró financer més?

Els successius Plans Estratègics aprovats per l'entitat des del començament de la presidència de Miguel Blesa l'any 1996, han tingut com únic objectiu créixer a costa de promoure l'endeutament familiar i el cicle immobiliari, mitjançant diners barats i polítiques de comercialització molt agressives. Els beneficis anuals es van disparar des del 2,2% el 2002, passant pel 23% el 2005, fins a arribar a l'increïble 117% del 2007. Tot semblava anar vent en popa i els consellers van decidir premiar-se. D'una banda, no van escatimar en préstecs als propis membres del Consell d'Administració, ja sigui a nivell personal i/o a les seves empreses; per un altre, van signar un pla d'incentius a llarg termini per a l'alta Direcció, consistent en una remuneració addicional lligada als resultats anuals de la caixa, articulada a través d'una pòlissa multimilionària d'assegurança a cobrar una vegada complerts els 65 anys.

El Consell d'Administració, liderat durant gairebé 15 anys per Miguel Blesa, al que han acompanyat il·lustres consellers proposats sobre la base dels interessos de partits majoritaris, sindicats majoritaris, grans empresaris i govern regional, es va convertir durant tot el cicle econòmic alcista en el centre de gestió d'un entramat d'operacions econòmiques de foment de la bombolla immobiliària i l'adjudicació de crèdits d'alt risc que s'han demostrat altament rendibles per als seus promotors alhora que ruïnosa per als comptes de l'entitat i les vides de milers de famílies.

Qui controla el Consell d'Administració?

En última instància són el Banc d'Espanya i la Comissió Nacional

del Mercat de Valors, ambdós amb gran responsabilitat en la desvirtuació de la caixes, però la veritat és que les caixes d'estalvi estan supeditades a les assemblees generals de cada entitat. En el cas de Caja Madrid, l'Assemblea General és l'òrgan responsable d'aprovar els comptes anuals, els canvis estatutaris, redistribuir els diners de l'obra social i regular els diners de les dietes dels òrgans i comissions. Compta amb més de 300 membres que representen a les corporacions municipals, l'Assemblea de Madrid, a empleats i clients (impositors) i a entitats representatives (com la Asociación Madrileña de la Empresa Familiar, la Fundación 1º de Mayo, la Federación Regional de Asociaciones de Vecinos de Madrid o la Fundación Residencia de Estudiantes, entre altres). El rellevant és que els membres de l'Assemblea, que cobren més de 1.200€ de mitjana per assistir a cadascuna de les dues o tres reunions anuals, han vingut aprovant els comptes de l'entitat sense qüestionar, almenys no de manera contundent, el model de "negoci" desenvolupat en l'últim decenni per l'entitat. Podríem dir que Caja Madrid reuneix de manera integral totes les caracte-

ristiques que defineixen un model bancari fallit per basar unívocament la seva activitat empresarial en els interessos exclusius dels membres polítics o empresarials del seu Consell d'Administració (el 1%) enfront de la ciutadania (el 99%). Entitat clau en el cicle immobiliari, causa principal de la seva situació actual de default, ha estat una màquina preparada per a transferir de forma permanent, i fins a la seva ruïna, els diners dels estalviadors a l'oligarquia empresarial madrilenya en clara connivència amb els interessos dels consellers que depenien dels principals partits polítics. Els "objectius socials" que suposadament havia de perseguir una caixa sense ànim de lucre es van transformar en la gasolina necessària perquè el boom madrileny dirigit pel PP funcionés a ple rendiment.

Caja Madrid ha estat utilitzada en profit d'una minoria

Però l'esmentada "polització" de les caixes no evadeix de la responsabilitat per la seva mala gestió. La solució no és privatitzar. Una entitat financera pública ha de gestionar-se amb criteris d'utilitat social, ser transparent i dotar-se d'organismes de control per a evitar el que ha ocorregut. De tots els personatges que han participat en el Consell d'Administració destaquen cinc amb llum pròpia: Miguel

Blesa, Gerardo Díaz Ferrán, Ricardo Romero de Tejada, José Antonio Moral Santín i Rodrigo Rato.

Gerardo Díaz Ferrán era copropietari del Grup Marsans al costat del seu soci Gonzalo Pascual. Entre 2007 i 2010 també va ser president de la CEOE. Quan Marsans va fer fallida, l'administració concursal va determinar que ambdós «utilitzaven la companyia com "un moneder" des del qual traspassaven diners a les seves societats patrimonials provocant així la seva insolvència». D'on va treure diners Ferrán per al seu «negoci»? Entre 2004 i 2009 va rebre préstecs per un import de 34,5 milions, el que equival al 88% per cent del que es va concedir als membres del consell de Caja Madrid. Entre altres, figuren crèdits a familiars per 7,9 milions, tres d'ells hipotecaris, per a les cases dels seus fills. Recentment el jutjat d'instrucció nº 9 de Madrid ha decidit reobrir la investigació per una línia de crèdit de 26,6 milions d'euros. Blesa, el president de l'entitat, ha estat denunciat per concedir aquests crèdits sabent que els negocis de Díaz Ferrán estaven a la vora de la fallida. Sembla que aquesta disputa es resoldrà en els jutjats. Malgrat tot, Ferrán ha aconseguit renovar aquest crèdit, ara sota la presidència de Rato.

El cas Marsans no ha estat l'únic cas de préstecs irregulars. Martinsa-Fadesa, la immobiliària que va tenir la major suspensió de pagaments, va assolir crèdits d'uns 1.000 milions amb

Caja Madrid quan la immobiliària estava abocada a suspendre pagaments. En el cas Gescartera, La Caixa i Caja Madrid van ser condemnades l'any 2008 com responsables civils subsidiàries per coadjuvar conscientment al "manteniment de la irregular operativa empresarial que realitzava Gescartera". Caja Madrid es va haver de fer responsable de 26 dels gairebé 88 milions d'euros del forat.

Ricardo Romero de Tejada es va fer famós amb el tamayazo, aquells dos trànsfuges del PSOE de la Comunitat de Madrid que van provocar la convocatòria de noves eleccions. Així va pujar a Esperanza Aguirre al govern en 2003. En aquest moment, Romero de Tejada estava vinculat als empresaris Francisco Bravo i Francisco Vázquez, amb grans interessos immobiliaris en la comunitat. Bravo i Vázquez van reservar les habitacions d'hotel que Tamayo i Teresa Sáez van ocupar després del cop de mà i van aconseguir diverses oportunes requalificacions a Villaviciosa de Odón (PP). Tejada, per la seva banda, va ser acusat de delictes d'estafa, falsificació de documents i frau comesos en 1998, quan era alcalde de Majadahonda. Tejada va ser succeït en aquest municipi per Guillermo Ortega, vinculat a la trama Gürtel.

José Antonio Moral Santín, el vicepresident de Caja Madrid. Moral va entrar per IU però aviat es va veure que anava al seu aire, establint aliances més que duradores amb els consellers del PP; ha estat aquest partit i la Federació de Banca de CCOO (Comfia) qui l'han mantingut en lloc tan elevat. Moral ha aixecat molta revolada al conèixer-se el seu sou: 278.000 euros com vocal de Bankia i altres 231.000 com conseller en la matriu de l'entitat, Banco Financiero y de Ahorros.

Però clar, no és l'únic sindicalista milionari: formar part de Caja Madrid és una loteria instantània. En l'actualitat, el dirigent d'UGT, secretari general del sindicat a Madrid, José Ricardo Martínez cobra 181.000 euros a l'any. Martínez va assolir el càrrec gràcies al repartiment acordat pel PSOE amb el PP regional, que buscava suport polític i sindical quan van assolir substituir a Miguel Blesa al capdavant de l'entitat. A més, ha estat triat conseller de la Corporació Cibeles, el holding financer de Caja Madrid, pel que pot cobrar altres 198.000 euros de sou a l'any. Per la seva banda, Francisco Baquero Noriega i Pedro Bedia Pérez, ambdós de CCOO, guanyen més de 300.000 euros com consellers.

Miguel Blesa ha estat el gran president de Caja Madrid, des de 1996 fins a la maniobra aguirrista per a col·locar al seu home Ignacio González. Aguirre va canviar la Llei de Caixes per a tenir més control, el que va ser denunciat davant els tribunals per Gallardón. Aquesta baralla gens dissimulada es va creuar amb les crítiques de Cobo a la presidenta en una entrevista a El País que va dur

als aguirristes a demanar la seva expulsió davant Rajoy i en l'Assemblea de Madrid. Aguirre no va aconseguir posar a González, a pesar de tenir un acord amb Tomás Gómez del PSOE, i va haver de cedir davant el triat del PP nacional: el gran Rodrigo Rato. No obstant això, la lideresa no va poder ocultar la seva satisfacció a l'arravassar-li un lloc al "fill de puta" (paraules d'Aguirre) de Gallardón en favor d'IU.

Blesa va ser rellevat del lloc però s'havia blindat bé amb els famosos bonus. El programa de fidelització, sense límit temporal definit, va entrar en vigor el 1 de gener de 2007 i ha gués suposat 25 milions d'euros per als seus beneficiaris, els deu membres que en aquest moment integren l'alta Direcció de Caja Madrid: el propi Blesa i nou executius més: Juan

Astorqui, Carlos Martínez, Ramón Ferraz, Rafael Spottorno, Matías Amat, Carmen Contreras, Mariano Pérez Claver, Ricardo Morado i Ildefonso Sánchez. Des que Rodrigo Rato va arribar a la cúpula de Caja Madrid, tres membres de l'alta Direcció han sortit de l'entitat financera: el propi Blesa; Juan Astorqui, director de comunicació; i Ricardo Morado, que era el responsable de sistemes; entre els tres han rebut una indemnització de gairebé sis milions d'euros. Blesa va cobrar 2,8 milions; Astorqui, 1,4 milions i Morat, 1,8 milions. Aquests pagaments tindran un ajornament donada la situació de la caixa.

Rodrigo Rato accedeix a la presidència de Caja Madrid i comença l'operació Bankia, entitat resultant del matrimoni de Caja Madrid i Bancaixa, a més d'altres cinc petita

entitats (Caja Canarias, Caja Àvila, Caixa Laietana, Caja Segòvia i Caja de la Rioja). Bankia no és altra cosa que un banc privat pagat per tots: milers de milions de gent que havien dipositat els seus diners en caixes d'estalvi públiques, als quals cal sumar els 4.500 milions d'euros de l'Estat a través del FROB. Bankia, el primer banc per dipòsits i actius de residents espanyols, més de 330.000 milions d'euros, va sortir a borsa el 20 de juliol de 2011. A Rodrigo Rato se li va ocórrer treure a Borsa l'entitat per a seguir amb el creixement financer del nou banc a costa dels diners de molta gent. Les accions, que van captar els diners de 400.000 estalviadors gràcies a una costosa campanya publicitària, han passat de 3,75 euros a 1 euro en menys d'un any. Després del fracàs, que porta probablement diversos de-

lites associats, Rodrigo Rato abandona la presidència de Bankia, no així la de Caja Madrid, emportant-se una indemnització de 2,1 milions d'euros.

Un deute il·legítim

Després de realitzar una anàlisi de les pràctiques financeres de Caja Madrid i Bankia, podem afirmar que el deute contret és il·legítim, perquè es deu al lucre dels consellers i empresaris afins en connivència amb partits polítics i grans sindicats (en ordre de responsabilitat: PP, PSOE, IU, CCOO i UGT). No van dubtar a concedir préstecs de risc a empreses, constructores i particulars. No van dubtar a vendre preferents a avis i estafar sense objecció a molts amb l'arrodoniment a l'alça d'hipoteques. No van dubtar a crear un banc privat a partir de caixes pú-

bliques i treure'l a Borsa agreujant la crisi del país. Si se'n van de rosites vindran molts altres darrere. Ja s'ha llançat una querrela ciutadana contra Rato i l'exconseller de Caja Madrid, Miguel Blesa, anirà als tribunals pels préstecs fraudulents a Díaz Ferrán. Només la matriu de Bankia, en mans de l'Estat, costa 13.635 milions.

El rescat europeu per valor de 100.000 milions d'euros anirà a parar als bancs, sobretot a Bankia. Per tot això és necessària una auditoria d'aquest deute il·legítim i que es depurin responsabilitats. Els culpables d'aquest desastre han de respondre amb el seu patrimoni i acabar en la presó. Però no hem d'oblidar que Bankia està pagada per tots i que els seus habitatges, amb escàs preu en el mercat, segueixen tenint un enorme valor social si se'ls dona un ús apropiat.

Tots els polítics del PP a Bankia

El partit va aprofitar per col·locar ex-alts càrrecs a l'entitat bancària. L'enfonsament del grup financer BFA-Bankia que es va crear al voltant de Caja Madrid, ha posat en evidència l'àmplia participació de gestors relacionats amb el PP als òrgans de direcció del grup, o l'existència de bastants casos de llaços familiars dels gestors amb dirigents d'aquest partit. Entre aquests gestors amb relacions amb el PP hi figuren els següents:

- Santiago Alarcón Canosa, conseller de Deoleo en representació de la Societat de Promoció i Participació Empresarial Caja Madrid. És excunyat de l'expresident de Bankia Rodrigo Rato i germà d'Àngels Alarcó, recentment nomenada presidenta de Paradors Nacionals.
- Claudio Aguirre Pemán, conseller de Caja Madrid. Primer d'Esperanza Aguirre, va ser responsable de Merrill Lynch a Espanya i Portugal.
- Juan Chozas Pedreño, exdirector de recursos humans de Bankia. Va ser secretari general d'Ocupació i Relacions Laborals durant els governs d'Aznar. Col·laborador de la Faes.
- Jesús Pedroche Nieto, vocal del consell de BFA. Expresident de l'Assemblea de Madrid. Exconseller del Govern autònom de Madrid.
- Ricardo Romero de Tejada, vocal del BFA. Exsecretari general del PP a la Comunitat de Madrid. Exalcalde de Majadahonda.
- Mayte Jiménez, dona de Salvador Victoria, conseller d'Afers Socials del Govern d'Esperanza Aguirre. Va ser nomenada consellera de Caja Madrid Pensions, empresa participada per Bankia, el 9 de juny del 2009.
- Nieves Alarcón Castellanos, dona de l'exsecretari general del PP madrileny Francisco Granados i actualment senador. Va ser nomenada l'any 2008 consellera de Caja Madrid Pensions, empresa participada per Bankia.
- Ángel Acebes, exministre de l'Interior del Govern d'Aznar. Exdiputat del PP per Àvila. Vocal del consell de BFA.
- Manuel Lamela, conseller de Cibeles Corporación, societat de participacions de Caja Madrid. Exconseller de Sanitat i de Transports d'Esperanza Aguirre. Exdirector de gabinet de Rodrigo Rato en la seva etapa de ministre d'Economia. President del comitè d'auditoria de Bankia.
- Carmen Cavero Mestre, cunyada d'Ignacio González, vicepresident del Govern d'Aguirre. Vocal del consell de Cibeles Coporació. Consellera de Bankia.
- Mercedes de la Merced, exeurodiputada i extinent d'alcalde de l'Ajuntament de Madrid. Vocal del consell de BFA.
- Estanislao Rodríguez-Ponga, exsecretari d'Estat d'Hisenda amb Rodrigo Rato. Vocal del consell de BFA.
- José Manuel Fernández Normiella, expresident del Consell Superior de Cambres de Comerç. Exsecretari d'Estat de Comerç i Turisme amb José María Aznar. Vocal del consell de BFA.
- Mercedes Rojo Izquierdo, vocal del consell de BFA. Exassessora d'Esperanza Aguirre.
- Maria Zaplana Barceló, filla d'Eduardo Zaplana. Becària a Caja Madrid.
- Elena Pisonero, consellera de Caja Madrid. Excap de gabinet de Rodrigo Rato. Exdiputada del PP. Presidenta d'Hispatat.

TMB ha acomiadat a Andreu del Cabo

Secció sindical CGT Autobusos de TMB

La Direcció de TMB va acomiadar, el divendres 15/06/2012, al company Andreu del Cabo. En la carta que va haver de lliurar la Direcció de TMB a Andreu, en presència de vint companys que acudim a mostrar públicament la nostra solidaritat, li comunicaven que havia estat acomiadat per motius disciplinaris, en concret TMB acusa a Andreu d'haver agredit verbalment i físicament a companys i comandaments del seu entorn laboral.

Andreu és un company Tècnic electrònic que fins a fa poc temps ha estat destinat en la cotxera Pablo Díaz i actualment en la cotxera de Horta on, durant diversos anys, ha anat desenvolupat, al costat del seu treball, la seva activitat sindical com a militant de CGT i del Comitè de Conveni.

No és la primera vegada que l'empresa actua directament contra Andreu ja que a causa del seu caràcter, l'Andreu és dels que no calla, ha anat acumulant expedients i sancions des de l'any 2008, els més greus d'ells per la seva participació en els piquets que es van fer en les portes de la cotxeres durant la vaga dels "dos" dies.

Amb l'Andreu ho han intentat tot per a enfonsar la seva moral: l'aïllament, la ignorància, contínues obertures d'expedients, mobbing... per precaució no van buscar, fins ara, l'enfrontament directe, buscaven acabar amb la moral d'Andreu perquè fos ell mateix el que demanés el compte. Però està clar que no ho han aconseguit ja que Andreu ha resistit com només ho fan els lluitadors.

Andreu ha denunciat i demostrat amb proves que la prefectura de Telecomunicacions de TMB ha robat diners públics de l'empresa; que la mateixa prefectura ha estat constantment realitzant compres personals amb diners públics; també ha denunciat un cas d'assetjament sexual a TMB contra una treballadora i la resposta de la Direcció de TMB davant aquestes denúncies va ser no fer res perquè aquestes conductes delictives es tornin a repetir i encobrir aquests fets.

Els que tenim la sort de conèixer a l'Andreu sabem que no és una persona dòcil, d'aquestes que li agraden tant a TMB, sabem que és un company que quan ha tocat arremangarse es pot comptar amb ell encara que el tema no li afecti directament. Aquestes característiques d'Andreu les vam poder comprovar en la lluita que els conductors i conductores de TMB vam tenir per a aconseguir els

dos dies de descans. Andreu va ser un dels pocs companys que, sense ser conductor, ens va acompanyar cada dia en la nostra lluita i ho va fer d'una forma activa i desinteressada raó per la qual molts companys i companyes li estarem eternament agraïts.

Però la labor reivindicativa d'Andreu no s'acaba en TMB, la seva dedicació i la seva lluita traspasa l'àmbit de la nostra empresa. És fàcil veure'l col·laborar en multitud de mobilitzacions que emergeixen des dels moviments socials de la nostra ciu-

tat. Com diem Andreu, malgrat la seva joventut, és ja un veterà lluitador d'aquests que no li agraden als edefensen el sistema injust que tota la classe obrera patim, i precisament pel seu caràcter i les posicions fermes que manté i defensa, no solament ha estat sancionat per TMB sinó que també ha estat blanc de la repressió de jutges, fiscals i policies. Sabem com les gasta la Direcció i la seva cort de pilotes, sabem que ara, com va passar amb Pablo Díez es va a iniciar una campanya soterrada de calúmnies, dirigida per l'empresa,

amb l'objectiu de desprestigiar al nostre company i amb això intentar anul·lar qualsevol campanya de solidaritat que la plantilla de TMB poguéssim engegar..., no ho van a aconseguir... Som molts els que coneixem a l'Andreu, l'hem vist en multitud d'històries, i per això podem assegurar que cap pelagats podrà embrutar el seu nom i molt menys la seva fulla de serveis a favor de la plantilla d'autobusos. En suport de l'Andreu es preveuen mobilitzacions a Autobusos de Barcelona per a exigir la seva readmissió.

Breus sindicals

S'arriba a un preacord a Remolcadors de Barcelona

El 29 de juny de 2012, l'assemblea de treballadors de les empreses de remolc portuari de Barcelona van ratificar per unanimitat donar per vàlid el preacord aconseguit entre la representació dels treballadors i les direccions de les empreses, que va permetre el desbloqueig de la negociació del Conveni Col·lectiu, i en conseqüència desconvocar la vaga anunciada per al dia 30 de juny.

Els punts més destacats del preacord són:

- La no aplicació de les modificacions legislatives laborals (Reial decret Llei 3/2012 de 10 de febrer de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral) durant els dos anys de vigència del Conveni Col·lectiu.
- En cas d'excedències reserva del mateix lloc de treball.
- 1,25 % d'augment salarial cada any de vigència de Conveni, incrementat en taules.
- Per al primer any un 1% de màxim vinculat a la facturació, també acumulat en taules.
- Per al segon, un 0,25 % en les mateixes condicions, la resta d'increment fins al 1% en una paga extra.
- Increment del préstec personal fins als 8500 euros.

Sector Mar i Ports de la CGT

Torna el mite de la unitat sindical a Bankia

Com si de les mentides que periòdicament es distribueixen per internet es tractés, tornem a ser convocats a una campanya d'unitat sindical a Bankia. No oblidem que tots aquests sindicats des de fa molts anys mantenen representants en els Consells d'Administració i Comissions de Control de cadascuna de les caixes integrades a Bankia, cobrant substancials dietes i gratificacions vàries, sense que les plantilles hagin aconseguit fer escoltar la seva veu en aquests òrgans de govern.

No oblidem que aquests sindicats s'han manifestat favorables, primer al SIP i després a la creació de Bankia, decisions que ens han dut a la catàstrofe que avui vivim, i així ho van votar en les diferents Assemblees Generals de cadascuna de les 7 caixes, mentre CGT era l'únic sindicat que es va pronunciar en contra en totes les ocasions.

No oblidem que, donada l'absoluta majoria de la representativitat que ostenten, són els responsables que, dos anys després de la creació del SIP i de Bankia, i després de signar (tots ells, excepte CGT) un Acord on l'empresa obtenia totes els avantatges per a fer el que volgués amb la plantilla, continuem sense tenir un Acord Laboral que homogenitzi les nostres condicions laborals, just en un moment en el qual caldrà reiniciar la negociació, en pitjors condicions.

Des de la nostra independència i des de les nostres pròpies propostes

i conviccions, nosaltres no necessitem agrupar-nos per a dissimular la nostra incapacitat per a aconseguir resultats concrets i positius, ni per a diluir responsabilitats personals o col·lectives, que sembla ser l'objectiu real d'aquesta teòrica crida a la unitat sindical.

Secció Sindical de CGT Bankia

Cadena humana a l'Hospital de la Vall d'Hebron

Un miler de persones es van manifestar el 30 de juny contra les retallades i la privatització de la sanitat pública a l'Hospital de la Vall d'Hebron, a Barcelona. Fins a l'indret es van desplaçar veïnes de Sant Andreu, Nou Barris i Horta-Guinardó, els tres districtes que tenen com a referència el servei d'aquest hospital.

La mobilització, convocada per la Plataforma d'usuàries contra les retallades a la sanitat pública, arribava en plena aplicació del copagament farmacèutic i del reial decret que deixarà fora les persones sense papers del sistema públic de salut, un recopagament que posa en perill la supervivència, cohesió social i benestar de les ciutadanes. A la retallada pressupostària al Departament de Salut cal sumar-hi l'aparició recent de diversos escàndols de corrupció a la sanitat, l'última notícia dels quals n'és la dimissió del fins ara president de l'Institut Català de Salut, Josep Prat.

La Plataforma, impulsada pels àmbits de salut del moviment veïnal i 15-M de Nou Barris, Sant Andreu i Horta-Guinardó, aplega la junta de personal de l'Hospital Vall d'Hebron, sindicats com CCOO, CGT i IAC o federacions i plataformes com la FAVB, Dempeus per la salut pública o els laoflautes.

L'Hospital de la Vall d'Hebron atén al voltant d'unes 420.000 persones, de les quals la majoria són veïnes de la Barcelona nord, tot i que altres

ciutadans també son atesos a aquest hospital, donat que es un centre de referència. Les professionals del centre asseguren que és el centre que més retallades pressupostàries ha patit durant els anys 2011 i 2012, i denuncien que les conseqüències les suporten desenes de milers de persones que esperen cita per ser operades d'una malaltia o lesió no urgent diagnosticada fa molts mesos. Per posar-hi fre, reivindiquen que es recuperi el funcionament de l'hospital al 100%, obrint els quiròfans, llits i consultes tancades. La resta de reivindicacions apunten a una major transparència en la gestió, tant de les llistes d'espera com del pressupost.

L'acomiadament d'un treballador d'Innova destapa un possible cas de tràfic d'influències, incompatibilitats i irregularitats en el holding municipal reusenc

Dia si i dia també apareixen nous casos de possibles pràctiques corruptes al si del grup municipal d'empreses Innova de Reus, un immens forat negre, una menjadora on algunes persones han fotut mà impunement emportant-se diners a munts i deixant l'economia de l'Ajuntament de Reus en fallida.

Reus ocupa ara mateix un lloc destacat en el rànquing de corrupteles i la malversació de fons, i constitueix un clar exemple d'utilització de càrrecs públics per a fer negocis privats, el cas més paradigmàtic de tots el de Josep Prat, exdirector general del grup d'empreses municipals de Reus Innova i actual president de l'Institut Català de la Salut (ICS).

I a més dels ciutadans i ciutadanes de Reus, que ho pateixen en forma de retallades i de privatització de serveis públics, els grans afectats han estat els treballadors i treballadores de l'Ajuntament de Reus i d'empreses sota el paraigua d'Innova, com per exemple l'Hospital de Sant Joan, que han patit retallades salarials i laborals en nom d'una crisi que no han generat. En ambdós casos, les úniques partides en les que s'ha retallat han estat aquelles referents als treballadors, en especial els salaris i diverses prestacions establertes en conveni.

En aquest escenari és on s'inclou el cas de l'acomiadament del treballador d'Innova Xavier Monforte, el cas del qual estem portant des dels serveis jurídics de la CGT amb la intenció d'aconseguir-ne la nul·litat, un treballador que, amb el suport de la CGT i la CUP, ha tingut la valentia d'explicar públicament allò que s'amaga darrere del seu acomiadament, que és, com a mínim, irregularitats manifestes, interessos privats i, sobre tot, falta d'ètica, tant per part de les persones que han forçat el seu acomiadament com per qui no ha mogut un dit per a evitar-lo.

CGT Reus

CGT anuncia la convocatòria d'una Vaga General per a la pròxima tardor

Gabinet de Premsa Confederal

La Confederació General del Treball (CGT) va anunciar el 13 de juny en roda de premsa la seva intenció de convocar una Vaga General per a la pròxima tardor, en el marc de la discussió dels Pressupostos Generals de l'Estat.

CGT manifesta que el panorama és desolador: gairebé sis milions de persones en atur, milions sense rebre prestacions per atur, centenars de milers de famílies desnonades, reforma laboral per a eliminar el dret al treball, reforma de la negociació col·lectiva per a canviar les relacions laborals, reforma constitucional per a prioritzar el pagament del deute i els seus interessos, reforma del sector financer per a rescatar a la banca amb milions d'euros, retallades en els Pressupostos Generals de l'Estat de 27.000 milions d'euros, retallades de 10.000 milions addicionals en sanitat i educació, pujada d'impostos, amnistia per al frau fiscal, i l'últim episodi de tota aquesta estafa el rescat del sistema financer espanyol amb fins a 100.000 milions d'euros del qual respondrà tota la població.

A més, CGT assenyala que les retallades es produeixen també en les llibertats i drets fonamentals: reforma del codi penal, increment de la repressió, criminalització del sindicalisme de classe i combatiu, dels moviments socials, amb centenars de militants sindicals i activistes socials encausats després de la Vaga General del 29M com el cas de la nostra companya Laura Gómez de la CGT de Barcelona.

CGT considera necessari que totes les lluites que s'estan produint conflueixin i culminin en una vaga general que impliqui una mobilització integral de la societat amb atur general en el món laboral, amb vaga de consum, manifestacions i mobilitzacions, una jornada de lluita laboral i social que abasti a tota la població.

Des d'aquest instant, la CGT està en marxa en pro d'aquesta convocatòria i vol comptar amb la implicació del màxim d'organitzacions, moviments socials, assemblees populars, plataformes ciutadanes, moviment estudiantil i sobretot, vol fer-lo amb la implicació de la classe treballadora i els sectors populars.

Amb els temps de repressió que corren cal estar preparades

Secretaria de Jurídica de la CGT de Catalunya.

Amb els temps que corren avui, més que mai, hem d'estar preparades i tenir la màxima informació possible. La repressió no és un fet ni un terme nou, però en els últims mesos hem viscut una ràtzia repressiva, de detencions i empresonaments preventius, com feia temps que no es donava.

Aquesta política de la por s'ha estès per tot el territori i les detencions s'han produït a múltiples llocs dels Països Catalans i han afectat a persones compromeses de diverses organitzacions sindicals, de l'esquerra independentista i dels moviments socials.

Un exemple en va ser la detenció i posteriorment empresonament, que va durar més de 20 dies, de la nostra companya, de la Federació Local de Barcelona, Laura Gómez. O l'empresonament i recent alliberament de l'Andreu Curto. Altres 3 persones més han estat empresonades preventivament i hi ha hagut més de 120 detencions entre Barcelona, Lleida, Badalona, Mallorca,...

La majoria de les últimes detencions estan relacionades amb la vaga general. A dia d'avui totes les detingudes estan en llibertat, algunes sota fiança, encara que amb qüestionables restriccions de drets fonamentals, com la prohibició de participació en les mobilitzacions. I, això sí, a l'espera de judici.

Així, amb els temps que corren, volem aprofitar per fer un recordatori de totes aquelles coses que hauríem ja de saber però que tot sovint se'ns obliden quan és el moment. L'any 2009 es va editar per part de la CGT la Guia Antirrepressiva, que podreu trobar en tots els locals del sindicat, i que posteriorment va ser traduïda al català i actualitzada per aquesta Secretaria conjuntament amb la

d'Acció Social.

Ara més que mai hem de tenir en compte el que diu aquesta guia. Sobretot pel que fa als temes més pràctics. Per si de cas, i amb el consell fer-n'he una lectura o relectura, explicarem aquí, a grans trets, com funciona una detenció.

La idea no és tant explicar a fons la seva regulació o els drets que es tenen sinó com es produeix i quins són els passos que es segueixen. A la vegada, que desmuntar algunes creences com el dret a fer una trucada per part de la persona detinguda o la sorpresa davant la petició de treure's objectes personals com les arracades o els cordons de les sabates.

La detenció es pot dur a terme per part dels cossos policials només en uns supòsits taxats i sempre i quan els fets són constitutius de delictes. Per tant, no s'hauria d'efectuar una detenció quan es fan, per exemple, pintades. Entre els supòsits que ens trobem més habitualment la detenció es produeix per una actuació dels cossos policials, davant d'una situació concreta i actual, perquè estan realitzant una investigació o per ordres de la jutgessa que porta un procediment. Moltes de les detencions podrien evitar-se amb una simple citació/trucada a la comissaria o, directament, amb una citació per anar a declarar al jutjat.

Quan es produeix la detenció hem de tenir clares algunes coses. Se'ns ha d'informar del motiu pel qual s'efectua la detenció. Habitualment però, hem de saber, que t'acostumen a informar només del delictes del que s'acusa i en algunes ocasions ens faran una curta menció dels fets o de la data en que van succeir.

A la vegada que també s'ha de procedir a la lectura dels nostres drets. Entre ells a designar una advocada de la nostra con-

fiança o del torn d'ofici. Si és de la nostra confiança amb el nom i cognom hauria de ser suficient.

Un altre dels drets és a ser visitat per la metgessa. Si ho demanem, ens portaran a l'hospital i allà ens faran una revisió. I també el dret a designar una persona, de la que s'haurà de donar el telèfon, a la que s'informarà de la detenció i el lloc. Aquest dret, conegut com la trucada, no s'efectuarà per la persona, com a vegades es pensa. Seran els cossos policials els qui donaran una informació molt breu quan truquin. A la vegada, hem de saber, que ens treuran totes les nostres pertinences (arracades, cordons de les sabates, collars, pulseres, carteres, mòbils,...) i que les detallaran en una acta, que després haurem de signar conforme en les han retornat.

Un cop cridin l'advocada i aquesta comparegui no podrem parlar amb ella fins al final de la declaració.

La declaració, com a tal, consisteix en una nova lectura dels drets

i la conformitat que s'han entès. Els signarà l'advocada i la persona detinguda si no ho ha fet. Entre ells consta el dret a no declarar.

S'inicia la declaració amb preguntes genèriques sobre la situació de la persona (treball, recursos econòmics, estat civil o si s'ha estat condemnat) i, posteriorment, es quan es faria la declaració o explicació dels fets. El més aconsellable és no declarar durant la detenció. Els motius són diversos: no es coneix l'acusació ni el detall dels fets, no s'ha pogut parlar amb l'advocada per obtenir consell, la declaració policial té menys garanties a l'hora de modificacions, els cossos policials poden posteriorment modificar l'atestat en funció de la declaració, ... Només els menors tindran dret a veure prèviament a l'advocada i podran prendre així una millor decisió. Posteriorment, la persona detinguda es queda amb l'advocada. Cal tenir en compte que l'advocada no té tampoc cap informació ni accés

a l'atestat policial. Només quan es passa a disposició judicial es disposa de tota aquesta informació.

Un cop tot això fet, i amb un màxim de 72 hores (prorrogables en casos determinats) es passarà a disposició judicial, davant de la jutgessa. Prèviament, abans de la declaració davant la jutgessa d'instrucció, es pot parlar amb l'advocada que ja coneixerà el contingut íntegre de l'acusació.

Un cop feta la declaració davant la jutgessa es quan es decidirà la llibertat, la llibertat amb obligació de signar, la presó amb fiança o la presó. Això dependrà de si l'acusació o el Ministeri Fiscal en fa la petició. Moltes altres coses poden passar davant d'una detenció però considerem que aquestes línies ens poden servir per conèixer més la situació. Conèixer com es poden desenvolupar els fets i quins són els nostres drets ens ha d'ajudar a estar més tranquil·les i a tenir un millor domini de la situació.

La reforma de la llei d'arrendaments urbans

Són temps de constants reformes. Si és força difícil saber que és el que encara queda de tot allò que creiem que funcionava d'una manera determinada. Una de les últimes propostes del govern, que ja tenim clar que acabarà essent llei sense gaires modificacions, ha estat la reforma de la LAU, la Llei d'Arrendaments Urbans, que és la que regula "els lloguers" i com s'estableixen les relacions entre arrendadora i inquilina. El divendres 11 de maig, el Consell de Ministres, fet que ja s'ha convertit

en habitual, va presentar una Avant Projecte anomenat "De Mesures de Flexibilització i Foment del Mercat de Lloguer d'Habitatges". L'Avant Projecte preveu tot un seguit de mesures encaminades a fomentar el lloguer amb unes línies bàsiques. Aquestes són: la flexibilització de les condicions, la facilitació dels desnonaments i l'establiment d'estímul fiscal. Totes elles han de portar a que les propietàries de pisos els posin en lloguer.

Així, encara que sembli que sempre

diem el mateix, les mesures tornen a capgirar el sentit de la llei i afavoreixen una desregulació de la protecció a qui no té un habitatge per viure. Principalment, algunes de les mesures que s'ha anunciat, i a l'espera de la seva regulació i de la seva aprovació definitiva són:

La reducció dels terminis dels contractes de lloguer. Actualment existia la prorroga "obligatòria per l'arrendador" o a voluntat de l'inquilina de 5 anys. La proposta del govern és que ara sigui només

de 3.

La possibilitat de recuperar l'habitatge llogat, per part de l'arrendador, avisant a l'inquilina amb només 2 mesos d'antel·lació quan sigui per ús de l'arrendador o d'un familiar de primer grau.

La prevalència del que acordin les parts al contracte de lloguer. Entre els canvis es vol regular que es puguin pactar augmentos anuals superiors a l'IPC.

L'agilització del procediment de desnonament amb mesures que en-

cara s'han de perfilar.

Com ja sembla ser costum habitualment sempre perdem les mateixes. Les noves mesures posen l'eix en qui té la propietat i desprotegeixen a les persones que han de pagar per un dret bàsic, el dret a un habitatge.

Això genera un desequilibri entre arrendador i inquilí. Un desequilibri que no portarà segur al foment del lloguer perquè, majoritàriament, si no es posa un pis en lloguer és per múltiples raons que desprotegent a la llogatera no canviaran.

Tema del mes

Rescats, il·lusions i pors

Jordi Berbis

El dissabte 9 de juny el ministre espanyol d'economia va anunciar que sol·licitava a l'anomenat Eurogrup (format pels ministres d'economia de la Unió Europea, el governador del Banc Central Europeu i el comissari de la UE d'assumptes econòmics i financers) el rescat del sistema financer espanyol, posant a disposició de l'estat fins a 100.000 milions d'euros. La concreció de la xifra final dependrà dels informes sobre "necessitats" que es publicarà aviat.

El gran interrogant és saber què comportarà per a la població i, especialment, per a les classes populars. Evidentment, aquesta és una qüestió que en bona part s'ha estat esquivant als mitjans, centrant-se tan sols en l'import del rescat al sistema financer espanyol i l'evolució de la prima de risc. Per saber-ho, cal conèixer què implica aquest rescat per a l'estat espanyol.

Els termes del rescat que fins al moment coneixem impliquen que és l'estat qui sol·licita el préstec per, a continuació, tornar a prestar als sector financer espanyol a un tipus d'interès més alt. És d'aquí d'on prové l'afirmació del senyor Luis de Guindos que l'estat no pot perdre diners amb la operació.

Per a que això sigui així en primer lloc caldria que els préstecs del govern espanyol a la banca fossin retornats i en segon lloc que si no ho són, l'estat nacionalitzés i posteriorment vengués les entitats corresponents per un preu que compensés els diners injectats.

La primera condició implicaria un canvi de rumb total en les polítiques d'ajuda a la banca, basada en injectar tots els diners que han fet falta i assumint el deute de les entitats. Ens temem que aquest canvi no es produeixi.

Pel que fa a la segona condició, nacionalitzar entitats financeres per a vendre-les posteriorment és una decisió política, en tant que podrien ser nacionalitzades com a banca pública. També cal tenir present que s'està suposant que es vendran per un preu que compensi les ajudes rebudes. En funció del moment en què es faci la venda, del preu que estarien disposats a pagar els compradors o de si sorgeixen nous forats als seus balanços, el resultat pot ser una pèrdua per a l'estat o un guany. Amb l'experiència que tenim fins al moment sobre ajudes al sector financer, no és descartable que si aquest no pot retornar-les, finalment se li aca-

bin perdonant. Per tant, estariem fent el que s'ha fet fins ara.

El punt del rescat que ha implicat més comunicats i desmentits és com afectarà al deute i al dèficit públics. La oficina d'estadística de la Unió Europea (Eurostat) advertia en un comunicat que el préstec a l'estat espanyol incrementarà de manera directa el deute públic. Pel que fa al dèficit públic, aquest augmentarà si l'estat cobra menys interessos dels que paga.

Deixant de banda les condicions que fins el moment coneixem sobre el rescat, des del nostre punt de vista el més important és quines contrapartides s'exigiran a l'estat espanyol des de la Unió Europea a canvi del rescat del sector financer. Si bé en teoria no n'hi han al no tractar-se del rescat de l'estat - tal i com defensa el govern espanyol -, a la pràctica des de la Unió Europea ja s'ha deixat prou clar que l'ajuda està condicionada a que l'estat espanyol compleixi amb els objectius de dèficit i amb les "reformes estructurals". Es a dir, que es continuarà amb la política de retallades de despesa pública i de drets socials. Més concretament, la Comissió Europea va demanar - "recomanacions" d'obligat compliment - a l'estat espanyol implementar les mesures següents:

1. Accelerar l'augment de l'edat de jubilació als 67 anys.
2. Augment de l'IVA.
3. Impulsar les retallades de despesa pública a les comunitats autònomes per fer complir la política de dèficit zero.

4. Establir més obligació de provisions al sector financer.

Sobre aquesta última, cal tenir present que augmentarà les necessitats de finançament de la banca, redundant en una major necessitat d'ajuda per part de l'estat. El peix que es mossega la cua. En definitiva, argumentar que és una bona notícia el rescat simplement perquè està orientat exclusivament al sector financer és no veure més enllà dels nassos. Les línies mestres de les polítiques que es demanen aplicar són les mateixes que ja s'han aplicat. Per tant, es tracta d'aplicar la mateixa medicina, però en una dosi més alta. A la pràctica, i a la vista de les exigències de la Unió Europea a l'estat espanyol, no se l'anomena rescat del país, però a la pràctica és com si ho fos.

Cal recordar que, quan s'anunciaven les primeres retallades, el discurs predominant ens deia que eren mesures necessàries per tal de sortir de la crisi i no acabar com Grècia, significui el que significui això. La realitat és que Grècia actualment està en una situació pitjor que abans del pla de rescat, especialment per a les classes populars. Això s'ha aconseguit precisament aplicant el mateix tipus de mesures que ara mateix exigeix la Unió Europea a l'estat espanyol.

Canvi de polítiques o ball de màscares?

Arribats a aquest punt, ens hem de plantejar què queda del teòric canvi en política econòmica que suposava François Hollande, amb la seva postura de "compatibilitzar austeritat i creixement". Postura profusament comentada als mitjans abans del rescat bancari. Deixant de banda que suposaria en termes econòmics la quadratura del cercle, existeixen factors a dos nivells que ens fan creure que estem davant d'un canvi de retòrica i no de polítiques econòmiques.

A nivell de la Unió Europea les línies mestres de les polítiques són un dels fonaments del seu disseny, de la seva manera de veure l'economia i les societats europees, formen part inherent dels seus tractats. Reclamar compati-

bilitzar austeritat i creixement és, en el context actual, demanar que afluïxin una mica la corda que portem al coll des de fa força anys, però no pas que la tallin. És, en definitiva, fer-se il·lusions sobre l'essència real de l'anomenat projecte europeu. Cal recordar que, en certa manera, és el que reclama Syriza ara mateix a Grècia.

A un nivell més global, el capitalisme està fent tot allò que està en les seves mans per tal de retornar la taxa de guany als nivells previs a l'esclat de la crisi a través de diversos mecanismes, ja sigui amb reduccions de salaris i de prestacions públiques allà on en tinguin, ja sigui augmentant a qualsevol cost la taxa de guany. Es a dir, el capitalisme com a sistema econòmic, social i polític no té pas intenció de millorar la situació de les classes populars.

Arran de la victòria d'Hollande, comencem a detectar als mitjans de comunicació un discurs cada vegada més proper al del keynesianisme, basat en la presumpció de que es poden tornar a aplicar les mesures que es van aplicar en aquell moment. En part es tracta de la reacció lògica tant als resultats de les polítiques neoliberals aplicades com a la resistència que aquestes despertaren entre la població que les suporta.

Aquesta postura no té en compte un fet cabdal: el context polític i econòmic el fa inaplicable. La pressió política a favor de polítiques de plena ocupació era important pel perill que representaven un moviment obrer important i l'existència de la Unió Soviètica.

La situació econòmica també era molt diferent. És cert que es va aplicar en una situació que recorda a l'actual, però també ho és que es va fer amb un comerç mundial totalment enfonsat, amb un sistema financer totalment trencat i, el que és més important, amb un sector financer amb un poder sobre la resta de l'economia molt menor que l'actual. A més, els països que les van aplicar ho van fer trencant amb les ortodòxies imperants en aquell moment i l'austeritat que implicava.

En altres paraules, el tipus de capital que dominava en aquell moment no era pas el mateix que domina ara. Les polítiques que acabaran imposant seran, per

tant, totalment diferents.

En resum, continuem amb el neoliberalisme i al keynesianisme ni se l'ensuma.

La por com a instrument econòmic

En qualsevol punt de conflicte en el capitalisme, el que està en joc són dos factors fortament relacionats entre si: el poder i l'obtenció de beneficis. La por és un dels mecanismes habituals tant per obtenir poder polític com establir el marc per a l'obtenció de beneficis.

L'aplicació de la por com a instrument econòmic l'hem viscut força vegades durant la crisi actual, però especialment des de que es van celebrar eleccions a Grècia i tot apuntava a la victòria de Syriza a les eleccions del 17 de juny. Des de pràcticament tots els fronts institucionals imaginables (Comissió Europea, BCE, etc...) s'ha jugat a ficar la por al cos a la població grega, afirmant que la postura de Syriza sobre els plans d'ajust porta el país al desastre.

Aquesta utilització de la por també l'hem viscut a casa nostra en diferents moments. Un exemple són les retallades en sanitat i el discurs al voltant de la seva suposada insostenibilitat, que permeten justificar-les, però també serveixen com a mecanisme per augmentar la cartera de clients de la sanitat privada.

La por també s'ha utilitzat en les retallades aplicades al sistema públic de pensions, utilitzant, com en el cas de la sanitat, la por a la seva futura insostenibilitat per dificultar l'accés a unes pensions públiques per altra banda cada vegada més minses. La diferència en aquest cas és que les previsions sobre la futura fallida del sistema públic de pensions eren completament errades. Es a dir, els seus discursos basats en la por al futur s'han mostrat erronis quan s'han comprovat a la pràctica.

La part més tràgica per tots nosaltres és que la utilització de la por com a recurs econòmic no ha sigut un simple fenomen psicològic. A moltes parts del món, la generació artificial de temors entre la població tan sols ha sigut el prelude del terror a través de la repressió i l'extermini.

La història pot haver donat moltes voltes, però es manté la utilització de la por com a recurs per als interessos del capital, el que ha anat canviant és l'instrument amb el que s'aplica.

Conclusió

Tot i que el rescat del sector financer espanyol hagi pogut semblar un canvi de situació força gran, en realitat estem pràcticament com abans. Les exigències a la població seran les mateixes, les polítiques a aplicar no canvien i continuem com des fa temps, esporuguits per a major glòria de l'obtenció de beneficis.

El que ens mostra la situació actual és que el capitalisme no ofereix cap sortida a les classes populars, i que el que cal fer és abolir-lo.

* Jordi Berbis és economista. Article publicat al web del setmanari Directa

Parlem

Enric Melich Gutiérrez, formador amb l'

"Cal despertar i aixecar l'

Txema Bofill, amb la col·laboració de Pep Cara.

Enric Melich va néixer l'any 1925 a Esplugues de Llobregat. Es va enrolar a la resistència —el maquis francès— i després al maquis comunista espanyol. Els comunistes espanyols el perseguïen per matar-lo. Al 1950, milita a les Joventuts Llibertàries. Forma part del MPR (Moviment Popular de Resistència) liderat per Liberto Sarrau i participa activament en Defensa Interior (DI) grup específic d'acció creat per l'Octavio Alberola. Va treballar de llibreter a Tolosa i després, regentà la famosa llibreria espanyola de Perpinyà, que fou objecte d'un atemptat dels espanyolistes, i fou editor i difusor de llibres i revistes anarquistes. En la transició va publicar textos anarquistes a les edicions Picazo. Va formar part des del 1980 del grup Puig Antich de la FA.

Sense apunts, ja que no hi veu gaire, narra la seva vida de manera clara i amb precisió cronològica. Hem hagut de resumir. Trobareu l'entrevista completa i tot de notes ampliades al bloc de la CGT o al meu bloc: <http://blocs.mesvilaweb.cat/txemabofill/cat/4023>.

Entrevista feta a Ponteilla, on resideix l'Enric, després de participar junts a la manifestació del Primer de Maig a Perpinyà, a la convocatòria de la CNT-66.

- Com t'incipies a l'anarquisme
- A casa no vaig sentir parlar d'altra cosa.

- Quines foren les teves primeres accions com anarquista?

- Va ser la d'anar a posar uns cartells. Devia tenir deu o onze anys. Jo volia entrar a les Joventuts Llibertàries i no em deixaven. Hi havia la imatge d'un nen que plorava i anava dirigit al partit comunista, amb el rètol: «no enverineu la infància».

- Què recordes de l'anada a l'exili?

- Nosaltres vam estar a un refugi, a Pena d'Agenés (Occitània). Teniem una germana que estava casada a França i ens va treure del refugi. L'únic problema va ser que no em van poder inscriure al col·legi per l'edat —13 anys— i vaig anar a treballar de llenyataire.

- Quins són els primers records que tens de l'ocupació alemanya, dels nazis?

- El 1942 els alemanys van envair la meitat sur de la França. Em va impressionar

ja que va passar tota una divisió blindada pel poble. Anaven a poc a poc, mostrant que eren els amos i senyors del territori.

- Quan et vas integrar a la xarxa d'evasió de jueus i d'altres perseguits cap Andorra?

- Dos amics del meu pare, en Pedro Pérez que era socialista, i en Miguel González, ens van proposar si podíem acompanyar gent 20-25 kilòmetres. Sols els acompanyàvem a la frontera i tornàvem cap a casa. Això va durar fins a l'estiu de 1943. Un dia vam rebre l'avis de parar perquè els jueus que nosaltres transportàvem no arribaven a destinació.

- Per què?

- Aquest Pérez va descobrir que els contrabandistes d'Andorra, els que passaven els jueus, si ensumaven que els jueus tenien calés, els robaven i els mataven.

- No fotis!

- Semblava una cosa molt grossa. Recordo que el meu pare deia: «Això no és possible». Però molts anys després vaig conèixer l'Eliseu Bayo a Barcelona, que ho va investigar. Va anar amb Luís Andrés Edo i un xicot català de Barcelona, casat amb una andorrana, i van trobar els passatges per on passaven els contrabandistes i van fer excavacions i van trobar esquelets i ho van publicar en una revista que es deia «Reporter», on hi surten les fotografies de cadàvers mal enterrats a 30-40 centímetres de terra.

- Com entres en contacte amb la Resistència, els maquis francesos?

- Per mitjà d'Adrien Baudru de Quillan, del partit comunista que estava a la resistència i ens demanava d'ajudar-lo a portar coses. I jo tenia ganes de comprometre'm una mica, i volia anar al maquis. I em va dir que millor que m'enrolés amb el grup de francotiradors i partisans (FTPF, guerrilla antinazi).

- Explica'ns la teva participació en el maquis, la resistència francesa

- Vaig combatre amb el «Grup Jean Robert» del Departament de l'Aude. Però a part un combat que hi va haver a un congost, que en diuen Alet, no vam tenir cap altre combat contra els alemanys. Va morir un oficial americà, un paracaigudista, que teníem en el maquis. Formava part d'un comando de catorze americans paracaigudistes. Aquests ens van fer treballar, ens deien cal fer saltar tal pont, fer això, fer allò. Eren ells que ens empenyien, ja que nosaltres, a part d'alguna acció per buscar de menjar, poc fèiem. A part d'això l'alliberament de Carcassona, de Narbona, fou un passeig. Entràvem als pobles i les noies venien i ens feien petons perquè érem els alliberadors i els donàvem teles de paracaigudes.

- Com et vas embolicar en la guerrilla comunista, el maquis comunista?

- A Narbona, anava amb un tal Font, fill de companys també, i veiem un cartell de la Unió Nacional anunciant míting amb els tres colors de la República espanyola. En Font em diu «els espanyols han fet la unitat. Hauríem d'anar a aquest míting». Vam anar i com que anàvem amb el fusell a l'esquena, vam presentar-nos: «Som espanyols i volem participar a l'alliberament d'Espanya». En la Tribuna un dels oradors, va dir: «Hem de prendre exemple d'aquests dos joves que no han vacil·lat un instant en l'alliberament de França i ara estan disposats a alliberar Espanya». Ens van fer pujar a l'escenari. Tothom ens aplaudia. I dos dies després ja ens anàvem cap a un camp d'entrenament, direcció a Espanya. En el lloc de comandament em diuen: «Sortiu ara mateix cap a Espanya. Tu seràs assessor del capità». Vam entrar a Espanya per la Serra de Cadí, érem vint-i-cinc homes. Cinquanta homes van venir uns dies després amb José Abad. Hi va haver un tiroteig amb la Guàrdia Civil, i hi va haver molta confusió de la nostra part. Amb el José Abad i un altre vam aconseguir escapar-nos cap a França. crec que no hi va haver moltes baixes. Molts es van perdre, d'altres detinguts. Vam arribar al refugi a França uns dotze homes. Vam esperar en aquesta base, i d'allà vam decidir escapar-nos.

- Per què us escapeu?

- Estant allà va venir el comandant Delicado a informar-se i ens va dir que no ens desaniméssim i que tornàrem a passar en millors condicions. El meu pare em telefonà: «han matat en Ramon Mialet, Ramon Folch, el seu cunyat, en Pedro Pérez, en Miguel González. Per telefon es fumut dir-te qui ho ha fet, però són els que estan amb tu, els teus». Els vaig dir al José Abad, al Ramon Munt i al Mauricio Pascual, que eren companys, allò que m'acabava de dir el meu pare, l'assassinat de cinc o sis companys. Vam decidir fugir. Vam deixar les metralletes penjades allà. No ens vam endur les armes. Al tren direcció a Perpinyà els gendarmes ens van agafar. Ens van entregar als guerrillers de Prades. Hi va haver un interrogatori una mica serio sobre el perquè havíem fugit. Mentre esperaven informes, ens tanquen en una habitació on hi havia un noi del POUM. Ell ens va fotre molta por. Ens deia «Això va molt malament. Hi ha una espècie de purgues». Allà hi havia una festa, gent ballant. Durant la festa, hi ha un amic del noi del POUM i ens diu «Foteu el camp». I vam marxar. Vam arribar a casa els pares i ens van donar totes les notícies: ni havien molts més que havien mort, no sols el Mialet i d'altres, sinó molts més. «És qüestió que no et quedis a dormir aquí ja que t'han vingut a buscar».

- És a dir, els havien matat els comunistes. Ho has investigat? Ho tens documentat?

- Tenim fins hi tot les declaracions dels assassins, de la policia francesa que va investigar.

- Fugitiu dels estalinistes, com ho vas arreglar?

- Vaig anar a Carcassona a veure el comandant del maquis francès, de la resistència, que també era comunista, per veure què podia fer, si podíem tornar al grup de Francotiradors i partisans. Ens va dir: «Vosaltres aneu a Narbona amb la companyia de maquis i us quedeu amb nosaltres».

A Narbona l'oficial em va fer a mi un carnet d'identitat de l'exèrcit i va posar-me de nacionalitat francesa. I en va dir: «la nacionalitat francesa et podrà servir si els guerrillers et controlen». I de fet em va servir molt. Quan vaig tornar a veure al meu pare a Quillan, dos «guerrillers» que hi havia a l'estació em van detenir i em van interrogar. En veure que tenia papers francesos, em van deixar anar empenyats ja que no els havien dit que tenia documentació francesa. Un d'ells em va dir «Has tenido suerte que no te hemos localizado una semana antes». En Ramon i jo ens vam quedar amb la residència francesa a continuar la guerra contra els alemanys, ja que dèiem, «mentre estem amb ells no ens passarà res», i vam fer la campanya d'Alemanya. L'únic inconvenient va ser que vam passar molt de fred, l'hivern a Alsàcia. Com que jo em vaig fer voluntari entre durés la guerra i com que era estranger, en acabar la guerra vaig demanar desmobilitzar-me i el mes de juliol em van desmobilitzar.

- El teu pare també va estar amenaçat pels comunistes

- Un dels maquis francesos em va avisar que el meu pare perillava i un company que havia estat alcalde de Salt, Eduard Pardo, junt amb un altre, que també era de Salt, van anar a veure als responsables de la Unió Nacional i els va amenaçar amb un parabellum: «Us advertixo, si passa alguna cosa al pare del Melich, vosaltres sereu els que pagareu». No se si aquella amenaça va fer efecte o no, el cas és que al meu pare no li va passar res.

- Després l'alliberació i la victòria sobre els nazis, com et sens, què fas?

- Em trobo a Quillan buscant treball.

Estàvem molt decebuts, abandonats. Els joves ens creiem que després de l'alliberació canviaria la situació, que seria una altra cosa. A la Local de Narbona de la CNT em van dir que hi havia un treball a Cervera, que allà sols hi havia un company, en Mora, i que jo sent jove, el podria ajudar a passar propaganda nostra a l'interior, els diaris setmanals *CNT i Ruta*, que es feien a Tolosa. També ajudàvem a passar alguns que s'escapaven d'Espanya, i els que volien entrar a Espanya. Vaig estar dos anys a Cervera. I influenciat per un amic vaig anar a Tolosa. A Tolosa vaig conèixer les Joventuts Llibertàries i vaig començar a militar.

- Vas tenir un càrrec de cultura dins les Joventuts, què vas fer?

- L'any 1959 vaig ocupar el càrrec de Secretari de Cultura i Propaganda. Vam crear les edicions juvenils. Vam editar cinc o sis fulletons: *Varios factores sociológicos de Gaston Leval*. *Vidas cortas* pero llenas de Felipe Arraiz, la vida de Raul Carballeira, company assasinat per Franco. Jo no tenia ofici, treballava de llenyataire, peó, etc. Aleshores vaig trobar treball en una llibreria i en va canviar la vida, em va servir molt.

- Amb Defensa Interior, quina relació vas tenir?

- El poc que he fet dintre DI, en Salvador Gurucharri ja ho explica. Jo era qui tenia el dipòsit d'armes. El DI va fer un treball anti turístic. Uns petards al vaixell que anava a Mallorca, falsificació de passaports i preparar el famós atemptat contra Franco. El petard dintre el Vaticà, que crec som els únics d'haver-ho fet. En aquell temps era representant i distribuïdor de *Ruedo Iberico*, venia els llibres per Andorra, Perpinyà, Tolosa. Van uns anys amb intensitat, bon reball,

amb...

exemple i difusor de les idees anarquistes

la consciència del poble”

amb bons contactes.

- Parla'ns d'alguns d'aquests contactes

- El Pablo, que era italià, un tal Giovanni que va fer molt de treball. Va coordinar l'Accion anarcosindicalista. Ell recollia la informació i col·laboracions a Saragossa i València i les enviava a Barcelona. Recuperàvem els textos en la capella Santa Llúcia de Barcelona, al costat de la Catedral. Allà ens trobàvem. I els imprimíem aquí. I d'aquí els tornàvem a passar a l'interior. Vam tirar sis o set números i dos suplementos, dels anys 1974-1975.

- Què en treus d'aquesta experiència?

- Vaig notar que allò que s'escrivia des de França sobre Espanya no quallava molt bé. Per exemple, vaig donar a llegir a l'Edo de banca un llibre de José Borràs, *El sindicalismo español en la encrucijada* i em va dir «Aquest llibre no està encertat. Està escrit fora d'aquí». Tot allò que s'escribia des d'aquí se sentia, es veia que no era real.

- I les teves memòries, quan les llegirem?

- Les meves memòries comencen quan passo la frontera al 1939. Ara estic als anys seixanta, a la segona part de la meua vida. Estic escrivint sobre Lliberto Sarau i el DI.

- Què penses de les escissions dintre el moviment llibertari?

- De totes les escissions hem sortit amb el cul pelat. A París hi ha una escissió de la CNT a l'any 1945 i dura fins l'any 1961, fins al Congrés de Limoges on van fer la reunificació. Són molts anys perduts. A més, quan es reunifiquen ja no es com abans. La segona escissió va ser quan la CNT ortodoxa de Tolosa

va fer una sèrie d'expulsions. Gurucharri va ser expulsat en aquell moment, i es crea el grup de dissidents de Besiers, i d'aquí surt *Frente Libertario*. Les divisions encasellen i separen. Un dia em presenten a Barcelona un tal Navarro de l'Hospitalet: «Aquí el compañero Melich, pero cuidado que es de Frente Libertario. Atención!» I no era veritat. No ho era. Quan hi ha *Frente Libertario* és quan jo sóc representant en llibreria i venia llibres a uns i als altres. Però en venir aquí a Barcelona i no adherir-me a la local de la CNT espanyola, era senyal per ells que era dels altres.

- Hi eres al Congrés de Madrid on es va oficialitzar la divisió actual de l'anarcosindicalisme?

- Jo vaig ser en aquest Congrés i vaig sortir molt desanimat. Jo li deia al René «No pot ser».

Jo crec que això portarà desànim, desinterès, no als companys que hem travessat moltes tempestats, però qui està a la CNT simplement com adherent dirà: «que se'n vagin a fregir espàrrecs. No són seriosos aquesta gent» I es quedaran a casa». I va passar això mateix. Teníem no se quants milers d'afiliats i ens vam quedar molt poquets.

- Quina era la teva posició en el Congrés?

- En aquell moment no vaig prendre posició. Però les circumstàncies obliguen, jo estic a Perpinyà i hi ha un grup de la CNT66 (CGT a Espanya) amb Mariano Aguayo, Roig, en fi, Lucio Romero —que havia estat guardaespalles de Durruti— Liberto Ros. I com que eren els amics més pròxims que tenia, vaig adherir-me a la CGT i fins ara hem cotitzat per a la CGT. Constató que la CGT ab la línia que porta, avança, i que els altres es queden estancats. Però tampoc estic molt al corrent, ja que estic aquí i no a allà.

- Ara anem millorant, ja es manifesten i es fan vagues junts

- Quan vaig veure el llibre de Mera i que hi ha CNT, CGT, etc. és formidable. Han fet aquest llibre junts.

- A tu, quines persones t'han influenciat?

- Qui més m'ha influenciat ha estat el meu pare. I després l'amistat que he tingut amb el Peirats. Potser el Peirats m'ha salvat de no anar a morir amb el Sabater.

- Per què?

- Perquè jo era un exaltat. Potser hi hagués anat. No ho sé. En Peirats era un home amb seny i em deia «Deixa els senglars. En Sabaté, en Caracremada són senglars. Ja no poden fer altre cosa que això. Tu ara tens un bon treball, que t'agrada. Doncs estudia, continua i deixa tranquil aquests senglars»

- Així que en Peirats tractava de senglars als maquis...

- Jo he tingut i tinc molta admiració pel Sabaté, Caracremada, Facerias, Masana. Han tingut molt de valor, però la realitat es que estaven sols.

- Quins llibres t'han influenciat

- Aquí em fas una pregunta que no se com contestar. N'he llegit molts i n'he tingut molts. Díficil de triar.

- I autors, a part del Peirats?

- Segurament en Kropotkin ha tingut més influència en mi que en Bakunin. En Bakunin, *Déu i l'Estat* i totes aquestes coses, era massa filosòfic. En canvi en Kropotkin els fulletons que escrivia *A los jóvenes* era senzill i entenedor. Hi ha l'influència de França, m'agrada molt Montaigne. I d'Espanya, el Sender.

- Com veus la situació del sindicalisme i dels obrers a Es-

panya?

- Des d'aquí, jo veig que desgraciadament CCOO i l'UGT no tenen esperit revolucionari i són ells els que tallen el bacallà. I aquí a França passa igual. És una llàstima que hàgim perdut el protagonisme que teníem, i que hàgim perdut tot el terreny que teníem.

- Ara estem perdent drets, ens retallen educació, salut. El govern i els bancs fan allò que volen. Com ho veus?

- Potser servirà perquè obrin els ulls i es moguin i es revoltin. Louis Ferdinand deia: «El poble és el resultat de tots els errors i horrors a través dels segles. S'empassa tot i no compren res».

Aquest poble alienat s'ha de conscienciar, allò que va fer la CNT abans de la revolució, despertar i aixecar la consciència del poble, un treball molt important.

- Has tingut alguna vegada crisi, dubte amb els principis.

- Quan era jove havia estat anarcoindividualista. Quan les coses no m'anaven bé, els autors anarcoindividualistes m'ajudaven. Però al camp individualista no m'hi he quedat, perquè veus que està bé que l'home cultivi el seu individu però hi altres coses a fer més importants. Em sembla que l'única solució és el sindicat, encara que jo no sigui sindicalista de temperament.

- Creus en el Sindicat

- Crec que per mediació dels sindicats es pot transformar la societat. És on hem d'estar. Els grups específics poden influenciar al voltant seu, però on es pot fer més feina és al Sindicat.

- Com veus aquesta decadència actual del sindicalisme? No hi ha il·lusió, ni ganes de transformar la societat.

- Aquí a França els sindicats són una companyia d'assegurances. Els obrers se sindiquen sols perquè els solucionin problemes. És una política sols d'estomac. Crec que a nosaltres se'ns ha escapat el tren. L'ambient era propici durant la transició.

- Dels sis llibres que has editat de quin n'estàs més content?

- El d'en Peirats, *Figuras del movimiento libertario*. Se'n van fer dues o tres edicions.

- També has participat en el llibre *Dossiers noirs*, inèdit, que ara es tradueix a l'espanyol. Quina és la teva participació?

- Dono testimoni de la meua intervenció al maquis espanyol comunista, de l'entrada a Espanya i la denúncia dels tretze morts anarquistes, assassinats pels estalinistes. Ara el volen ampliar i editar.

> LES FRASES...

“On es pot fer més feina és al Sindicat

Constato que la CGT, amb la línia que porta, avança

Les divisions i escissions encasellen i separen”

Manifestacions a Barcelona, Palma i Ciutadella el 16J

Unes 2500 persones es manifesten a Barcelona contra les retallades, la reforma laboral i la repressió

El matí del dissabte 16 de juny, unes 2500 persones es van manifestar pels carrers de Barcelona, amb inici a la cruïlla Diputació/ Passeig Sant Joan, en una marxa contra les retallades, la repressió i la reforma laboral convocada per la CGT i on també hi van participar la CNT, la COS, assemblees de barri i la Comissió Laboral del 15-M, l'esquerra independentista, col·lectius antirepressius...

La marxa, que anava encapçalada per una pancarta contra la repressió i exigint la llibertat de l'Andreu, activista de la vaga del 29M que encara estava empresonat, va fer una llarga ruta per totes les institucions responsables de la repressió viscuda els últims mesos: Departament d'Interior, Fiscalia General de Catalunya, Delegació del Govern, Foment del Treball i Palau de la Generalitat.

El 16 de juny CGT i altres col·lectius vam sortir al carrer per a exigir el cessament de la violència policial, per a exigir l'anul·lació dels processos contra les afiliades de CGT Barcelona Laura i Eva, per a exigir l'absolució del Xavi, Dani, Isma i Rubén per a exigir la posada en llibertat de l'Andreu, així com la retirada de totes les denúncies penals i administratives pendents. També vam sortir al carrer per a denunciar les retallades i la reforma laboral i per a remarcar la necessitat de seguir lluitant contra les polítiques econòmiques dels governs català i espanyol, contra la banca i el capital, tots ells veritables responsables de la crisi econòmica i les seves conseqüències sobre la majoria de la població.

El mateix dissabte per la tarda es van portar a terme manifestacions a diverses ciutats contra la l'onada repressiva dels governs autonòmics i estatal i contra les retallades i la destrucció dels serveis públics i les polítiques antisocials: Tortosa, Palma, València, Girona, Lleida, Tarragona, Castelló de la Plana, Alacant, Vilafranca del Penedès, Manresa i Manlleu.

A Barcelona, també per la tarda, assemblees de barri i col·lectius socials van convocar a les 18h. davant la Seu del PP del c/ Urgell una cassolada per anar a buscar als culpables de l'estafa financera i el rescat (saqueig). Després la gent es va desplaçar fins a la seu de Bankia (Diagonal amb Aribau), per portar a terme un Judici Popular #ElPobleVsBankia, el poble contra Bankia, "La Bestia".

La manifestació contra la repressió, la reforma laboral i les retallades socials va tenir un gran ressò tant a Palma com a Ciutadella

A Menorca, una vegada més, el 16 de juny es va tenir un record per a la Laura i Eva, "Laura i Eva som tots" es podia llegir a una gran pancarta blava que encapçalava la manifestació a Ses Voltes.

També el 16J, a la plaça de les Tortugues de Palma, davant les lleones del Born, un bon grapat de gent portava diverses pancartes reivindicatives i va escoltar el parlament de Josep Juàrez, secretari general de la CGT a les Illes, envoltat de policies. La manifestació acabà davant la delegació de govern on la consigna va ser demanar la llibertat sense càrrecs per a Laura Gómez i la resta de persones detingudes i encausades per la Vaga general del 29M.

Conferència de delegats a Barcelona i Curs de prevenció de Riscos a Igualada

Secretaria de Formació
CGT Catalunya

Es clou amb èxit el Curs de Prevenció Riscos Laborals realitzat a Igualada

El 25 de juny va acabar el Curs de Prevenció Riscos Laborals de 50 h. amb el lliurament dels Diplomes acreditatius als 25 assistents, curs que setmanalment hem vingut celebrant a Igualada des del 23 d'abril, organitzat conjuntament amb la Federació Comarcal de l'Anoia de la CGT.

Els continguts de l'acció conformen una formació de nivell bàsic a l'àmbit de la formació en matèria de riscos laborals, però que és considerada com grau mig-superior en l'àmbit de la formació contínua. Aquesta formació es va realitzar d'acord amb el temari de l'annex IV del RD 39/1997 que qualifica als participants per a desenvolupar les funcions de nivell bàsic (treballador designat, delegat de prevenció o recurs preventiu), millorant el perfil professional dels treballadors/es participants.

L'alt grau de responsabilitat i assistència de qui ho van rebre ens fan albirar un futur encoratjador per a nous projectes formatius en aquesta Comarcal. Culminem

en una celebració d'amigable confraternització i companyerisme en els locals sindicals de la Federació.

Conferència a Barcelona sobre drets d'informació, audiència, consulta i participació dels representants dels treballadors i dels representants sindicals en les empreses

Una nova Conferència de delegades i delegats de CGT va tenir lloc a Barcelona el passat dia 28 de juny, sobre drets d'informació, audiència, consulta i participació dels representants dels treballadors i dels representants sindicals en les empreses, i novament vam tenir la sort de comptar amb la presència del Magistrat Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya Carlos Hugo Preciado Domènech, desenvolupant el tema de drets d'informació, audiència, consulta i participació dels representants dels treballadors i dels representants sindicals en les empreses, analitzant supòsits d'aplicació pràctica resolts per la doctrina dels tribunals, tot això a la llum de les recents i substancials reformes laborals. L'interès d'aquesta nova perspectiva ve donat per les recents reformes operades en el Dret Laboral, com la Llei 35/10 de 17 de setembre, el RD-Llei 3/12 de 10 de febrer o la nova Llei 36/11 de 10

d'octubre reguladora de la Jurisdicció social. En particular, la reforma introduïda pel RD-Llei 3/12 suposa una profunda reestructuració dels equilibris de poder en l'empresa i si la informació és poder, quin dubte cap que el replantejament de l'estat de la qüestió relatiu als drets d'informació dels representants dels treballadors a la llum d'aquesta nova normativa, té un innegable interès pràctic, sobretot per als membres de Comitès d'empresa, Delegats de personal, Delegats Sindicals o afiliats a sindicats que hauran d'afrontar processos de flexibilitat interna, externa, o en el pitjor dels casos ambdós.

En aquest sentit, la desaparició dels Expedients de Regulació d'Ocupació, transforma el període de consultes en l'últim límit extrajudicial al poder empresarial abans de la decisió més greu que en exercici de tal poder pot adoptar-se, com és l'extinció col·lectiva de contractes de treball. Així mateix, la potenciació del poder de decisió empresarial en el marc de la flexibilitat interna, enfrontarà als representants dels treballadors i a les empreses a processos de reestructuració cada vegada més freqüents, en els quals els drets d'informació, audiència, consulta i participació cobraran un renovat i cabdal interès. Per això, es van revisar els drets d'informació amb el propòsit de facilitar una visió global, actual i pràctica.

La CGT de Catalunya tria nou secretari general i secretari de comunicació

Secretaria Comunicació
CGT de Catalunya

La CGT de Catalunya ha renovat la Secretaria general i la secretaria de comunicació en el congrés extraordinari celebrat el dissabte 30 de juny a la localitat de Santa Margarida de Montbui, a L'Anoia.

Àngel Bosqued Tapia, afiliat al Sindicat de Banca de la CGT de Barcelona, ocuparà la Secretaria General en substitució de Bruno Valtueña Sánchez.

Moisès Rial Medina, afiliat al Sindicat d'Activitats Diverses de la CGT de Manresa, ocuparà la Secretaria de Comunicació en substitució de Paco Martín Castillo.

Entre les tasques del nou secretariat hi ha continuar promovent i articulant el creixement territorial sectorial i continuar l'enfortiment de vincles amb els moviments socials, així com la preparació de la nova convocatòria de vaga general que la CGT, a nivell estatal, promourà per la propera tardor contra la recentment aprovada reforma laboral i les retallades socials.

SENSE FRONTERES

Donem suport a la revolució del poble sirí en la seva afirmació dels drets de justícia i dignitat, en el seu dur camí cap a la llibertat

Recuperar el control públic de Repsol per introduir la justícia ambiental

No a les massacres a Síria

Solidaritat llibertària amb la legítima revolució del poble sirí

Equip de treball Suport a Palestina. Secretaria Relacions Internacionals de la CGT

Ens posicionem del costat de la revolució a Síria. Una revolució de la gent del carrer, d'un poble, el sirí, que s'uneix per a afirmar el dret a la vida lliure, digna, sense humiliacions. Un poble format per gents de diferents procedències, cultures, creences, units en la lluita per la llibertat.

La revolució siriana és part de l'onada revolucionària, un despertar de milions de persones en l'Orient Mitjà i Nord d'Àfrica en curs des de fa ja, molts mesos, i que va començar la revolta i la lluita contra les tiranies, a Tunísia, amb la mort d'una persona amb moltíssima dignitat, flama encesa que serà sempre recordada en els nostres cors vermells i negres.

Denunciem sense paliatius la barbàrie del règim assassí de Basahr al-Assad que reacciona amb absoluta brutalitat davant el clam revolucionari. La feroc repressió del dictador i el seu clan és responsable de la mort de milers de persones, inclosos centenars de nens i nenes, desenes de

milers de ferits i refugiats.

El poble sirí desafia la repressió, la tortura, les massacres, els bombardejos que el règim criminal està portant a terme continuant amb la seva lluita. Mentre s'està produint una carnisseria, hi ha una passivitat del món. Denunciem la solitud de la revolució siriana així com el silenci i/o la complicitat de tants estaments polítics i socials, però amb igual fermesa ens oposarem als afans imperialistes de les forces de l'OTAN i els seus Governos titelles, que en cas d'intervenir no ho faran perquè sigui el poble sirí qui decideixi el seu futur, sinó que ho faran per a crear forces que reforcin el servilisme tant al capitalisme, com als interessos sionistes.

Al seu torn denunciem l'ocupació israeliana i la seva actitud colonitzadora tant a Síria com a Palestina així com la implicació d'Àrabia Saudita, Qatar, els emirats del Golf i els sectors més integristes que estan utilitzant els sentiments religiosos per a atiar la violència i els enfrontaments i ampliar la seva influència en la zona com estan intentant fer a Tunísia, Egipte, Marroc,...

Remarquem el caràcter majoritàriament pacífic de la revolució, una revolució que afirma i expressa el

dret que són els sirians i les sirianes a decidir sobre el seu futur. I el dret d'autodefensa de la vida per part dels i les revolucionaris i revolucionàries. Denunciem la desinformació des d'ambdós costats de l'espectre polític que conflueixen a negar per una o altra raó l'existència d'una revolució autèntica a Síria, sense deixar opció a la lluita del poble sirí per a ser ells qui decideixin què camí a seguir. Sobre la base de la nostra posició enfront d'aquesta situació:

Donem suport a la revolució del poble sirí en la seva afirmació dels drets de justícia i dignitat. Aquests emanen de cada individu i del dret inalienable a la vida que cap consideració estratègica ni política té el dret de negar o concedir.

Per això, ens comprometem a continuar del costat del poble, recolzar-lo en el seu dur camí cap a la llibertat i a difondre el nostre posicionament solidari contra les matances a Síria i els vents de guerra en l'Orient Mitjà que conflueixen a anar contra la revolució i els seus protagonistes.

Creiem en una societat llibertària on els pobles busquin els camins per a la seva emancipació i per tant la CGT, com organització sindicalista i anarquista, ancorada en la penín-

sula ibèrica, però amb clara vocació internacionalista, ha de donar suport a aquesta lluita emancipadora. Som conscients de la dificultat d'aquest fet, però això no ens apartarà del camí de la solidaritat i la fraternitat entre els pobles oprimits.

Fem una crida a la nostra militància, a la societat civil dels pobles de l'estat espanyol, a les organitzacions afins, a totes les gents de bé, a tots i totes que comparteixin aquestes línies perquè donin suport qualse-

vol mostra de solidaritat que vagi en aquesta línia de defensa de la revolució i de defensa del dret inalienable de tot poble oprimit que és capaç de lluitar per la seva pròpia emancipació, sense caure en dogmatismes, manipulacions i tergiversacions intencionades cap a un costat o altre, i, que amb aquesta actitud, oblidin i permeten amb el seu silenci, la terrible repressió soferta, fins a ara, pels veritables protagonistes, l'honorat i valeros poble sirí.

Expropiar Repsol. Raons i reptes per recuperar el control social de les corporacions energètiques

Marc Gavaldà, campanya d'Afectats per Repsol

La recuperació argentina d'una part de les accions d'YPF privatitzades per Repsol a l'Estat Argentí fa una dècada, va esvalotar el govern espanyol i tot un exèrcit d'opinadors públics, fins i tot, per inversemblant que semblava, els portaveus dels sindicats oficialistes UGT i Comissions Obreres. Sorprenentment, ningú no qüestionà quelcom tan palès, com és la sobirania dels països als seus recursos naturals. Tampoc les irregularitats comeses per Repsol durant una privatització l'any 1999, en un context generalitzat de corrupció i clientelisme polític.

Sobre l'unànim clam, bandera espanyola en mà, defensant els "nostres interessos" i la seguretat d'inversions espanyoles a ultramar, no mereix més anàlisi que el que podem copsar cada dia a la pàgina 3 dels diaris o als minuts lluminosos que acompanyen els telenotícies: Repsol patrocina l'ampli ventall mediàtic i sofrim d'un periodisme submís, de molt baixa qualitat i pitjor valentia.

Per altra banda, és una llàstima la mandra dels moviments socials a afrontar un debat energètic profund sobre com alliberar-nos de la

malaltissa dependència a unes corporacions privades, de capital deslocalitzat, que només persegueixen benefici a tota costa. En un context de crisi, per què no expropiar també a Repsol?

Per començar, recordarem que Repsol era una empresa pública que fou entregada a trossets als capitals bursàtils i que ara mateix la timonegen bancs amb forats financers (com la Caixa, Cajamadrid, o Caixa Catalunya), barons de la totxana arruinats (Sacyr Vallehermoso) i hòldings d'especuladors de Wall Street. Amb 10 milions d'euros nets de benefici diari (4.150 milions d'euros l'any 2010), podem assegurar que estem transferint part dels nostres sous (electricitat, butà i benzina) per enriquir a l'empresa més rica.

Caldria revisar els mecanismes d'externalització de costos socials i ambientals de les inversions de Repsol, per adonar-nos que ni la companyia assumeix la reparació de danys al llarg de totes les fases de la cadena de producció, transport i refinament de petroli, ni tampoc ho fem els consumidors. Els passius ambientals són transferits per la cara a les poblacions afectades per les activitats petrolíferes, a l'atmosfera i el mar en forma d'emissions i vessaments sistemàtics, o a les futures generacions: ja s'ho trobaran. Es detecta un context institucio-

nalitzat d'impunitat ambiental que allibera a les corporacions privades de qualsevol responsabilitat civil o penal. És més, a través dels seus discursos de Responsabilitat Social Corporativa, han aconseguit portar les seves obligacions de respecte cap al medi i les persones, al terreny de la voluntarietat. Són (es fan les) bones, perquè volen.

Ja ningú nega, ni el negacionista Aznar, que ara en farà negoci amb instruments d'adaptació, que el canvi climàtic provocat per la combustió de petroli empitjorarà les condicions de vida del planeta. També s'ha passat d'ignorar el zènit mundial de la producció de petroli (peak oil) a ser reconegut ja com el gran problema que enfrontarà l'economia els propers anys. Així doncs, sobre un pis de crisi ecològica, energètica, econòmica i climàtica, no és prudent deixar l'energia en mans d'especuladors bursàtils que només cerquen beneficis curtplacistes.

Recuperar el control públic de Repsol seria una oportunitat per introduir la justícia ambiental a la producció energètica. Aplicant criteris ètics i no monetaris a l'empresa, seria el primer pas per aturar la devastació amazònica que genera Repsol que afecta milions d'hectàrees d'ecosistemes fràgils, reparar la salut dels afectats per llurs activitats nocives, retirar-se de països dictato-

rials o amb conflictes bèlics o retornar els territoris allà on la població no ha estat consultada o ha expressat el seu rebuig. El següent repte seria transformar una corporació transnacional vertical i concentrada en una sèrie de cooperatives energètiques amb control social, enfocades a l'autoabastiment d'energia de fonts

locals i renovables. És clar que per això caldrà desballestar la corporació, reduir la producció i acompanyar el procés amb una transició valenta cap a una societat despresada del sobreconsum i les comoditats del cotxe privat, basades en petroli barat d'origen desconegut. No serà fàcil, però valdrà

BALA PERDUDA

Roma no paga traïdors

Toni Àlvarez

Indra és, com reconeix a la seva pàgina web, "una companyia de referència en el sector de la defensa i la seguretat com a proveïdor de solucions globals integrades d'implantació i gestió de sistemes crítics en temps real, actualment operatives a les Forces Armades i Forces de Seguretat i Emergències.

Indra subministra sistemes basats en tecnologia pròpia als ministeris de Defensa i Interior de diferents països en els cinc continents i participa en els principals consorcis i programes multinacionals del sector.

Els sistemes projectats per Indra a mida dels seus clients donen resposta als requisits operatius demandats sobre tot tipus de plataformes (Terra, Mar i Aire)."

Una empresa que compta amb 40000 treballadors a tot el món i que, com a bona multinacional no li costa gens ni mica seguir amb la mateixa política laboral que la que aplica amb els negocis: dona igual que sigui ètic si és productiu, motiu pel que el negoci de la guerra els hi dona tants bons beneficis cada any, 181 milions l'any passat al global de l'empresa.

El cas és que un grup de treballadors, millor dit ex-treballadors, han començat a explicar les tècniques i estratègies que aplica aquesta companyia als treballadors que es vol treure de sobre. No m'han semblat molt diferents als que aplica qualsevol companyia, de més o menys pelatge, per defenestrar assalariats. La diferència és que la persecució que es troba l'ex-treballador és continua i no cedeix ni passat més de 10 anys, vaja que no poden treballar per una altre empresa del sector o que tingui relació amb Indra. Una dada important per si us havíeu plantejat treballar per aquesta multinacional. No més important que el tipus d'encàrrecs que reben els treballadors que hi treballen. Aquests ex-treballadors han fet un bloc on expliquen aquestes "males arts" com anomenen ells al comú terrorisme laboral, un bloc anomenat "Defenestrados por Indra y Cia" on no es sap si Cia és companyia o realment la CIA ianqui, un bloc on parla de "revelarse" contra els acomiadaments i per una societat justa i el dret a un treball digne. I, al meu curt entendre, dir que Indra és un treball digne és un excés verbal, no ja retòric, sinó semàntic. Suposo que les persones que han patit aquests els beneficis empresarials de la companyia pensaran quelcom semblant. Un debat necessari el de l'indústria armamentista i els llocs de treball, amb sindicats que continuen defensant que tot el que genera treball és bo per la classe treballadora.

Així doncs, ull als que voleu treballar a Indra, no només us haureu d'enfrontar a la vostra consciència, també als seus nuls escrúpols laborals. Recordeu que Roma no paga traïdors...

Vaga 29M: L'Andreu i el Rubén en llibertat

Demanen 7 anys de presó per 3 detinguts del Clot. El CPT del Consell d'Europa estudiarà la deriva repressiva a Catalunya

Grup de suport Andreu i Rubén, Grup de suport del Clot i Higinia Roig

L'11 de juny, el jutjat d'instrucció 15 de Barcelona va decretar llibertat sense fiança per al nostre company Rubén, empressonat per participar en la vaga general del 29M, considerant que no hi havia risc de fuga ni de reiteració delictiva, com sí que va considerar el jutjat d'instrucció 31, el qual va decretar la presó preventiva als dos companys. En Rubén va ser rebut per aplaudiments d'un centenar de persones que es van aplegar a les portes del CSA Can Vies per poder rebre'l.

El jutjat d'instrucció 5 va decretar el 22 de juny, després de 24 dies de presó, la posada en llibertat d'Andreu Curto, el jove tortosí que es trobava a la presó de Brians I per la seva participació a un piquet de la vaga general del 29 de març al barri de Sants de Barcelona.

Durant l'últim mes s'havien fet nombroses mobilitzacions per a reclamar-ne la seva posada en llibertat, com una manifestació a Sants, una altra a Tortosa i una marxa al centre de Barcelona, així com nombroses concentracions al llarg de tot el territori. Curto abandonava el centre penitenciari mentre desenes de persones li donaven la benvinguda a les portes del recinte.

Amb la posada en llibertat dels dos joves ja no queda cap persona empresonada per la seva participació a piquets i manifestacions de la vaga general del 29M. En total, al llarg dels últims 3 mesos, el Departament d'Interior ha efectuat 106 detencions relacionades amb la vaga contra la reforma laboral. Des del grup de suport ens felicitem perquè la solidaritat dona els seus fruits i perquè juntes ho podem tot. Malgrat tot, no pararem fins que aconseguim l'absolució de totes les vagues: seguirem assenyalant als culpables de tanta repressió i tanta injustícia!

Més info a <http://llibertatrubenian-dreu.blogspot.com/>

El fiscal demana 7 anys de presó pels 3 detinguts del Clot a la vaga general del 29M

Tres mesos després de la vaga general del 29M que va aturar Barcelona i tot l'Estat, seguim rebent notícies dels qui ens volen aturar.

Han provat d'empresonar-nos sense proves com ho van fer amb el Javi, el Dani, l'Isma, la Laura, el Rubén i l'Andreu.

Han intentat arruïnar-nos a base de

fiances altíssimes de fins a 6000 euros.

Han volgut un imposar-nos la por amb registres a les nostres cases.

Ens han convidat a córrer i desaparèixer cada vegada que veiem a la policia recordant al més de un centenar de ferits, molts d'ells greus, del 29 de Març.

Però no han obtingut els resultats desitjats. Seguim aquí, i no deixarem a cap companyia sola.

Al barri del Clot de Barcelona, ens han arribat males notícies per als tres companys detinguts al piquet del matí el dia de la vaga. La petició fiscal es de 7 anys per a cadascun d'ells i a més a més se'ls demana una fiança comuna de 3900 euros en concepte de danys civils.

No ens volen deixar respirar, però no saltres agafem aire col·lectivament. Lluitarem per la seva absolució. Veïns i veïnes del barri explicaran com a testimonis al judici, i on calgui que el passat 29 de Març, el Sergi, l'Oscar i el Javi estaven al carrer com tantes altres per que era un dia de vaga, perquè estem cansades de que ens trepitgin cada vegada més i que la reforma laboral només n'era la punta del iceberg. El piquet va passar pels carrers del barri animant a totes a unir-se i informant sobre els motius de la vaga. No entenem perquè això hauria de comportar 7 anys de presó si la raó no fos criminalitzar a aquelles que lluiten i sembrar la por a base de càstigs exemplars.

Recordem que els tres companys del Clot no son els únics que estan a l'espera de judici, convidem a no baixar la guàrdia i no oblidar a ningú. Per la nostra banda us animem a participar activament de la solidaritat així com a fer aportacions per a la fiança de 3900 euros al numero de compte de la Caixa d'Enginyers 3025 0001 11 1433467885 amb el concepte "barri Clot".

Anirem informant de les novetats d'aquest cas, al temps que exigim la retirada de càrrecs per a totes les persones encausades de les vagues generals.

Més info a <http://solidaritat29m.no-blogs.org/>

El CPT del Consell d'Europa estudiarà la deriva repressiva impulsada per Felip Puig a Catalunya

Barcelona acullia el 6 de juny l'acte 'Europa ho ha de saber', a la UB Raval, un acte convocat per l'OSPDH i GRECS, que es va convertir en un clam unitari contra la repressió Felip Puig i els seus estirabots repressius ja són a Europa. I, amb ell, la política repressiva impulsada per CiU des que va arribar al govern de

Catalunya. Així ho van informar el 6 de juny en roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Catalunya, el professor Iñaki Rivera i l'economista Miren Etxezarreta. Rivera, confirmant que l'extens informe elaborat per l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans (OSPDH) de la Universitat de Barcelona ja ha estat admès a tràmit al Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa (CPT).

L'informe, presentat el 5 de juny a Estrasburg davant el Cap de la Divisió del CPT Hugh Chetwynd, clou demanant la intervenció directa de l'organisme europeu que vetlla per la salvaguarda dels drets humans. La demanda té el suport i l'adhesió de nombroses entitats com la Coordinadora Catalana per a la Prevenció de la Tortura, la FAVB, l'Observatori DESC, l'Institut de Drets Humans de Catalunya (IDHC) o la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats. L'informe sol·licita l'obertura d'una investigació profunda sobre els fets denunciats, l'establiment d'una visita oficial a Catalunya i l'elaboració de recomanacions per revertir aquest escenari de regressió social i jurídica en matèria de drets i llibertats.

Europa ho ha de saber

A l'informe, titulat "Criminalització de la dissidència, expansió del sistema penal i situacions d'abús policial com a respostes davant la situació de crisi econòmica a Catalunya", s'alerta dels nivells de resposta policial del govern català davant la protesta social contra la crisi i s'analitza el període que transcorre des del 27 de maig de 2011 fins avui. Entre d'altres aspectes, recorda la no identificació d'agents antidisturbis dels Mossos d'Esquadra, la utilització de bales de goma o l'augment de denúncies per lesions i agressions policials durant mobilitzacions: un increment del 409% durant 2011 respecte el cos de Mossos

d'Esquadra.

Pel que fa a l'expansió del sistema penal, esmenta les reformes en curs del Codi Penal i el reguitzell inacceptable de detencions, que augmenten la criminalització de la protesta social i de la desobediència civil. Detallant l'enduriment processal i penal contra la dissidència, certifica, entre d'altres, l'ús preventiu de sancions administratives per limitar el dret de reunió i de manifestació (250 des de setembre de 2011), l'establiment de checkpoints durant la cimera del BCE i als accessos a diverses manifestacions, la instauració d'una web de delació confidencial o l'obsessió persecutòria amb el moviment estudiantil universitari. Finalment, el mateix informe recull la deriva repressiva al CIES de la Zona Franca, abans de concloure que, de l'Estat social, s'està passant a l'Estat penal més descarnat. Fruit d'aquesta anàlisi i davant la deriva autoritària que es viu a Catalunya, es demana, amb urgència, la intervenció del comitè.

La presentació d'aquest informe va anar acompanyada d'un acte organitzat per l'OSPDH i el Grup de Recerca sobre Exclúsio i Control Socials (GRECS) que, sota el títol "Europa ho ha de saber", aplegava diverses sensibilitats socials i sindicals a l'aula Magna del campus UB Raval. Hi prenien part Laura Gómez (CGT) i Isma Benito (AEP) -dues de les persones empresonades arran de la vaga general del 29-M-, així com el grup de suport a Andreu i Ruben, els joves activistes sansencs empresonats també per la seva participació a la vaga.

Maig calent, insuficient

SALUT I ANARQUISMES

Es necessiten anarquistes

Josep Cara Rincón (Berga)
www.bllibertari.org/pepcara

El mes de desembre de l'any 2005 vaig fer la primera columna del «Salut i anarquismes!». El Pau Juvitllà va convèncer-me de fer una columna que parlés de qüestions socials i d'anarquisme i, sobretot, des de l'anarquisme. La tria del nom de la columna el vaig fer perquè l'anarquisme no és una ideologia unilineal. De fet més que una ideologia rígida o tancada és una permanent actitud crítica contra qualsevol forma de poder i d'explotació i una aposta real cap al propi control de tots els aspectes que afecten la nostra vida. Anarquismes o «anarquisme sense adjectius» com va sortir de la Xarxa Anarquista entre el 2007 i el 2009 (intent de coordinació per sobre de l'adscripció sindical, insurreccionalista, etc.). Jo defenso encara aquest anarquisme i les formes organitzatives que superen allò que ens frena en l'acció. La unió de l'anarquisme social i el vivencial.

El Catalunya és una de les capçaleres més constants, de més qualitat i, sobretot, de més abast que hi ha dins l'anarcosindicalisme d'aquest país. Valia la pena aprofitar l'eina per difondre l'ideal anàrquic dins un sindicat tant divers com és la CGT, i més enllà. Per això vaig acceptar la proposta, a més ja feia un temps que hi col·laborava. He fet prop d'una setantena de columnes. Durant molts anys la CNT (totes elles) ha estat el pal de paller de l'anarquisme en aquest país. Ja fa molt de temps que no és així. Ben mirat ja està bé. Ja que l'eina havia acabat sent una fi en si mateixa i, ara no és útil per a qualsevol cosa. Les anarcosindicals li van petites a l'anarquisme. El món del treball ja no és l'eix central per fer la revolució, a les anarcosindicals (totes) sovint els sobra estructura i els falta sang, a la CGT li sobren lluites de poder. Massa adjectius buits. S'han d'assumir més riscos i enderrocar chiringuitos que no van enlloc. Si l'eina no és útil cal buscar-ne o fer-ne una altra, però no deixar de lluitar. Els anarquistes no són gens caducs, segueixen sent molt vigents i estan carregats de futur, els vells i els nous, però cal fer-los servir. L'anarquia no és una etiqueta és una pràctica constant. Cal doncs un compromís diari basat en el sentiment de ràbia que impulsa el desig de justícia social contra aquest sistema social tant i tant merdos en el qual vivim. Aquest és el meu darrer «Salut i anarquistes!», tot i que seguiré fent col·laboracions. Gràcies per deixar-me escriure, gràcies a les persones que m'heu llegit. Llarga vida al Catalunya.

Salut i anarquia!

Llorenç Buades Castell

En aquest article vull exposar allò que s'ha significat a Mallorca pel que fa a la lluita social després d'un primer de maig de confluència unitària anticapitalista que va ser silenciada pels mitjans diaris de propaganda i desinformació, en la seva versió de premsa, ràdio i televisió, que en la seva totalitat són instruments al servei del capitalisme.

I allò que cal destacar al davant de tot és que l'acció regressiva del govern central, i també de l'autonòmic presidit pel pepero J.R.Bauzá, no té com a contrapunt la coordinació imprescindible de les lluites que puguin fer front al temporal que es manifesta en la pèrdua de drets a una vida digna que arrosseguen la major part de les persones.

Els agents socials que diuen representar a la classe obrera mantenen la segregació en les lluites, que es limiten a lluites parcials i focalitzades en els centres on es produeix el conflicte, de manera que impedeixen la seva eficàcia i també la comprensió pèr part de la classe treballadora de la necessitat d'una resposta del conjunt davant problemes que ens afecten a tots i totes.

El 15 M a Mallorca s'ha celebrat d'aniversari perquè calia fer-ho, amb una mobilització molt menor i amb les mateixes carències de proposició alternativa en un temps que només admet, o reformes regressives que possibilitin una acumulació gegantina de capital a favor dels rics per tal de sortir de la crisi, o una sortida anticapitalista a la mateixa. No hi ha espai per a socialdemocràcies; no hi ha espai per a reformes positives en una crisi sistèmica com la que patim. Però el pitjor és que la consciència d'aquesta situació per part dels que pagam la crisi és ínfima.

Ens han incrementat els preus dels combustibles i ja han anunciat noves pujades dels preus de la llum, del transport públic, dels medicaments, de les matrícules de l'ensenyament universitari i ben aviat ens anunciaran la pujada de l'IVA tres punts, i no he vist reaccionar al moviment veïnal ni tampoc altres moviments socials en la mida de l'agressió, ni molt menys.

Durant el mes de maig el moviment principal de resistència a Mallorca es desenvolupa en l'àmbit lingüístic i esdevé en resposta a la xulèria del president Bauzá que amb la seva guàrdia pretoriana formada fins i tot per guàrdies civils provinents del País Valencià es dedica a provocar de poble en poble en les seves visites als comitès locals del PP. I com que els retalls són per a les necessitats bàsiques, però no per als professionals de la violència contra el poble, allò que generen aquestes visites són protestes que tenen per fil conductor la resposta contra el nacionalisme espanyol que una vegada més i de la mà del president Bauzá i de Bartolomé Bosch, conseller de cultura vol reprendre el combat del franquista Mateo Torres Bestard contra la llengua. Aquest va ser un militar carregat d'auto-odi com els que ara el succeïxen en la legislació contra la llengua catalana i en la construcció d'un apartheid lingüístic que vol segregat als alumnes a l'escola. El PP ha esdevingut partit de la porra i s'ha fet evident en actuacions repressives a tots els pobles que han culminat recentment amb detencions d'independentistes de Bunyola, poble afectat per

l'anunci del tancament de l'hospital de Caubet, que s'ajuntarà al tancament de l'Hospital de la Sang que té més de 500 anys d'història i que ara volen tancar per tal de beneficiar als seus amics de la sanitat privada.

Vagi on vagi, Bauzá es troba amb la lluita popular que va més enllà de la llengua i es formula espontàniament contra els retalls, amb concentracions de 250 persones a Inca, 350 a Sa Pobla, 200 a Santa Margalida, 300 a Pollença, 400 a Artà, 400 a Bunyola i a Manacor. I és que aquesta protesta es basteix fonamentalment a la part forana, on es constata la recuperació de l'esperit secular de revolta que els cronistes oficials intenten esborrar de la nostra història. Altres protestes s'han desenvolupat en relació als desnonaments, al "no volem pagar" el peatge del túnel de Sóller, enfront dels preferents a la CAM i Bankia. També a la Sanitat Pública i Ensenyament, però de manera insuficient.

La lluita sindical de conjunt, després de la vaga, ocupa un lloc

marginal i fins i tot la manca de convocatòria de vaga en el cas de l'Ensenyament emparant-se en la manca de poder de convocatòria o en excuses d'acusació de convocatòria centralista, manifesten l'atonía del moment que, servirà, com no, als patrons per a consolidar el que ja han començat a fer i que conec de ben aprop en persones properes: feines sense cotitzar a 3 euros l'hora en panaderies-pastisseries franquiciades; jornals de 20 euros diaris sense cotitzar en la contabilitat d'una empresa de restauració; períodes de prova de dos mesos sense cotitzar a 850 euros el mes en una empresa d'alimentació... Això és el que s'estén pertot arreu amb el consentiment dels propis treballadors i treballadores afectats, que quan acaben la jornada prefereixen evadir-se del seu món real. I de la mateixa manera que l'emancipació dels treballadors ha de ser cosa dels mateixos, la permanència en l'esclavatge és també fruit de les seves decisions. Així que del nostre pa en farem sopes.

CGT s'oposa a que es perllongui la vida de la central nuclear de Garoña fins al 2019

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

El govern del PP ha fet marxa enere al tancament de Garoña. El Ministeri d'Indústria ha revocat l'ordre per la qual s'acordava el tancament de la central nuclear de Santa Maria de Garoña per al 6 de juliol de 2013. La nova ordre publicada en el BOE estableix que abans del pròxim 6 de setembre el titular de la nuclear, Endesa i Iberdrola, podrà sol·licitar del Ministeri d'Indústria una renovació de l'autorització d'explotació per un període no superior a sis anys, fins al 2019.

Davant d'això, la CGT recorre l'Ordre Ministerial per la qual es revoca el cessament definitiu de la Nu-

clear per l'any 2013.

El passat 21 de maig de 2012, la Confederació General del Treball va presentar al ministre Soria les alegacions en contra del procediment que permetia ampliar la vida de la central nuclear per entendre que atemptava contra el principi de seguretat jurídica, al contrariar una ordre del propi Ministeri i ratificada per la Sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional en la qual CGT va ser part.

CGT entén que la decisió del govern del PP ve a anul·lar un acte favorable per al sindicat, que no és altre que el cessament en l'explotació de la central de Garoña, així com per a altres col·lectius socials i ecologistes, i els milers de ciutadans i ciutadanes que porten reclamant el tancament de la

central.

Així mateix CGT qualifica de temerària la celeritat amb la qual la decisió ha estat adoptada pel ministre Soria, doncs no ha comptat amb el temps suficient per a realitzar amb rigor les anàlisis i valoracions pertinents dintre del propi procediment administratiu.

No pot desprendre's que en la revocació del tancament previst per al 2013 subsisteixi cap interès públic més enllà que el benefici dels propietaris de la planta, doncs és el seu tancament el que permetrà un millor compliment dels principis de la política energètica, una major creació d'ocupació, una major seguretat en els ciutadans i el medi ambient i una menor dependència d'altres països per la menor importació d'urani.

Amb l'actual parc d'energies renovables i l'entrada en funcionament de les últimes centrals tèrmiques de cicle combinat existeix un excés d'oferta elèctrica, pel que prorrogar Garoña no ve sinó a empitjorar l'eficiència del sistema elèctric, impeding que una demanda molt inferior s'acobli a l'oferta i evitant l'entrada de les energies renovables amb menors riscos per a les persones i el medi ambient, que ara es veuen obligades a parar la seva producció en les franges horàries que funciona Garoña.

CGT seguirà insistint per tots els mitjans jurídics i socials perquè la central nuclear de Santa Maria de Garoña es tanqui per ser una tecnologia obsoleta, malament mantinguda i tan perillosa com la seva malmesa germana bessona Fukushima Daichi.

Valoració de l'entrada en vigor de la Llei d'Empleades de la Llar

Secretaria d'Acció Social
CGT-Balears

El compte enrere per regularitzar a les treballadores de la llar ha finalitzat, a partir del dia 1 de juliol de 2012, ha entrat en vigor la normativa que obliga a donar d'alta en la Seguretat Social, sigui el que sigui el tipus de labor que desenvolupin en l'àmbit domèstic, a totes les treballadores que realitzin tasques d'empleades de la llar. A partir d'ara, hauran de tenir "exactament les mateixes condicions que qualsevol altre treballador" i entrar a formar part del Règim General del Sistema de la Seguretat Social. En una anàlisi d'urgència, veiem que hi ha informacions que hem recollit des de diferents comunitats autònomes.

A la província de Màlaga es calcula que una mica més de 9.000 dones treballen com a empleades de la llar i encara que ja s'han complert sis mesos de l'engegada de la nova normativa, el 50% d'aquestes treballadores encara no ha regularitzat la seva situació laboral.

A Aragó tan sols 3.401 persones han regularitzat la seva situació des de gener, 50 %. Es calcula que unes 10.000 treballen al marge de la llei en la comunitat aragonesa (hi ha més de 15.000 en el submergit a Aragó). Les comunitats autònomes en les quals s'està registrant una major proporció de treballadores ja integrades o amb compromís automàtic de fer-ho són Navarra (93,9% del

total), Extremadura (92,7%), Cantàbria (91,7%), País Basc (89,4%), Canàries (88,6%) i Castella-la Manxa (87%).

Amb dades mitjana del mes de maig, les comunitats autònomes que concentren una major proporció d'aquestes treballadores en risc de quedar excloses de la protecció social a partir de l'1 de juliol són Galícia (28,4%), País Valencià (26,7%), Múrcia (24,7%), Astúries (21,7%) i Catalunya (22,3%). Segons dades publicades en alguns mitjans de comunicació a Catalunya s'ha publicat la desafiliació de la Seguretat Social de 1.545 treballadores empleades de la Llar.

A Balears no hi ha encara informació, la qual cosa si podem dir és que segons l'Associació d'Empleades de la Llar de les Illes Balears s'estan produint bastants acomiadaments sobretot en empleades amb molts anys d'antiguitat.

De tot l'anterior es desprèn que al dia d'avui si el que pretenia era fer aflorar el treball submergit (l'Institut Nacional d'Estadística, diu que a Espanya hi ha 700.000 empleades de llar) aquesta norma no ha fet sortir tota l'ocupació oculta que s'esperava. Amb aquesta mesura, el Govern del PSOE pretenia aclarir els comptes de l'economia submergida que segons dades de 2011, suposava el 17% del Producte Interior Brut espanyol i d'aquesta manera treure a flote a una bona part dels 4.000.000 d'espanyols que podrien estar «treballant en negre». El nou marc legal

venia a modificar l'establert en 1985. Aquestes dades ens donen una idea de la importància del sector econòmic que significa l'ocupació domèstica a Espanya.

Des de la Plataforma d'Associacions d'Empleades de la Llar a nivell estatal es veu com a positiva la norma quant a:

- L'obligació de donar d'alta des de la primera hora, a càrrec dels ocupadors, ja es treballi per a un sol habitatge o per més d'una.

- L'obligació de fer contracte escrit detallant el nombre d'hores setmanals, la retribució de les hores de presència, l'obligació de pernocta i la seva retribució.

- La baixa es pagarà des del 4t dia, sent a càrrec de la Seguretat Social des del 9è, els dies anteriors els paga la part ocupadora.

Però reconeixent que això no és suficient, té encara molts elements de desigualtat amb el règim laboral i de seguretat social de la resta de treballadors i treballadores.

a) Per començar, la reforma era necessària des de fa molts anys però s'implanta gradualment, fins a l'any 2019.

b) Fins a 2019 les bases de cotització per hora no seran les del Règim General, la qual cosa apareix en la web del Ministeri, sinó molt menors. Parlen de 19,84 € mes per 20 hores de treball. En el RG la base mínima és 4,51 € l'hora, que suposaria cotitzar (al tipus de llar, 22%) 84,93 € al mes.

c) L'anterior no té problema sempre que per a les prestacions la base re-

guladora sigui la que hi havia fins ara, la mínima del RG.

d) No apareixen encara criteris per limitar els temps de presència, ni la millora dels descansos, el control efectiu de les agències... el que demanava la OIT

e) No hi ha reforma de la Llei d'Estrangeria, que condueix a fer coincidir treball realment prestat i drets: és a dir, permís de residència i treball i alta en la Seguretat Social des del principi.

f) Aquests canvis han de venir acompanyats també de control de la Inspecció de Treball, perquè la cotització a la Seguretat Social va a baixar molt en els casos de treball a temps parcial, amb el que pot produir-se contractació per 40 o més hores que apareix com a menor, per evitar el pagament de la quota íntegra.

Valoració des de la CGT

Per al nostre sindicat aquesta Llei és "paper mullat" ja que la seva aplicació gradual la deixa en mans dels governs de torn.

A més una de les reivindicacions del nostre sindicat ha estat i segueix sent l'ENTRADA PLENA EN EL RÈGIM GENERAL, amb els MATEIXOS drets als quals accedeixen la resta de persones treballadores.

Que es contempli en la legislació ELS RISCOS LABORALS.

Que s'articulin MECANISMES DE CONTROL per a les contractacions que es realitzin PER EMPRESES DE TREBALL TEMPORAL.

Que tinguin DRET A PRESTACIONS DE DESOCUPACIÓ.

A judici per una acció al CIE de Barcelona

Jesús Rodríguez -
Setmanari Directa

La Delegació del Govern porta a judici 47 activistes per una acció al CIE de la Zona Franca de l'any 2006

El jutjat penal 6 de Barcelona escalfa motors per a un macrojudici contra 47 persones que van participar d'una protesta contra el Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca el 24 de juny de 2006, quan l'edifici encara estava en construcció. La magistrada Maria Graziella Moreno ha reservat la sala de vistes 221 de la Ciutat de la Justícia del 22 al 29 d'octubre d'enguany, per a celebrar-hi totes les sessions de la vista oral.

Les persones acusades seuran a la banqueta per torns, ja que el jutjat no ha pogut trobar una sala prou gran per a totes elles, les seves advocades i la resta de personal del jutjat i la fis-

calia. El cas ha estat instruït durant sis anys pel jutjat d'instrucció 17 de Barcelona, i ara, la defensa es planteja la presentació d'un recurs per a impugnar tot el procediment, que ha estat ple d'irregularitats. Altres 11 persones, que en un principi havien estat detingudes i processades, finalment no seran jutjades, però han estat citades com a testimonis. Entre aquestes hi havia quatre periodistes -TVE, Telecinco i La Directa (qui escriu aquest article)- i dos advocats.

Un llarg matí de Sant Joan i 72h als calabossos

L'acció es va realitzar el matí del dia de Sant Joan de l'any 2006, quan desenes d'activistes contràries als centres d'internament d'estrangers i a la Llei d'Estrangeria van accedir a les obres del nou CIE de la Zona Franca i van procedir a fer un desmuntatge simbòlic de reixes, portes i càmeres

de vídeo-vigilància. La protesta es va fer en el marc de la Segona Caravana Europea per a la Llibertat de Moviment, que durant aquells dies va recórrer diverses ciutats de l'Estat espanyol. Tot plegat es va efectuar sense provocar cap destrossa, mitjançant clau anglesa i tornavís. Després, van anar deixant el material desmuntat a la planta baixa de l'edifici. De cop i volta, però, un comandament de la Unitat d'Intervenció Policial de Barcelona (antivalots de la policia espanyola) va fer acte de presència als terrenys del CIE, i visiblement exaltat va ordenar la detenció de tota la gent que es trobava al solar on es feien les obres o a les seves immediacions.

A partir d'aquí va començar una veritable cacera del manifestant. Els policies van perseguir les activistes, les van insultar, agredir i humiliar amb tota mena de vexacions. Durant més d'una hora, totes elles, van ser obligades a romandre de cara a la paret a ple sol, mentre els policies les colpejaven i escopien. Posteriorment,

després de ser emmanillades, van ser traslladades una a una a la comissaria de La Verneda, on les van obligar a romandre en el pati de l'edifici durant hores, primer d'empeus i després agenollades.

Les 'fèrides' cel·les del CIE Verneda

La Delegació del Govern espanyol a Catalunya va voler castigar-les, tancant-les durant 72 hores (el màxim que permet la llei) als calabossos del que fins aleshores havia funcionat com a centre d'internament d'estrangers, al bell mig del barri de la Verneda de Barcelona. La seva detenció, però, va tenir un aspecte positiu, van poder constatar en pròpia pell que les instal·lacions eren brutes, fredes i amb un tracte molt allunyat dels patrons mínims de respec-

te als drets humans. Molta gent dormia directament sobre les rajoles, les reixes de la claveguera eren al passadís de les cel·les, no hi havia cap mecanisme de ventilació, havien de suplicar per a poder anar al lavabo i l'aire es feia irrespirable i asfixiant; en conclusió, el dia a dia d'aquesta mena de centres. Després de ser traslladades a l'antic edifici dels jutjats del passeig de Lluís Companys van ser posades en llibertat amb càrrecs, pendent d'un judici que ara es vol desenterrar de les catacumbes arxivístiques de l'actual Ciutat de la Justícia.

Aturem Eurovegas

Salvem el Delta del Llobregat

Plataforma Aturem Eurovegas
<http://aturemeurovegas.wordpress.com/>

Davant els rumors i informacions periodístiques sobre el projecte anomenat "Eurovegas" que el Govern de la Generalitat estaria negociant amb el multimilionari nord-americà Sheldon Adelson (Las Vegas Sands Co.), consistent a construir un macro-complex de joc i oci, a l'àrea metropolitana de Barcelona, molt probablement a la zona agrícola del Delta del Llobregat,

Manifestem la nostra oposició a l'esmentat projecte per les següents raons:

- El projecte Eurovegas aprofundeix en un model de creixement econòmic basat en l'especulació urbanística i financera. El projecte podria representar una de les majors inversions de la història de Catalunya en aquest sentint, portant-nos a perpetuar un model que es troba entre les causes principals de la crisi econòmica que pateix el nostre país.

- Al contrari del que ens volen fer creure des del Govern de la Generalitat, el negoci principal d'Eurovegas serà el joc, i no altres sectors com el de les convencions. Segons l'informe anual de Las Vegas Sands (Annual Report 2010)¹, el 75% dels ingressos de l'empresa provenen del joc als casinos, mentre que els ingressos en hotels, convencions i altres no arriben al 25%.

- El negoci del joc i el model d'oci que comporta tant sols genera beneficis a la multinacional implicada, sense aportar beneficis reals als territoris propers ni a les seves empreses. L'Estat de Nevada, on es troba Las Vegas, és el primer en taxes d'atur i el tercer en criminalitat violenta de

tots els EUA.

- El model de mega-casinos porta associat inevitablement greus efectes secundaris, com l'augment de la corrupció, les màfies, les drogues, la prostitució i les ludopaties. Reconeguts experts en la matèria (com Roberto Saviano) han alertat que Eurovegas suposarà un fort pol d'atracció per a la màfia internacional.

- És poc creïble que Eurovegas pugui aportar els 260.000 llocs de treball que es prometen. Segons l'informe anual de Las Vegas Sands Co. (Annual Report 2010)¹, els quatre mega-complexos que té actualment la companyia al món, donen feina només a 36.000 persones. De fet, tot el sector del turisme (hostaleria i restauració) a Catalunya ocupa a un màxim de 350.000 persones en els aproximadament 500.000 llits hotelers. Les xifres que es prometen per Eurovegas són, senzillament, impossibles. És lamentable com s'està utilitzant la desesperació de la població a l'atur per a justificar socialment aquest projecte.

- La ubicació d'Eurovegas al Delta del Llobregat vulneraria la planificació urbanística i territorial que s'hi ha desenvolupat els darrers trenta anys. El Baix Llobregat ha contribuït al desenvolupament de Catalunya, aportant el seu territori per ubicar les majors infraestructures de tot el país, i en canvi pateix els índexs d'atur més elevats i els últims en renda familiar.

- La construcció d'Eurovegas causaria greus impactes ambientals sobre tots els espais naturals conservats en virtut dels seus valors naturals excepcionals, i que estan protegits segons la legislació catalana i europea vigent. El projecte produiria una gran afectació en espècies en risc de flora i fauna, especialment ocells, i sobre ecosistemes de protecció prioritària, ja fos per afectació directa i/o per contaminació atmosfèrica, acústica o

lumínica. No és possible desenvolupar aquest projecte sense vulnerar la legislació europea.

- A l'aqüífer situat sota el Delta del Llobregat s'emmagatzema un volum d'aigua equivalent al pantà de Sau, constituint una de les reserves d'aigua més importants de Catalunya, que evita durant les sequeres recurrents del nostre país les restriccions a Barcelona i a la seva àrea metropolitana. Amb el canvi climàtic cada cop més accentuat, resulta irresponsable pensar en construir un complex que seria un immens consumidor d'aigua dolça (camps de golf, hotels,...) i afectaria la recàrrega de l'aqüífer.

- Aquest tipus d'instal·lacions són enormes consumidores d'energia. Augmentar el consum elèctric ens allunya de la necessària apagada de les centrals nuclears, i ens torna més dependents del petroli, fomentant de manera irresponsable el canvi climàtic.

- No ens podem permetre perdre el Parc Agrari, una de les terres més fèrtils de la Mediterrània al costat mateix de Barcelona. És imprescindible per a garantir la seguretat alimentària de la població i no empitjorar la dependència de les importacions d'aliments de l'exterior per al consum quotidià.

- El secretisme amb el que el Govern de Catalunya negocia amb l'empresa responsable del projecte suposa una actitud indigna d'un govern democràtic. S'està fent d'esquenes al territori i sense donar informació veraç i contrastada a la ciutadania, ni als i les representants dels possibles ajuntaments afectats.

- Satisfer les exigències de modificacions legals a mida, en una mena de subhasta a la baixa de deures legals, seria una intolerable submissió de l'Estat de Dret, en un comportament propi d'una "república bananera"

al servei dels interessos d'una gran empresa multinacional. Les exempcions d'impostos i de contribució a la Seguretat Social que planteja el promotor són un insult per als milers de petits empresaris i emprenedors que cada dia lluiten per tirar endavant uns negocis que aporten, convé no oblidar-ho, la majoria de llocs de treball del país.

Nosaltres, les entitats i persones que donem suport a la Plataforma Aturem Eurovegas, considerem que la implantació del macrocomplex anomenat Eurovegas representa un model

de desenvolupament insostenible, absolutament oposat a un model socioeconòmic que contempli dos aspectes irrenunciables: satisfer les necessitats socials de treball, serveis públics i benestar, alhora que es conserva el territori per a les generacions futures. Apostem per desterrar la cultura de l'economia especulativa i per fomentar la de l'economia econòmica productiva i ecològicament sostenible que és l'única que serà viable social i ambientalment a llarg termini. Per tot això diem: Eurovegas, ni aquí ni enlloc!

Campanya per l'Apostasia promoguda per Ateus de Catalunya

Ateus de Catalunya

Des de fa anys a la nostra societat moltes persones intenten, infructuosament, que els sigui reconegut el seu desig d'abandonar la fe catòlica en la que van ésser inclosos, sense el seu consentiment, es a dir apostatar, i a que els sigui reconegut per l'església.

Malauradament els diferents bisbats han posat totes les traves possibles per evitar el que es un dret humà fonamental: la llibertat de consciència. Els intents d'implicar la classe política en la defensa de la llibertat dels ciutadans i ciutadanes han xocat amb un blocatge casi total, l'església es serveix dels seus acòlits dins molts partits polítics per desviar el tema cap a una via morta.

La justícia, trufada de fonamentalistes religiosos, no ha estat capaç de defensar els ciutadans de tant abús i injustícia, segurament molts jutges

no son conscients que tenen una tendència escorada a favor de l'església o si en son conscients ho fan convençuts que s'estan guanyant el cel a l'obeir al seu deu i no a les lleis humanes.

Nosaltres conscients de la demanda social del reconeixement del dret a l'apostasia i compromesos amb la llibertat de consciència, hem decidit proposar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que, després de prendre una decisió meditada sobre el seu abandó de la fe, puguin disposar d'un document que acrediti aquest extrem amb independència de la mala voluntat de l'església i dels polítics, avalats per una justícia que no respon a les necessitats d'una societat aconfessional i laica, que no vol fer-los el reconeixement formal ni documentat de la "defecció formal" de la fe.

Si així ho voleu ompliu el formulari a: <http://www.ateus.org/apostasia> Podeu demanar que imprimim nosaltres el certificat i el trametem per correu, pagant 5 € per costos de produc-

ció i tramesa, i rebreu a mes un carnet d'apòstata on després de firmar queda clar que no voleu cerimònies religioses en cas de defunció. O podeu imprimir a casa gratuïtament el certificat.

Les dades personals que ens trameteu seran exclusivament utilitzades per aquesta campanya i en cap cas transferides a tercers sense el vostre consentiment. Més informació: <http://ateus.org> email: info@ateus.org

tel: 696.505.636
 Apartat de Correus núm. 13.112,
 08080 Barcelona

Local social: carrer Daoiz i Velarde,
 num. 30 de Barcelona, dijous 19 a
 20.30 h.

Dinamita de cervell

La major estafa mai explicada:

L'Estat espanyol dedicarà a pagar interessos 28.848 milions, més que la retallada en els Pressupostos

**Kaos en la Red.
Laboral i Economia**

El pagament per interessos del deute augmentarà de nou el 2012 fins a arribar als 28.848 milions d'euros, més que la quantitat a retallar en aquests pressupostos, el més brutals de la història. La tisona de l'Executiu s'ha encenat amb l'Educació, la Cultura i la Sanitat. Mai abans es va conèixer una estafa de semblant magnitud. Ja se sabia, però no per això ha de deixar de sorprendre'ns i indignar-nos. El PP va presentar oficialment els pressupostos de l'estat, i va sortir a la llum una cosa que reflecteix a la perfecció l'essència del capitalisme: l'estat ha de pagar per a satisfer i engrèixer el negoci dels bancs i altres especuladors financers, més diners que els que s'ha vist "obligat" a retallar en les diverses partides pressupostàries.

Això és, que tot el sacrifici que hauran d'assumir els ciutadans, veient com els seus drets més elementals són retallats, com l'educació, la sanitat, la cultura, la investigació, la ciència, l'esport, els subsidis d'atur, l'ajuda al desenvolupament, la lluita contra el canvi climàtic i tot quant a vostè se li ocorri (menys la "festa" dels toros i els cossos i forces de seguretat de l'estat), anirà destinat íntegrament a engrèixer els comptes de resultats de les entitats financeres -estatal i internacionals-, unes entitats financeres que, per a més inri, prèviament han necessitat, en la majoria de casos, ser rescatades de la ruïna per aquests mateixos estats que ara els deuen tants diners, i que tants diners els faran guanyar a força del pagament dels interessos del deute. Una cosa de bojos.

En concret, el pagament per interessos del deute augmentarà de nou el 2012 fins a arribar als 28.848 milions d'euros, l'equivalent a un 2,7% del PIB, una quantitat superior a la retallada total dels Pressupostos Generals de l'Estat per a 2012, xifrada en 27.300 milions d'euros. El deute públic augmentarà el 2012 del 68,5% al 79,8% del PIB per les noves necessitats financeres i el refinançament de venciments, així com per l'impacte

d'instruments com el FROB o el fons de pagament a proveïdors.

En el cas de l'Administració Central, aquesta ràtio passarà del 52,1% al 60% del PIB. Per a quadrar els seus comptes, i poder complir així, tal com obliga la Constitució des de l'any passat, amb el pagament del deute als voltors creditors, el Govern ha retallat un 4,3% la despesa social fins a deixar-la en 175.382,7 milions d'euros, el 56,2% del total de despesa. Les partides més afectades en els nous Pressupostos Generals de l'Estat són les relatives a Educació, del 21,9%; Cultura, un 15,1%; i Sanitat, un 6,8%.

En total, l'Educació sofreix una retallada fins als 2.220 milions d'euros, gairebé un 22% menys que el 2011. Per programes, descendeix un 36,5% el d'educació infantil i primària, que se situa en 167,13 milions d'euros; el de secundària, FP i escoles oficials d'idiomes, que se situa en 175,79 milions, el que implica una rebaixa del 28,8%; i els ensenyaments universitaris arriben als 149,66 milions d'euros, amb una reducció del 62,5%. Per contra, l'educació compensatòria es multiplica fins als 169,79 milions d'euros.

A més, la partida de beques rebrà 166 milions menys que l'any passat, encara que el Govern va assegurar que no es veurien afectades pels ajustaments en els ministeris. Una altra mentida més, i van...

La Cultura, per la seva banda rebrà aquest any 937,40 milions d'euros, diners en el qual s'inclou una partida de 177,46 milions per a programes de foment i suport a activitats esportives. Amb això, la partida a Cultura és de prop de 760 milions. Per partides, destaca la reducció a la cinematografia, que rebrà 71 milions enfront dels 106 de 2011. Això sí, per a la promoció i defensa de la "festa" dels toros, hi haurà més diners que mai, segons va anunciar el Ministre Wert.

Respecte a la Sanitat, l'Executiu destinarà un total de 3.974,62 milions d'euros a aquesta política, el que suposa 288,96 milions menys que en l'exercici anterior. Aquesta retallada afectarà sobretot a les polítiques de salut i ordenació professional, la partida que més redueix el seu pressupost amb un 75% menys, seguida de la destinada a polítiques de salut pública, sanitat exterior i qualitat, que es

redueix en un 45%.

Quant a serveis públics bàsics, el pressupost destinat a polítiques de Justícia se situa en 1.612,6 milions, un 5,9% menys, mentre que Defensa experimenta una retallada major, del 8,8%, fins a 6.261,3 milions. La tisona també s'aplica al foment de l'ocupació, que cau un 21,3%, a la despesa en atur, que es redueix en un 5,5%, i als serveis socials i la promoció social, que cauen en un 15,7%.

La despesa en seguretat, en canvi, tot just cau un 0,6%. De fet, el Ministeri d'Interior, és qui serà l'encarregat de fer complir la llei i l'ordre en els carrers, això és, de reprimir tot allò que es mogui en oposició a aquestes increïbles i al·lucinants coses que estem vivint, purs atracaments a mà armada d'estafadors sense escrúpols. És el Ministeri, d'entre els convencionals, que menys sofrirà les retallades, no vagi a ser que la situació se'ls escapi de les mateixes mans amb les quals ens estan robant d'una manera descarada, despietada i salvatge.

L'accés a l'habitatge i el foment de l'edificació sofreix una retallada del 31,7% i passa de 1.200 milions a 820

milions, mentre que la gestió i administració de la Seguretat Social experimenta una rebaixa del 62,7% i se situa en 2.901 milions.

Seguretat ciutadana i institucions penitenciàries mantenen gairebé la despesa (-0,6%), que se situa en 8.354,9 milions, mentre que la política exterior experimenta la major retallada d'aquest capítol, d'un 38,9%, xifrant-se en 1.680,1 milions. La Investigació i el Desenvolupament perden un 25,6%. D'altra banda, el pressupost per a canvi climàtic es redueix a la meitat, de manera que la despesa en actuacions per a la prevenció de la contaminació i el canvi climàtic ascendeix aquest any a 58.800 milions d'euros, enfront dels 101.513 milions del 2011.

Altres partides mediambientals també es veuen afectades per les retallades de l'Executiu de Rajoy. Així, Meteorologia passa de 122.796 milions a 87.325; Qualitat d'aigua de 295.340 a 220.570 milions; Protecció i millora del medi ambient de 30.206 a 18.831; i Protecció i millora del mitjà natural de 225.674 a 190.641. El pressupost total de ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi ambient s'ha vist reduït en un 31,2% en relació a l'exercici anterior.

Així que, per si algú tenia algun dubte en relació a on anava a parar els diners dels ajustaments, ja li ha hagut de quedar resolta: aquest quedarà en lloc segur en el compte de resultats dels grans bancs i fons d'inversió internacionals, en el que és, sens dubte cap, la major estafa mai coneguda, el major saqueig als diners públics del que es té record fins a la data, i que, probablement, mai podrà tornar a ser superat, una vegada s'acabi aquest malson capitalista/neoliberal, al llarg de tota la història.

És, ni més ni menys, que el robatori permès i institucionalitzat de la riquesa mundial, per a posar en mans d'uns pocs milers el que pertany a milers de milions de persones, i que en cada país tindrà les seves pròpies i terribles conseqüències en forma de tragèdies socials i drames humans. Això és, no obstant això, el que sempre ha estat, i sempre serà el capitalisme, solament que ara ja d'una manera absolutament bestial, sense cap tipus de mirament ni contemplació.

La crisi europea

Albert Recio, economista

L'actual crisi econòmica no és europea. Les tracta d'una crisi global generada per l'acumulació de tensions que ha generat el model neoliberal: financiarització, augment de les desigualtats econòmiques, polarització entre espais geogràfics, crisi ambiental, privatització de la gestió pública, etc. Però el seu desenvolupament ha acabat generant un problema específic europeu. En

part perquè el disseny institucional de la Unió Europea ha agreujat la situació i al mateix temps aquest agreujament està afectant a aquestes mateixes institucions.

Els principals problemes de la 'construcció europea' es troben en tres espais: l'absència d'una veritable política fiscal comunitària, l'absència d'un projecte econòmic inclusiu i el disseny d'un banc central destinat a controlar la inflació.

És un disseny inadequat, en el naixement del qual va jugar tant el dog-

matisme neoliberal com, especialment, l'estructura de poder real dintre de la pròpia Unió. Encara que l'imperialisme clàssic és en part cosa del passat —encara que segueixen persistint les guerres i l'ocupació de territoris que es consideren estratègics per a les potències dominants, com mostren les diverses guerres d'Orient Mig— és evident que segueixen persistint potències internacionals que tracten d'imposar els seus interessos i les seves visions del món a la resta.

Evitar la redistribució

Des d'aquest punt de vista l'absència de fiscalitat comuna i d'un disseny institucional basat a imposar l'estabilitat de preus per sobre de tot traduïa bastant bé la visió dominant entre les elits de la potència hegemònica europea —Alemanya— ja que evitava una possible redistribució de recursos cap als països més pobres —una cosa que per altra banda hagués estat difícil de 'vendre' al seu propi electorat— i els tractava d'imposar regles estrictes per

a evitar que una actuació irresponsable d'aquesta perifèria europea posés en perill el model alemany.

Una mostra d'aquesta construcció europea asimètrica es va poder constatar quan Alemanya i França van tenir problemes per a complir les normes que elles mateixes havien promogut i van forçar a la resta que acceptessin sense queixar-se el seu incompliment. Una característica de qualsevol sistema de poder és que les normes que regeixen per a cada membre no ho fan, o no de la mateixa manera, per a qui té les regnes.

Després d'anys d'economia europea, les estructures productives dels estats membres han canviat. En part, el projecte europeu estava pensat per a promoure una reorganització de l'estructura productiva, afavorint l'especialització i les economies d'escala. No és casualitat que en aquest procés els països amb estructures productives més febles hagin experimentat una certa desindustrialització. Mentre vivíem en la fase del crèdit fàcil aquestes desigualtats territorials es van amagar sota formes diverses –bombolles immobiliàries, despesa pública sobre la base d'endeutament, etc.–, però quan tots aquests falsos miracles van quedar al descobert els problemes estructurals de cadascuna de les economies van aparèixer amb força, com ho mostra la successió de crisi que han experimentat gran part dels països de la perifèria europea. No només els mediterranis, també Irlanda i gran part de països de l'Est. La crisi ha posat en evidència les falles del model: un banc central que s'ha mostrat incapaç de prevenir els excessos i el crash del sector financer; un model de desenvolupament que no ha reequilibrat les diferents economies; un euro sobrevalorat que afecta a la posició internacional de moltes economies; una política energètica incapaç de lluitar contra el canvi climàtic i de respondre a l'alça de preus amb un canvi substancial del model de desenvolupament; i la incapacitat de crear mecanismes de suport mutu que evitin la caiguda de les economies més febles. I ha donat lloc a una sèrie de diagnòstics erronis que es tradueixen en tractaments que agreugen cada dia el be-

nestar d'immenses masses de població. Les elits econòmiques, que no han dubtat a sortir en suport d'un irresponsable sistema bancari –evitant la seva nacionalització i una reforma en profunditat de l'esfera financera–, han traduït la crisi a un problema de malversament públic. Acusant de problemes globals al mal fer de polítics locals. Obviant en canvi totes les tensions que generen els models actuals de financiarització econòmica i polarització espacial i social de l'economia europea. El resultat d'aquesta diagnosi inadequada és el de promoure polítiques generalitzades d'ajustament econòmic, de reformes estructurals –que sempre s'acaben concretant en reducció de drets laborals i socials– i d'obviar un replantejament en profunditat del model econòmic global. La crisi de cada país té sens dubte causes específiques de cadascun d'ells, però també altres que provenen dels mecanismes d'interacció internacional generats al llarg de les dècades precedents. La imposició dogmàtica de polítiques d'austeritat a tot el qual tingui problemes ignora gairebé sempre trets importants de cada situació concreta i obvia plantejar-se si no serà l'estructura europea la que també els genera. De fet, a l'insistir que Grècia havia "d'ajustar-se" pel seu compte l'única cosa que s'ha aconseguit és convertir un problema menor –el d'una economia que representa el 2% del total– en una metàstasi que acaba afectant al conjunt. De la mateixa forma que a l'imposar plans d'ajustament de cavall als països amb problemes, Alemanya només està assolint bloquejar la seva pròpia economia i la

del conjunt.

Plans mal dissenyats

L'últim acord comunitari, el de constitucionalitzar l'austeritat i imposar un quadre de sancions rígides, és més del mateix en un context cada vegada pitjor. De vegades un pensa que les elits alemanyes copien les maneres dogmàtiques amb els quals la vella burocràcia soviètica tractava d'imposar els seus mal dissenyats plans. Com no s'han canviat les fonts bàsiques

de les tensions ni s'ha redissenyat el model, els problemes s'aguditzen, no es pot saber quin serà el resultat final: si l'euro acabarà per esclatar, si alguns països seran 'expulsats' o es mantindrà la unitat en un context de greus problemes socials i d'ajustaments imposats. Però del que estic convençut és que qualsevol de les alternatives implica forts costos socials, amb respostes que, donada la situació social dominant, poden ser catàstrofiques en temes com el refortament de l'autoritarisme, les polítiques xenòfobes

radicals, etc. En tot cas, una cosa està clara: qualsevol resposta alternativa ha d'incloure en el seu traçat una perspectiva internacional, tant en forma de promoure altres regles de joc internacionals –també a escala europea– com de considerar en quina mesura les respostes locals interaccionen amb les pressions externes. I això exigeix sens dubte començar a teixir moviments internacionals que generin una pressió comuna sobre les institucions a transformar.

29, 12 i 15 M: preguntes per a després

Carlos Yatero

Probablement estem vivint en primera persona la quarta transformació del model d'Estat associat al capitalisme globalitzador. Des que a principis del segle XX començava l'expansió imparable de les "democràcies de mercat", l'Estat, en paraules de Ramón Fernández Durán, va passar de ser "fortament liberal a l'inici del segle a un Estat social en les dècades centrals del mateix, per acabar una altra vegada amb un tipus d'Estat de tall "neoliberal" a finals de segle ("El Estado y la conflictividad política-social en el siglo XX", Virus editorial). Avui ens trobem davant la culminació d'aquest procés històric, al produir-se la ruptura, almenys en el que concerneix a la crisi europea, de l'esquema que ha regit les tensions entre l'Estat i la conflictivitat social durant més de mig segle. L'escenari euromediterrani ofereix indicis més que suficients. La posició hostil i agressiva de l'Estat grec davant la seva població; l'amenaça de Mario Monti a Itàlia: "si el país no està preparat per a una bona reforma laboral, el govern se'n pot anar"; el final de Zapatero que va aprofundir el desmantellament de drets i va introduir amb calçador el control del dèficit en l'articulat constitucional; l'ostentosa convicció de Rajoy de que la conflictivitat no només no modificarà gens els seus plans sinó que serà un aval davant la caserna general europea; o la imitació en un Portugal intervingut amb les mateixes mesures polítiques que aplica Madrid. A més de l'aplicació d'un receptari polític i econòmic, el paquet inclou ignorar tota mobilització a manera de guerra psicològica que converteixi la indignació col·lectiva en impotència compartida. Tant en la seva escala estatal o subesta-

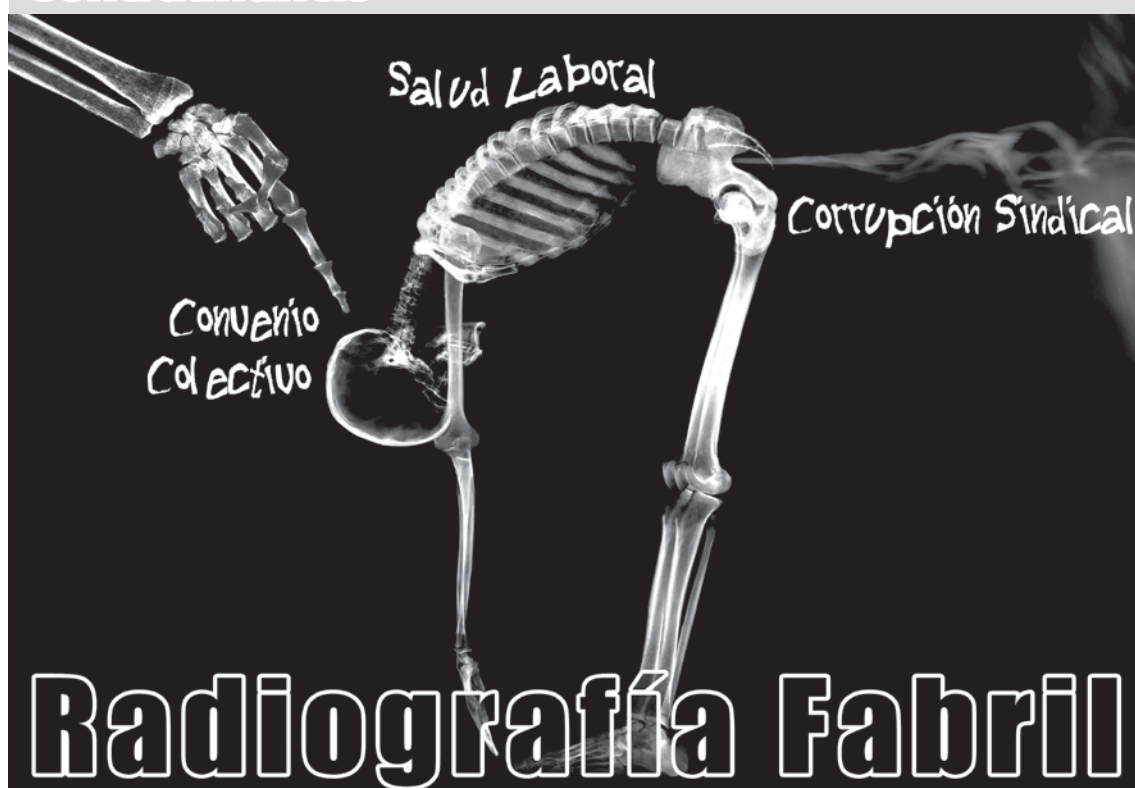
tal, com en la pròpia UE, el poder polític dóna per amortitzats els mecanismes de negociació i pau social empleats fins a avui, i opta per una guerra social de desgast per a protegir i garantir la concentració de poder i capital. Si bé els exemples més evidents els podem trobar a l'Europa mediterrània, la ruptura amb el canon de pau social posterior a la II Guerra Mundial compta amb la complicitat de les elits dels països anomenats PIGS i de les altes esferes franceses, alemanyes i britàniques. Aquest és, per altra banda, el resultat coherent del projecte thatcherista, que ha impregnat les transformacions de la dreta i l'esquerra europea en els últims 30 anys, i que avui està complint amb les seves aspiracions, superant les expectatives dels seus promotors. Aquest context afecta de forma directa a la forma en la que han de cristal·litzar-se les conquestes polítiques de la mobilització social. Sense deixar de mantenir les lluites pels drets socials i laborals, o els serveis públics, ni d'establir mecanismes d'interlocució allí on sigui possible frenar les polítiques d'assetjament i asfíxia, cal assumir que l'esquema del pacte social està enfonsat, i amb ell la forma en que fins ara la revolta social aconseguia establir i consolidar avanços i drets col·lectius. En resum, que prefereixen esgotar i perseguir a qui protesten abans que escoltar al poble. Ja no necessiten ni aparences ni justificació davant ningú. Ja Domingo Cavallo, Ministre d'Economia del govern argentí de De la Rúa, preguntat sobre si tindrien èxit les dures mesures econòmiques que havia imposat, va respondre que depenia del Ministeri de l'Interior i la repressió que aquest fos capaç d'imposar. Llavors, perquè resistir? Per necessitat. Si resistim i ens manifestem pot ser que els fem mal a ells; però si no resistim, ens fem més mal a nosaltres, i traïm la nostra forma de ser. Com garantir els fruits de les lluites so-

cials quan difícilment pot esperar-se que ho facin estats que, de paraula o obra, es declaren obertament enemics? És més difícil respondre quan som conscients de que les nostres alternatives, en el millor dels casos, es troben en estat embrionari. La capacitat d'afrontar aquest context és, en qualsevol cas, una de les claus al voltant de les quals ha de créixer i madurar la nostra capacitat d'imaginació i creació política. El prolongat dia després d'una lluita sostinguda davant d'una guerra de desgast.

* Carlos Yatero és membre de l'Assemblea de barri del Raval (Barcelona) i redactor de la revista Masala

Contraanuncis

L'altra cara de la Marató per la Pobresa

Els principals patrocinadors van guanyar 9.300 milions el 2011

David Fernández

La recaptativa de la Marató per la Pobresa de TV3 ha estat impulsada pel mateix Departament de Benestar que va retallar el PIRMI l'agost passat. Telefónica, Movistar, La Caixa, Abertis, El Corte Inglés, ESADE o destacats evasors fiscals com els Carulla o Carceller, entre els patrocinadors principals de la Marató. La Marató per la Pobresa, el programa de 12 hores del passat 27 de maig impulsat pel govern de CiU a través de TV3, va recaudar al voltant de 4,5 milions d'euros, una xifra que queda ben lluny dels 53 milions d'euros que CiU va retallar l'agost de 2011 en les partides del PIRMI, la renda mínima d'inserció que és, per moltes persones i unitats familiars en situació de vulnerabilitat, l'únic ingrés mensual del que disposen. Les sol·licituds de PIRMI van arribar el maig de l'any passat a un rècord històric, amb 33.772 expedients. Però després de l'estiu, el mateix Departament de Benestar Social que avui impulsa la Marató, va cancel·lar 4.521 ajuts.

I mentre a las xarxes socials bullia l'ús d'etiquetes com #maratójusticia i #sobrecadaires o #sobracinisme, cal apuntar que la quantitat que finalment s'ha recaptat queda ben lluny dels beneficis econòmics que van obtenir l'any passat les principals empreses que patrocinen la Marató i llueixen 'compromís contra la pobresa': un 0,05% dels més de 9.300

milions d'euros en beneficis nets durant el 2011. És a dir, més de 25 milions d'euros al dia, cinc vegades la recaptació total contra la pobresa aconseguida per la Marató.

La xifra és el resultat de sumar els beneficis obtinguts el 2011 per La Caixa (1.307 milions), Movistar (5.403 milions), Abertis (720 milions), El Corte Inglés (319 milions), Gas Natural Fenosa (1325 milions), Estrella Damm (89 milions) o Gallina Blanca (200 milions estimats donat que no presenten balanços consolidats). Totes elles assessoraven, patrocinaven o col·laboraven amb l'esdeveniment. En el cas de la Comissió Assessora Social de la Marató, hi figura al costat de 'La Caixa' o DKV (assegurances mèdiques privades) o la consultora PricewaterhouseCoopers, que assessorava Lehman Brothers el 2007 i que avui assessorava la Generalitat en matèria de retallades sanitàries.

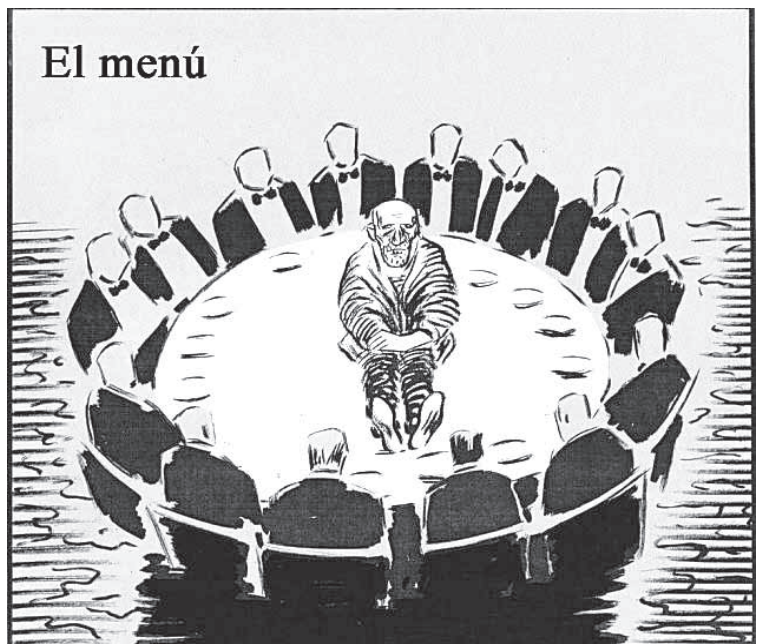
De Telefónica als evasors fiscals nostrats

És que entre les empreses patrocinadores de l'esdeveniment hi figuren empreses com Telefónica, amb beneficis milionaris mentre anuncia acomiadaments massius de 8.500 treballadors; la gestora dels peatges catalans Abertis, que amb beneficis de 720 milions ha anunciat l'acomiadament de 400 persones i que està comandada per Salvador

Alemany, que coordina el consell econòmic (CAREC) que assessorava Artur Mas; o El Corte Inglés que, amb 319 milions de guanys, ha estat el primer en recórrer a "l'acomiadament per absència justificada" en aplicació de la darrera reforma laboral.

D'entre el seguit d'empreses, però, en destaquen dos especialment: Gallina Blanca i cerveses Damm. Els seus propietaris, la nissaga Carulla i Demetrio Carceller respectivament, són dos dels casos més recents de frau fiscal conegut. En el cas de la família Carulla, propietària de la poderosa Agroaliment, continua oberta la investigació judicial per un frau continuat que es podria apujar als 160 milions d'euros. L'evasió fiscal s'hauria produït triangulant transferències a través de comptes opacs de paradisos fiscals com les Antilles Holandeses. El volum del frau fiscal d'aquesta nissaga multiplica per 35 el que s'ha recaptat a la Marató.

Respecte Demetrio Carceller, president de DAMM, cal recordar que l'Audiència Nacional va bloquejar-li 400 milions d'euros i el va investigar el 2010 per un frau fiscal continuat durant 15 anys que hauria arribat als 500 milions defraudats. Carceller, fill del fundador de Falange del mateix nom que va ser ministre de Franco entre 1940 i 1945, simulava viure fora de l'Estat espanyol per tributar a Portugal, amb una fiscalitat menor cap a les rendes altes. Ha estat un dels casos més greus d'evasió fiscal individual de la història de la hisenda espanyola. El nivell de

frau fiscal del president de DAMM, que dona suport a la Marató, multiplica per 100 el que s'ha recollit a la Marató per la Pobresa de TV3.

I de tot plegat, una cirereta final. ESADE, el think tank neoliberal on es va formar el conseller de Benestar Social Josep Lluís Cleries, serà l'encarregat d'assessorar i realitzar el seguiment dels projectes finançats per la Marató. El director d'ESADE va dimidir el passat març després de fer-se públic que havia cobrat 128.000 euros de la trama corrupte de l'Institut Nóos d'Iñaki Urdangarin, ex-

lumne també d'ESADE.

En el país on la mare de Déu és negra i el goril·la és blanc, tot rutlla al revés. 1'3 milions de pobres a Catalunya; 2'7 milions de pobres als Països Catalans. Mentre la singular marató de Bankia recaptava en 72 hores 19.000 milions d'euros. Marató sí, doncs, i continuada. Dels que promouen la pobresa: departaments que retallen pimis, multinacionals que acomiaden amb beneficis, bancs que guanyen i desnonen i fins les empreses dels defraudadors fiscals més nostrats. Per llogar-hi cadires quan no en sobren.

Criminalitzar, l'objectiu de la nova reforma del codi penal

MadriLonia.org

La gestió de la crisi financera per part dels governs europeus, rescatant als bancs i retallant drets socials, provocarà sens dubte un empobriment d'amplis grups de la població i, cap esperar, augmentarà la conflictivitat social. El govern del PP ja està pensant en aquests termes i ha llançat en conseqüència una proposta de reforma del codi penal. L'Observatori Metropolità ja anunciaven en un llibre recentment publicat, Spanish Neocon, que davant les escasses perspectives de millora econòmica, la dreta podria començar a construir un discurs que posi el focus sobre la gent que està pagant la crisi i les qui protesten contra les mesures del govern, utilitzant termes tals com "delinqüents", "dropos" i "violents".

És una vella estratègia, ben coneguda a EEUU, per la qual els pobres són culpabilitzats del seu atur, manca de casa o necessitat de suport social. El que no té ocupació passa a ser "un dropo" o un "paràsit", els que es mobilitzen són considerats "delinqüents" o "busca-bronques". Es crea una línia divisòria entre aquells que mantenen l'ocupació o un petit negoci, "gents de bé", i qui posen "en risc" la seva tranquil·litat: els aturats, els que protesten per la situació, els que recorren al petit robatori, a la compra-venda alegal o a la menuda. Aquesta estratègia busca fer oblidar les causes polítiques i econò-

miques dels actes d'aquestes persones i convertir la crisi-estafa en un problema d'ordre públic.

Així, s'han anunciat reformes contra els petits robatoris i contra les mobilitzacions. Entre les primeres, trobem que qualsevol furt serà delictiu al marge de la quantitat que s'hagi sostret -ara s'exigeix que se superi els 400 euros- si l'autor ho executa sense saber "el lucre il·lícit que obtindrà". Per exemple, el que es dugui una bossa cometrà un delictiu independentment que en el moneder hi hagi tres euros o mil. Es crearan tipus penals especials i agreujats per a algunes formes de robatoris, furt i apropiacions indegudes. I s'adoptaran "mesures cautelars immediates, inclosa la presó provisional, en supòsits de multi-reincidència". No s'ha escoltat res sobre augmentar les penes dels corruptes. I per als grans defraudadors una amnistia fiscal. Qui és el criminal?

Per la part dels revoltosos, es considerarà "com delictiu d'atemptat contra l'autoritat la resistència activa o passiva gran davant les forces de seguretat" i serà delictiu de desordres públics penetrar o obstaculitzar l'accés a establiments públics. És a dir, impedir de forma temporal l'entrada a una oficina de banc per a denunciar un desnonament, concentrar-se davant de la Conselleria d'Educació o romandre en una plaça en contra de l'opinió de la policia serà un delictiu. Tal com va deixar clar el ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, convocar concentracions per Internet que alterin "greument l'ordre públic" seran considerades "delictiu d'integració

en organització criminal". Un clar missatge al 15M i a tot tipus d'organització ciutadana a través de les xarxes socials. Ja s'han aixecat veus crítiques des de judicatura, per exemple, Ximo Bosch, portaveu de Judges per a la Democràcia ha exposat que la Delegació del Govern «ha de garantir el dret de manifestació encara que no estigui comunicada. A més, si és pacífica ha de prevaler aquest dret a uns altres si no es vulneren flagrantment». Amb aquesta reforma pe-

nal, Ghandi aniria a la presó; es dificulta precisament la possibilitat d'una protesta pacífica.

El control del carrer és tasca dels sectors més durs de la dreta a nivell polític i mediàtic. Els neoconservadors ho saben i volen aprofitar la seva oportunitat per a aconseguir major pes polític. Però omplir els ja paralizats jutjats amb casos menors i activistes pacífics és el pitjor que li pot passar al nostre sistema judicial. Els detinguts, jutjats i empresonats no

surten barats. Gastar recursos públics en qüestions penals menors, quan es fan retallades en educació i serveis socials és un clar símptoma del tipus de gestió de la crisi que pretenen portar a terme el govern. Aquest modus operandi contribueix a generar un ambient en el qual la prioritat sembla ser controlar "una espiral de violència" en paraules de Jorge Fernández Díaz, i no salvar el que veritablement importa: la societat i la democràcia.

Miners, ecologia, 15-M

Carlos Taibo

El rescat de la UE ha fet que passi, injustificadament, a segon pla la lluita dels miners. Obligats estem -sembla a rescatar-la, i això encara que resulti difícil avaluar quina és la intensitat del debat que han suscitat, en els últims dies, i en el món que resisteix, les protestes corresponents.

En aquestes condicions, i encara que un corre el risc d'atorgar relleu excessiu al que probablement no ho té, no em queda més remei que apuntar una intuïció: alguna cosa hem fet malament tots quan no sembla que tinguem altra cosa que discrepàncies sobre qüestions de fons.

Començaré dient el que crec que és, en aquestes hores, el principal: sobren els motius per a donar suport, amb tot el que estigui al nostre abast, a la protesta minera. Faltaria més! Si a tot arreu intentem plantar cara a agressions i retallades, com hauria de faltar el nostre suport a qui, en el món de la mineria, denuncien els efectes d'unes i altres.

Assenyalat això, que repeteixo és el principal, no queda més remei que pronunciar-se sobre algunes disputes que estan en la rebotiga. Estic pensant abans de res, clar, en la qual es pregunta per l'actitud -no d'ara: de sempre- que la resistència minera ha assumit en relació amb una qüestió tan vital com és el respecte del medi natural i els drets de les generacions esdevenidores. Tinc la impressió -la certa- per millor dir-lo- que les protestes d'aquestes hores apunten directament al legítim propòsit de garantir salaris i preservar llocs de treball. Però, encara que no ignoro la delicadíssima situació de moltes famílies, trobo a faltar, inequívocament, una mica més.

Alguns companys em diuen que, àdhuc

compartint la meua preocupació pel silenci que la dimensió ecològica de la crisi provoca en el moviment miner, no és aquest el moment per a airejar aquestes desavinences. Pot ser que tinguin raó. Però em veig obligat a preguntar quan arribarà, llavors, aquest moment.

Portem trenta anys amb la mateixa batussa. Primer van ser les discrepàncies que el futur de la indústria militar va aixecar entre els nostres pacifistes i el que avui anomenem sindicats majoritaris; els primers reclamaven el tancament de les fàbriques corresponents, en tant els segons exigien, sense més, que es preservessin els llocs de treball. Després van arribar les disputes en el que fa a una sagnant indústria, l'automobilística, descaradament subvencionada pels successius governs espanyols. Ara ens topem amb una discussió -crec jo que insortejable- sobre l'avenir de moltes de les indústries extractives, lamentablement lesives per al mitjà natural i no menys lamentablement vinculades amb un estil de vida insostenible (el nostre, clar, no el dels miners).

Quan se'm diu que la revolta d'avui obeeix al propòsit d'exigir que es compleixi el que els nostres governants van donar per bo anys enrere, vull preguntar-me si no és prudent discutir això que els uns i els altres van acatar. També he escoltat amb freqüència aquests dies que la responsabilitat pel que fa a la sense raó de bona part de l'activitat extractiva no és dels treballadors d'aquesta, sinó de les empreses o, més encara, del sistema. M'agrada poc l'argument. Si, com productors o com consumidors, acatem les regles del joc que imposa aquest sistema, som al cap corresponents de la lògica d'aquest. I estem renunciant a la tasca de transformar la realitat.

Quan algun col·lega, de bon to, ha suggerit que entre els ecologistes no fal-

ten les gents que, obsessionades amb el medi natural, han oblidat el que significa la lluita social de sempre, no em queda més remei que donar-li la raó. Per a a continuació preguntar-me, això sí, quants són els treballadors que, a més de mantenir viva aquesta lluita social, mostren consciència plena i conseqüent pel que fa als nostres deures amb el planeta i amb les generacions esdevenidores.

Tots som part del sistema que patim,

i no seria saludable que oblidem que la nostra conducta no sempre està a l'altura de les circumstàncies. Altra cara de la discussió d'aquests dies l'ofereix una col·lisió, sospito que una miqueta artificial, entre el 15-M i els miners. En algun cas intueixo que neix d'un malentès. No li donaré major relleu a les frases proferides per alguns miners que, davant la policia, van considerar convenient afirmar que no eren com aquests pacifistes del 15-M. I no l'hi donaré perquè no ho té, tot i que em sembla que el seu és recordar que el que els periodistes anomenen indignats no són cresta de gall.

No està de més que recordi referent a això el que de bon tros encertat ens diu Raimundo Viejo: "Estudiants i indignats, contràriament a aquesta fluïxjada dels miners que rula per la xarxa, no només van aconseguir expulsar als mossos de plaça Catalunya; ho van fer, a més, sense necessitat de coets, dinamita, caputxes, ni tota la parafernalia: purament aikido de la multitud".

Em preocupa més l'actitud de qui, les més de les vegades des de fora -ni són miners ni són 15-M-, han procurat airejar eventuais diferències entre els uns i els altres. Aquestes gents, clarament sobrepasades pel que el 15-M ha acabat per suposar, semblen decidides ara a recuperar el terreny perdut i escudar-se darrere dels miners.

Per fi la classe obrera hauria reaparegut per a deixar a cadascú en el seu lloc i, de forma més precisa, per a revelar ben a les clares la condició d'un moviment, el del 15 de maig, en el qual falten la consciència d'això, de classe, i la voluntat de transformació revolucionària. Caram! Bé puc imaginar-me la reacció d'un indignat que ho estigui de debò: siguin quines siguin les mancances del 15-M -li preguntarà a l'espavilat de torn-, des de quins púlpits parlaran aquestes gents que ara m'ocupen? Serà que els miners, legítimament lliu-

rats a la tasca de defensar ocupacions i salaris, estan a punt de prendre el Palau d'Hivern? Ho faran amb ells les direccions, entumides, de CCOO i UGT, després d'acceptar, durant decennis, l'inacceptable? Escoltarem per fi que reapareixen les paraules alienació i explotació en el llenguatge sindical a l'ús? Ens arribarà algun missatge que convidi a concloure que l'objectiu d'acabar amb el capitalisme comença a recobrar pes? Tindrem coneixement d'alguna iniciativa en la qual la paraula autogestió reveli ben a les clares la perspectiva de superar el món del treball assalariat i la mercaderia? En fi, rebrem notícies que la consciència dels límits mediambientals i de recursos del planeta convidi a posar sobre la taula altres valors i altres actituds?

No convé que ens enganyem. La protesta minera és un interessantíssim exemple que alguna cosa comença a explotar entre els nostres treballadors. I el 15-M reflecteix ben a les clares que una part de la gent ha començat a adonar-se del que tenim entre mans. Fem el que estigui al nostre abast per a acostar posicions. I aconseguim referent a això, en particular, dues coses. D'una banda, que el 15-M trenqui definitivament amb els espasmes merament ciutadanesques que segueixen operant en el seu interior. I per l'altre que cada vegada siguin més els treballadors que se sumin a la tasca d'una resistència enfront del capitalisme que incorpori els valors de l'autogestió, la lluita antipatriarcal, la contestació anti-productivista i l'internacionalisme solidari. Tasca no ens faltarà.

* Carlos Taibo és escriptor, editor i professor Titular de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat Autònoma de Madrid. Article publicat al Rojo y Negro digital.

> EL FAR

Autogestió: 5) Els mercats municipals i el port sota control obrer

Ferran Aisa

Al carrer l'ordre revolucionari passava per l'organització de Comitès de Barriada. Es tractava d'un moviment revolucionari sorgit espontàniament del poble en armes i en el qual hi havia des de membres dels Comitès de Defensa Confederal fins a militants de les Jovenuts Llibertàries i homes i dones de la CNT. Però també molts ciutadans que posaven el seu esforç en la construcció revolucionària. La mobilització de la ciutadania era un fet que semblava irreversible. Arreu de la ciutat es multiplicaven les cantines, els restaurants populars, fins i tot hotels de luxe com el Ritz esdevien menjadors populars. Els comitès revolucionaris organitzaven als barris la defensa, el proveïment, la

sanitat, la cultura... Per una altra banda els treballadors dels mercats majoritàriament afiliats a la CNT autogestionaven el seu lloc de treball.

El mercat central de proveïments del Born, els mercats municipals i l'escorxador foren col·lectivitzats pels treballadors.

Els mercats municipals de Barcelona van seguir la mateixa pauta col·lectivitzadora i van constituir Comitès Obrers CNT-UGT, on es van incloure tots els concessionaris de parades i empleats del mercat.

Els treballadors de l'Escorxador reunits en Assemblea, a la sala de festes La Gavina Blava de l'Avinguda Mistral, igualment que els treballadors del Born i els dels mercats de Barcelona s'adaptaven al decret de la Generalitat sobre la socialització de les empreses el dia 14 d'octubre, i ho feien d'acord

amb la delegació del Comitè de Proveïments, la Federació Obrera i els industrials de l'escorxador. Un Comitè de Control Obrer es va fer càrrec de la direcció de l'Escorxador, el qual va passar a controlar l'actiu i el passiu de tots els abastadors de l'Escorxador, i amb aquest efectiu va començar a desenvolupar les operacions de compra, sacrifici i venda de ramats amb caràcter col·lectiu. El Comitè va aprovar destinar un sou equitatiu per cada un dels treballadors i patrons industrials. Els proveïdors van nomenar els delegats per a cada nau de l'Escorxador.

Les feines del moll també van fer un canvi brusca, de moment es van presentar unes noves condicions de treball pels estibadors i altres empleats del port de Barcelona. El Sindicat Únic del Transport de la CNT va aconseguir un contracte amb consignataris i armadors

que beneficiava als treballadors. Foren suprimits els intermediaris que es dedicaven a contractar directament els treballadors i, naturalment, el benefici que se'n duïen a costa d'aquestes contractacions. Es va reorganitzar la Junta Directiva que seria l'encarregada de percebre les quantitats per càrrega i descàrrega dels vaixells, segons les tarifes vigents, organitzaria els equips obrers i pagaria els jornals. Els armadors, els naviliers i consignataris només reconeixien com interlocutors dels treballadors al Sindicat Únic del Transport de la CNT.

Governats per sapastres i pillards

Jordi F. Fernández Figueras

Fa unes setmanes el ciutadà Jordi Pujol va fer unes declaracions al Diari de Terrassa. Una de les coses que va dir —en relació amb l'adhesió d'Espanya a la unió monetària de la Unió Europea l'any 1992— és aquesta: «Los alemanes ya me lo advirtieron. Nos da miedo una cosa, me dijo Theo Waigel, que era ministro de Hacienda alemán, ustedes no son serios. Y tenía razón».

I quanta raó té també Jordi Pujol quan diu que tenien raó. Prou bé que ho sap ell que a Espanya no som seriosos, de primera mà ho sap, al menys pel que fa a Catalunya.

A quin país seriós una persona a la qual s'acusa de falsejar el balanç d'un banc, d'assignar grans sobresous als consellers del banc quan es tenen grans pèrdues, de realitzar inversions irregulars i de ser responsable d'«una gestión imprudente e incluso desastrosa» —en paraules de l'Audiència de Barcelona—, de repartir beneficis suposats entre els accionistes quan en realitat es pateix un gran déficit... en lloc de dimitir dels seus càrrecs polítics i posar-se a disposició de la justícia, s'amaga rere la bandera nacional i es presenta amb èxit com a

víctima d'una conspiració?

A quin país seriós és possible que els mitjans de comunicació diguin que no es vol pagar el peatge a les autopistes catalanes perquè els diners aniran a Madrid, quan saben prou bé que la majoria de les autopistes de pagament catalanes van ser promogudes pel govern de Jordi Pujol i que el seu benefici van a parar a la caixa d'Abertis, una empresa propietat de La Caixa, que té com a president a un home molt, però que molt, proper al rovell de l'ou convergent?

A quin país seriós un partit que s'omple la boca de sobiranisme i independentisme permet que el seu màxim dirigent, quan arriba al govern, nomeni consellera de Justícia una persona que va comparar les consultes populars sobre la independència de Catalunya amb els homenajes a terroristes bascos?

A quin país seriós la televisió controlada per un partit que ha eliminat els impostos de successions i patrimonis a les rendes més elevades, mentre tanca o deteriora hospitals i escoles públiques, té el cinisme d'organitzar una marató contra la pobresa?

A quin país seriós es descobreix que la vicepresidenta del govern ha mentit sobre el seu nivell acadèmic —deia que era llicenciada i en realitat no havia acabat la carrera— i no dimiteix immediatament ni

és destituïda?

A quin país seriós un govern que constantment ens recorda que «Madrid ens roba» 20.000 milions d'euros, tolera i encobreix que el frau fiscal dels empresaris evasors fiscals catalans és de 16.000 milions?

I què dir del cas Millet-Palau de la Música? És propi d'un país seriós que un partit sigui acusat de finançar-se gràcies a una trama corrupta i que al fundador d'aquest partit només se li acudeixi dir en un mitjà de comunicació, en to amenaçant, que val més oblidar-se del tema

perquè si es remou «tots farem una mica de ferum»?

Té molta raó el ciutadà Pujol, no vivim en un país seriós, més aviat sembla que vivim en un país governat per sapastres i pillards amb la complicitat d'un poble que, en bona part, calla i ho permet!

Receptes...

Llom de porc farcit de figues i sobrassada

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

llom de porc

figues
sobrassada
patata
enciam
saïm
aigua
sal

pebre bo

Elaboració:

Xapam el llom com si fos un llibre i el vespre abans el salpebram. L'endemà el farcim alternant fi-

gues seques sense capoll i sobrassada. Tacam el llom ben farcit i el lligam amb una malla aposta que tenen a les camisseries, ben estret. El posam a bullir i quan és cuit el treim, uns 20 minuts per quilo. A continuació el posam dins

una rostidora, untada prèviament de saïm i el posam al forn a rostir a foc moderat fins que és ben rosset. Es pot servir amb patata tallada rodona i fregida i una bona ensalada d'enciam. Bon profit!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

La jungla d'asfalt

Joan Canyelles Amengual

(The asphalt jungle, 1950)

Després de passar set anys a la presó, l'afamat cervell de diversos atracaments Erwin Riedenschneider (Sam Jafe), acudeix al corredor d'apostes il·legals Coby (Marc Lawrence), per proposar-li un que pot ser definitiu. Per finançar el cop, el posa en contacte amb el "respectable" advocat Alonzo Emmerich (Louis Calhern), qui en principi està disposat a participar a l'operació i posar els diners que fan falta per dur-lo a terme. També hi participaran el pistoler Dix Handley (Sterlin Hayden), l'especialista en caixes fortes Louis Ciavelli (Anthony Caruso) i el xofer Gus Minissi (James Whitmore). Però en realitat Alonzo Emmerich està arruïnat i el que planeja es quedar-se ell amb tot el botí. L'atracament, minuciosament preparat, sortirà bé, però una sèrie de fatalitats, faran que al final i per diverses circumstàncies, sigui un fracàs i un a un, i a poc a poc, aniran caiguent tots els que hi han participat.

Trobo una tasca molt interessant llegir l'opinió que les diferents crítiques i crítics tenen sobre un mateix director o

una mateixa pel·lícula. En alguns casos hi ha unanimitat a l'hora de reconèixer la genialitat d'algun director (seria el cas de Hitchcock, de Lang, de Renoir o de Welles), però sovint la disparitat de criteris és abismal, oceànica (per posar dos exemples paradigmàtics, podríem parlar de Godard o de Wyler).

Moltes vegades, tan accentuada disparitat resideix en la consideració de l'autoria, de la tinença o no, d'un estil propi, d'una personalitat definida i identificable. Es a dir, en les teories impulsades pels joves crítics (després realitzadors) de la mítica revista "Cahiers de Cinéma", de les quals ja hem parlat moltes vegades. En el cas de John Huston, les polèmiques amb l'altre gran revista francesa "Positiv" van ser força intenses.

El número 51 (març de 2006) de la molt notable publicació cinematogràfica "Nosferatu", fou dedicada al director que avui ens ocupa i allí les opinions foren també bastant diverses.

Des del meu modest punt de vista, Huston, És sobre tot un gran narrador, poc preocupat per tot el que no faci avançar la història i també poc inclinat a investigar noves formes en el llenguatge cinematogràfic o per ampliar les seves possibilitats.

Amb la seva primera pel·lícula, "El falco maltès" (The Maltese falcon, 1941), basada en una novel·la de Dashiell Hammet, inaugurava el "cinema negre" i Bogart començava a ser definitivament Bogart, deixant enrere el papers de "gàster" que fins a les hores havia interpretat.

Sovint s'ha dit de Huston (i també s'ha desmentit i matitzat) que és un cronista de la derrota i un dels directors que més ha entès i definit la figura del perdedor, del "loser" (juntament amb Peckinpah o Ray, entre d'altres). Això ho demostrarien títols tan emblemàtics com "El tresor de Sierra Madre" (The treasure of Sierra Madre, 1948, he estat molt temptat de comentar aquesta pel·lícula en lloc de "La jungla de l'asfalt" pel que té de crítica de la cobdícia, de l'afany d'acumular riquesa i del poder corrosiu i letal que poden tenir els diners), "Ciutat daurada" (Fat City, 1972), o "L'home que va poder regnar" (The man who would be king, 1975).

Una de les seves poques pel·lícules que acaba de manera tràgica, és l'excel·lent obra mestra "La reina d'Àfrica" (The African Queen, 1951) on el "final feliç" és tan inverosímil que sembla una amorosa i tendra broma.

A tots aquets títols (i a molts d'altres), uns

determinats personatges s'uneixen per aconseguir un objectiu que molt sovint es quimèric i en la majoria dels casos aquest objectiu no s'aconsegueix. Però en l'intent, en la lluita, els seus protagonistes hi troben la dignitat que cerquen.

En l'ampla filmografia de Huston (1941-1987) hi ha pel·lícules purament pecuniàries que son indignes del seu talent. Però es va acomiadar amb una portentosa obra mestra: "Dublinesos" (The dead). Sobre el relat de James Joyce i connectat permanentment a una bombona d'oxigen, Huston elabora una lucidíssima reflexió sobre la vida i la mort, sobre la permanença entre nosaltres dels que ja ens han deixat i sobre la que nosaltres deixarem a la nostra mort. A la Irlanda de principis del segle XX, dues germanes grans organitzen com cada any un sopar de Nadal o hi conviden familiars i amics. El seu nebot Gabriel (Donal McCann) fa una mica el paper de "mestre de cerimònies". Quan el sopar ja ha acabat i els convidats estan començant a partir, un d'ells canta una vella cançó irlandesa. La dona de Gabriel, Greta (Angelica Huston), és a l'escala i quan la sent queda paralitzada. Els breus moments dura la cançó la veim íntima i dolorosament trasvalada. El seu marit la contempla demanant-se que li està passant pel cap. Quan arriben a l'hotel on han de passar la nit ella li conta la història de Michael Fury, el jove que va morir d'amor i pulmonia després de passar la nit plujosa i freda davant de la seva casa perquè ella abandonava momentàniament el poble l'endemà.

Michael Fury no ha deixat d'acompanyar-la durant tots els dies de la seva vida. Continua vivint a la seva memòria i al seu cor. I així serà sempre.

No crec que hi hagi cap director que s'hagi acomiadat amb uns darrers vint minuts tan antològics i prodigiosos, tan sublims i intensos com aquets de "Dublinesos". Aquets últims fotogrames justifiquen tota una carrera

cinematogràfica.

"La jungla de l'asfalt", està estructurada en tres parts. La primera serveix per presentar als protagonistes i la preparació de l'atracament a la joieria. Huston ho fa amb una gran economia narrativa i deixa ben clares les seves simpaties, i en certa manera la seva solidaritat amb els que el duren a terme.

La segona mostra l'atracament pròpiament dit. Les escenes estan rodades amb un extraordinari sentit del ritme i la planificació i han servit de model a moltes altres pel·lícules.

I finalment a la tercera assistim a una sèrie de fatalitats que sense fer fracasar el cop, conduiran a que tots els qui hi han participat, acabin morts o empresonats. No podia ser d'una altra manera. Així ho manava el "cody Hays", l'autocensura cinematogràfica. Cap vulneració de la llei, cap comportament que sortís de les estrictes normes morals ultraconservadores i catòliques podien quedar impunes. I havia de quedar meridianament clar que qualsevol corrupció institucional era una excepció que el "sistema" s'encarregava de corregir ràpidament. Per això a la seqüència final, el cap de la policia explica davant dels mitjans de comunicació que tots els implicats, llevat d'un, son morts o detinguts. I que el policia corrupte ha sigut apartat i respondrà davant la justícia. Tot seguit fa una defensa aferrissada de les "forces de repressió" de l'Estat, diu que sense elles, els criminals serien els amos de la ciutat i acaba afirmant que Dix, un assassí sense escrúpols, una

bestia desproveïda de cap sentiment humà, està a punt de ser detingut.

Huston desmunta aquesta gran mentida i es burla de la censura de manera prodigiosa. A la darrera escena, absolutament antològica: veim a Dix arribant amb l'últim alè a les praderes on vivia quan era petit.

En un dematí brillant el veim morir aprop d'uns cavalls que el veuen i s'hi acosten com si el coneguessin mentre la seva amiga va correguent a cercar ajuda.

L'immens talent de Huston, li permet deixar clar que Dix és essencialment un home pacífic que tan sols anhelava abandonar la gran ciutat per tornar a les seves arrels.

El que trobo més interessant d'aquest autor és la seva aposta per una certa forma d'utopia, el seu convenciment de que el dolor provocat per la resignació és més intens i llarg que el que provoca la derrota, que sempre és relativa i que com a mínim ens assegura la dignitat.

Perquè d'això es tracta, no ho trobeu?. L'actual situació d'Estat policial, les contínues detencions, les agressions de les "forces d'inseguretat" mai castigades, el que persegueixen és que hi renunciem, que ens quedem a casa, que tinguem clar que no podem guanyar.

Però ignoren que la nostra lluita, el nostre combat, no es pot perdre mai, perquè en ell mateix hi ha la victòria i la força que ens fa ser molt més lliures que ells, els poderosos, els banquers, els que edifiquen la seva fortuna sobre el crim social i polític.

Fitxa tècnica

Dr: John Huston;
G: Ben Maddow i John Huston;
Ft: Harold Rosson; Ms: Miklos Rozsa;
Int: Sterling Hayden, Sam Jafe, James Whitmore, Jean Hagen, John McIntire, Marc Lawrence, Harry Kelley, Anthony Caruso, Marilyn Monroe.

> DES CARTES MAUDITES

Quatre notes sobre Blake

Carlus Jové i Buxeda

Entre els diferents comentaris de l'obra de Blake, no són pocs els que en destaquen el component revolucionari. Judy Cox, a William Blake: flagelo de tiranos, afirma que fou un artesà obscur i afligit per la pobresa que va crear «algunes de les imatges més impactants d'energia revolucionària i alliberament humà mai produïdes».

La seva fou una veu que parlà pels esclavitzats i els abandonats, i s'alçà en acusació incansable contra un món injust i explotador». Sense tanta pompa, Segimon Serrallonga, a la introducció de la seva traducció de Les noces del Cel i l'Infern, afirma que si bé Blake es va relacionar amb cercles radicals, aquest fou «menys compromès públicament i clandestina», però que «en l'esperuquiment la seva fúria prengué uns viaranys fantàstics, embolicant la revolució d'obscurs i turbulents drapejos mitològiques». També Elena Valentí, en la introducció de la seva traducció dels Cants d'Innocència i Experiència, fa referències a l'entorn radical de Blake i com aquesta influència es reflexa en la seva obra. Segons Valentí, l'atac que Blake fa al racionalisme cal entendre'l, en part, en clau política, ja que l'anglès hauria arribat a la conclusió que «el racionalisme de les classes cultes i dirigents és l'instrument amb el qual fabriquen lleis per tiranitzar els homes».

Fins i tot en matèria religiosa, tot i les al·lusions constants a la Bíblia per considerar-la «el Gran Codi de l'Art», Blake es manté sempre fidel a les classes populars i és un detractor dels poderosos. La seua concepció del cristianisme poc té a veure amb la de l'Església: «Em sembla clar Ara que Tom Paine és millor Cristià que l'Obispe», escrigué en relació a la polèmica religiosa despertada pel discurs deista de Paine, atacat públicament per l'obispe Watson, qui també blasfemava contra la Revolució francesa. A Blake, en canvi, la Revolució francesa li desperta un gran interès, fins el punt que hi dedica un dels seus llibres profètics.

Per tant, sembla just dir que l'atac a Blake a la raó en defensa de la imaginació no és quelcom que es pugui escombrar a la lleugera; en ell s'hi amaga no tan sols uns discurs artístic, sinó també un de polític. Si ens inclinem a pensar que Blake és solament un visionari, un místic, un il·luminat, correm el risc de perdre'ns gran part de la riquesa de la seva obra.

Solidaritat amb Ràdio Contrabanda FM

La Generalitat vol clausurar el seu centre emissor

Carles Masià - Setmanari Directa

La Generalitat està intentant forçar el tancament de Contrabanda FM, una de les ràdios lliures més veterana i activa de la ciutat de Barcelona, que emet des de l'any 1991 a tot el terme municipal. O, com a mínim, això és el que es desprèn de l'actuació de la Subdirecció General d'Ordenació de l'Espai de Comunicació Audiovisual –organisme dependent de la Conselleria de Cultura–, que ha enviat una notificació que exigeix la clausura del

centre emissor que la ràdio barcelonina té al Turó de la Rovira. Arran d'aquesta notificació, en cas que Contrabanda FM no deixi d'emetre el dia 25 de juny, pot haver d'afrontar una multa de 100.000 euros, la qual cosa l'abocaria al precinte de la seva infraestructura tècnica i al tancament definitiu.

La zona dels turons de la Rovira i el Car-

mel es troba afectada per un pla integral que pretén regular les emissions il·legals que fan diverses ràdios pirates comercials a la zona. La Generalitat, però, no té en compte la particularitat de Contrabanda, emissora de caràcter autogestionat i no comercial, i que no emet publicitat ni rep cap mena de subvenció. Segons Contrabanda FM, aquest és el pretext que està utilitzant la Generalitat per impedir el dret d'emissió de les ràdios lliures, sobre les quals no hi ha cap legislació específica. Únicament la llei 22/2005 del 29 (Llei Audiovisual de Catalunya) contempla l'existència de ràdios sense ànim de lucre, però no concreta l'accés a les llicències.

De moment, la comissió jurídica de la ràdio ha preparat un plec d'al·legacions a l'expedient que podria endarrerir els procediments, que es basen sobretot en el dret a poder usar l'espai radioelèctric com a ràdio no comercial. Alhora, s'ha demanat una trobada amb la Secretaria de Mitjans, però fonts de l'emissora han assegurat que l'administració catalana preveu que la reunió podria tenir lloc, com a molt aviat, a principi de juliol.

Campanya de solidaritat

A banda del front legal, la ràdio està engegant una campanya per afrontar amb més garanties l'expedient obert per l'administració. Per tal de visibilitzar el suport de l'entorn, Contrabanda també ha emès diverses falques i vídeos (a disposició dels mitjans que vulguin difondre aquests materials i solidaritzar-se amb l'emissora) i ha iniciat una iniciativa de recollida de signatures adreçada a persones

i col·lectius. Per a més informació i campanya de suport, aneu al web <http://www.contrabanda.org/contrabanda/>

D'altra banda, la coordinadora de ràdios lliures de Catalunya ja ha emès un comunicat de suport en què denuncia els episodis de «tancaments, segrest d'equips, usurpació del dial per part d'emissores comercials –públiques i privades– i sancions administratives» a què s'han vist abocades aquestes emissores durant les últimes quatre dècades.

Sense anar gaire enrere en el temps, Ràdio Pica i Ràdio Bronka pateixen interferències al 96.6 de la FM –dial que comparteixen– per part de l'emissora privada comercial Amb2 FM des de fa gairebé dos anys. La Secretaria de Mitjans coneix tots els detalls del cas, amb l'agreujant que les interferències es produeixen des de la planta que Telefònica té a la Torre de Collserola, però de moment, continua emetent sense problemes. D'altra banda, Ràdio Línia IV, ubicada a Nou Barris, també té el dial interferit per una altra ràdio comercial, Rock'n'Gol (103.9).

Implicació amb les lluites socials

Precisament, Contrabanda FM (91.4) ha estat una de les ràdios més implicada amb les lluites socials durant els últims anys. La seva programació se centra en programes culturals, musicals, debats, d'alternatives i, fins i tot, compta amb un butlletí d'informació setmanal. A més ha participat –juntament amb altres mitjans de comunicació alternativa– en l'Agència 29-S, creada per informar sobre els aspectes silenciats o tergiversats de la vaga general del 2010, experiència que es va repetir el 29 de març d'enguany amb un alt índex de difusió i participació.

Per tot plegat, si l'amenaça de tancament de la Generalitat de Catalunya s'arribés a executar, es podria donar la circumstància que a molts barris de Barcelona no arribés el senyal de cap ràdio lliure.

“Alma Libertaria”, nou treball discogràfic de Juanito Piquete

Kasba Music

La trajectòria musical de Juanito Piquete es remunta 25 anys enrere, quan va iniciar la seva etapa al costat dels Mataesquirols (1986-1992), passant posteriorment pels sons rocosos de DBS (Datura Bruising Show, 1993-1998) i pels seus anys electro-acústics de 1999 a 2004.

L'any 2009 inicia una nova aventura publicant “La Revolució Desconocida”, que significa la seva tornada al rock and roll i als escenaris, acompanyat per Sergi Fabregas, company de viatge des de 2007 i compositor al costat de Juanito de la majoria de les cançons.

En el seu haver més recent es troben el lliurament de dues cançons per al recopilatori “Barcelona Explota Vol. 2- Homenatge a Tralla Records”, sent l'únic grup que resisteix el pas del temps i repeteix en el recopilatori editat per Rock de Kasba el 2011 com homenatge al segell barceloní dels anys 90.

“Alma Libertaria” (gravat als Estudis Maraton per Antonio Prió) és el nou lliurament vital, i rocker per al segell Rock de Kasba d'aquesta parella de

fet, Juanito i Sergi que amplia la família musical amb Valentín Wallace White, a la guitarra i que compta amb les col·laboracions de Rayko Garcia, a la Bateria, Edgar Gubianas, teclats, Alex Puerto i Carles Benedet a la guitarra.

Els textos de Jesús Lizano, Leopoldo María Panero, Ramon Muns, Gorka Ramos i del propi Juanito conformen les cançons on s'entremesclen el rock and roll i el punk-rock. Com bonus track ens regalen dos temes en format acústic que van ser editats en els recopilatoris “Música contra la Represión” (Kasba Music 2011) i “Cantar, Amar, Sembrar de l'espai “Lo que nos queda” (Xile).

A finals de 2011 s'incorpora Anna Crespo a la bateria. En l'actualitat els seus directes gaudeixen d'excel·lent estat de salut, tant en format elèctric com en acústic les cançons d'“Alma Libertaria” desprenen la coherència de la poesia i el rock and roll amb la lluita social i el compromís per la transformació i l'autogestió de la humanitat...

“Vendrán otros silencios, otras cárceles, otras sombras te alcanzarán, pero tú canta a la libertad...” (“Salmo ácrata”, Jesús Lizano)

<http://www.kasbamusic.com/es/juanitopiquete>

Campanya de solidaritat amb LaTele.cat

<http://latele.cat/>

El projecte cerca aportacions al finançament de les emissions del canal de televisió de LaTele (<http://www.latele.cat/>), que emet de forma autogestionada al canal 37 de la TDT a Barcelona (des de Plaça Espanya cap al nord fins a punts del Maresme i Granollers). LaTele és una televisió feta per persones i col·lectius que considerem vital una televisió diferent: que serveixi de veritable canal de comunicació entre nosaltres i que difongui continguts alternatius als dels mitjans de comunicació convencionals.

Som una televisió col·laborativa i participativa feta entre col·lectius i moviments socials, professionals o semiprofessionals del periodisme i persones que durant 8 anys hem autogestionant el projecte. Durant aquests dies us anirem ensenyant vídeos de com s'ha anat fent LaTele.

La programació de LaTele es va construint de forma participativa amb aportacions de col·lectius socials, programes directament produïts des de LaTele, i altres continguts que ens arriben des d'Internet. Tot plegat suma molta gent col·laborant i genera importants necessitats tècniques de coordinació, producció, realització, i sobretot, d'emissió.

LaTele, que emet sota la responsabilitat d'una federació d'associacions i persones, l'Assemblea per la Comunicació Social, es finança amb aportacions dels socis i altres donacions, activitats d'autogestió, més alguna subvenció molt puntual.

Amb aquest projecte volem obtenir part del finançament de l'emissió (lloguer del servei de telecomunicacions) i introduir millores tècniques i organitzatives. Amb aquest crowdfunding volem apuntalar el projecte i seguir (de)creixent.

Col·labora-hi anant a <http://www.goteo.org/project/latele/home?lang=ca> <http://latele.cat/colabora-con-latele>

Llibres

Un militante del anarquismo español (Memorias 1889-1948)

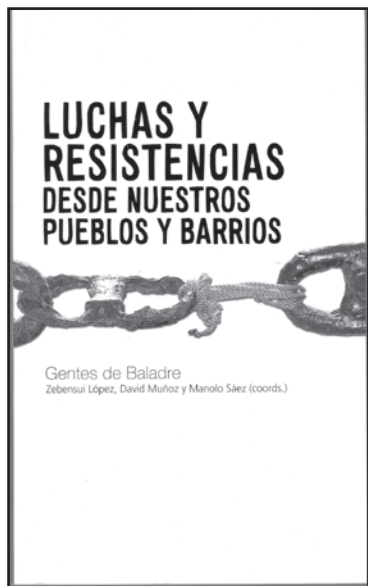

Manuel Sirvent Romero
Fundación Anselmo Lorenzo, 2012, 418 pàg.

Aquesta edició crítica de les memòries de Manuel Sirvent és fruit d'un pacient treball d'investigació començat a iniciativa de la neta de l'autor, Melodia Sirvent, i del catedràtic Pierre-Luc Abramson. Ha estat desenvolupada per Joël Delhom, especialista en anarquisme i professor en la Universitat de Bretanya Sud (Lorient), que s'ha encarregat de l'edició, introducció i notes del llibre. Manuel Sirvent (Elda, Alacant, 1889 - Orsay, França, 1968), home d'acció, no va escriure gairebé gens llevat de aquestes memòries, en les quals narra mig segle d'experiències individuals i de lluites col·lectives. Després d'una intensa activitat de propagandista al Llevant i Barcelona, en la dècada de 1920 el modest sabater va arribar a exercir les més altes responsabilitats en el Comitè Nacional de la Confederació Nacional del Treball i en el Comitè Peninsular de la Federació Anarquista Ibèrica, sent un dels protagonistes de les conspiracions contra la monarquia. Durant la Guerra Civil va contribuir a la socialització de la indústria del Calçat i, després, va ser internat en diversos camps de concentració a França i en la illa anglonormanda de Alderney. Una vegada alliberat, es va dedicar a organitzar la Regional de Bretanya del MLE-CNT en l'exili. El relat d'aquesta vida singular és el testimoniatge emocionant del valor i la fidelitat de l'autor als principis anarquistes, mantinguts a pesar d'una constant repressió; però també ofereix un panorama del moviment llibertari en el seu conjunt, com ho demostren les notes i l'estudi introductor. Completen l'obra diversos apèndixs documentals.

tria del Calçat i, després, va ser internat en diversos camps de concentració a França i en la illa anglonormanda de Alderney. Una vegada alliberat, es va dedicar a organitzar la Regional de Bretanya del MLE-CNT en l'exili. El relat d'aquesta vida singular és el testimoniatge emocionant del valor i la fidelitat de l'autor als principis anarquistes, mantinguts a pesar d'una constant repressió; però també ofereix un panorama del moviment llibertari en el seu conjunt, com ho demostren les notes i l'estudi introductor. Completen l'obra diversos apèndixs documentals.

Luchas y resistencias desde nuestros pueblos y barrios

Gentes de Baladre. Zebensú López, David Muñoz i Manolo Sáez (coordinadors)

Baladre, Libreando i Zambra, 2010, 214 pàg.

Barris de resistència, persones irreductibles, històries reals de persones ubicades en espais sovint dissenyats com llocs on emmagatzemar vides en espera que el mercat els necessiti. El mercat, aquest ens poderos que fixa el preu de les mercaderies i les persones, estructura les relacions socials

i reparteix la geografia de forma discriminatòria. Així s'estableixen dilitats territorials com miralls que reflecteixen on món desigual. Vistes des de fora, les fronteres són nítides, des de dins la visió s'entela. Aquest llibre ajuda a corregir la hipermetropia que ens impedeix veure-hi de prop. Històries de barris perifèrics on hi viu gent, on la comunitat és quelcom real, nous espais on són desplaçats els pobres, els sectors socials més desfavorits, més enllà dels asèptics barris vigilats per càmeres, convertits en aparadors, en parcs temàtics del comerç. Les experiències de les diferents comunitats relacionades en els relats del llibre han comptat amb molts obstacles. Però han assolit sortejar -perquè ha estat identificat- al principal. Qualsevol actuació per insignificant que sembli ha d'impedir la despolitització de l'economia, perquè fins i tot les pràctiques de suport mutu i de democràcia directa corren el risc d'aportar solucions que no transcendeixen els murs de l'immediat. Dit d'altra forma, si no s'adquireix la consciència que la nostra situació col·lectiva i individual deriva permanentment del capitalisme, les lluites, els èxits i l'entramat organitzatiu constituït quedaria reduït a l'autocomplaença moral i material.

El Antropoceno La expansión del capitalismo global choca con la biosfera

Ramón Fernández Durán

Virus editorial, 2011, 112 pàg.

Des del mitjà marí a l'atmosfera passant per la pràctica totalitat de la geografia terrestre, el planeta Terra està sofrint una era d'enormes transformacions físiques i ambientals provocades per l'acció humana, a una velocitat sense precedents en els últims milions d'anys, el que permet a Fernández Durán afirmar que ens estem endinsant en una nova era geològica, la del Antropoceno. L'expansió de les metròpolis urbanes, l'hegemonia del sistema industrial i de l'agricultura intensiva, i un consum de masses que solament retorna al medi ambient residus que en la seva majoria són impossibles de recuperar per al cicle natural, han dut a la biosfera al límit de la seva capacitat de regeneració. En tot just cent anys, durant el passat segle XX, la humanitat ha consumit més energia que totes les generacions precedents i s'ha apropiat del 40% de la biomassa del planeta. Segons diferents càlculs, a la Terra avui li costaria al voltant de 1,3 anys reproduir els recursos que la societat -principalment les poblacions del Nord i de les perifèries emergents- consumeix al llarg de 1 any. Això està provocant un col·lapse biològic que ha suposat una pèrdua del 30% de la biodiversitat de la Terra entre 1970 i 2005 (el que alguns ja denominen «la sisena extinció de la història del planeta») i creixents processos de desertització, esgotament i contaminació d'aqüífers, deforestació i sobreexplotació dels ecosistemes marins, tot el qual incideix negativament i aguditza el canvi climàtic en curs. El Antropoceno aixeca acta de la vertiginosa senda de destrucció en la qual s'ha sustentat aquest creixement desaforat i literalment criminal del sistema agro-urbà-industrial globalitzat. Aquesta dinàmica ha convertit les perspectives de futur en una carrera contrarellotge contra la destrucció del planeta que, mancant voluntat política i si no sorgeix una forta oposició, tal vegada solament l'esgotament dels recursos energètics pugui frenar. En resum, es tracta d'una anàlisi sobre la crisi del capitalisme global i el previsible col·lapse civilitzatori, reflexionant sobre la crisi energètica mundial, amb la finalitat de ressaltar que la crisi ecològica s'ha intensificat al llarg del segle XX, està irrompent fortament en el segle XXI i és un dels principals condicionaments de l'actual crisi global

CGT edita unes samarretes en suport a la lluita zapatista

Equip Secretaria Relacions Internacionals CGT

Des de l'equip de treball de la Secretaria de Relacions Internacionals Mèxic-Chiapas s'han fet unes noves samarretes de la CGT per l'autogovern zapatista a Chiapas i contra la guerra al EZLN.

Les Federacions Locals que desitgin tenir samarretes per a la seva venda preguem us poseu en contacte amb la Secretaria de Relacions Internacionals per a organitzar la distribució de les mateixes a: sp-internacional@cgt.org.es

Hi haurà samarretes en els colors: sorra, vermell i fucsia, en diferents talles i fins i tot de tirants. El seu preu de venda és de 10 euros i el marge anirà com sempre a donar suport directament a les Comunitats rebels zapatistes. L'autor dels gràfics ha estat el nostre company Alejandro Romero de Valladolid.

A propòsit de la nova Campanya de la CGT per l'autogovern zapatista i contra la guerra al EZLN anunciada el passat 18 de maig, volem seguir facilitant la visualització del suport - ara mitjançant les samarretes - a les nostres germanes i germans zapatistes en una fase de la lluita, l'actual, en la qual els extraordinaris assoliments del llarg camí de l'autonomia es veuen amenaçats irremissiblement per l'estratègia de guerra de desgast que governs i multinacionals plantegen a la lluita zapatista.

Les samarretes formen part de les nostres múltiples accions per donar suport la lluita i en la línia de la Campanya, criden l'atenció sobre els ens mitjançant els quals s'organitzen les Comunitats zapatistes a tots els nivells en el seu territori: les Juntes de Bon Govern (JBG). Sobre això així com de com compremem el paral·lelisme de les nostres lluites i la necessitat d'afrontar la repressió del capitalisme serà el contingut de que es compondrà el text de la Campanya que llançarem durant el mes de juny i presentarem puntualment en el Rojo y Negro d'estiu. Donem suport la lluita zapatista! Només hi ha un camí: organització i lluita!

Revistes

EMPREGARIO
Butlletí de la Coordinadora estatal de Telemàrqueting de la CGT, http://www.cgt-telemarketing.es/

PUBLIC@CCIÓN
Butlletí de la Secció Sindical de CGT a Radio Televisió Espanyola, http://www.cgtrtve.org

VOCES INDIGNADAS
Butlletí trimestral del moviment 15M del Matarranya i el Baix Aragó, http://alcantiztomalaplaza.blogspot.com, http://matarranya15m.blogspot.com

EL FERROCARRIL DE PAPER
Butlletí de la Secció Sindical de la CGT als Ferrocarrils de la Generalitat, http://www.cgtfgc.com/

ROBERTO ZEPEDA, HISTORIADOR SOBRE ELS REFUGIATS DE LA GUERRA CIVIL

"La solidaritat sempre ha existit i existirà"

"Encara no existeix un estudi a fons sobre el fenomen dels refugiats de guerra a nivell de tota la demarcació de Tarragona"

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Canadenca

Jordi Martí Font

Seria una tenda de campanya si això fos un catàleg d'un supermercat qualsevol, però és una aproximació sense massa convenciment a un diccionari. Per això, intenta reunir nous significats per a paraules que estan desaparegudes -a vegades elles senceres i altres només en els significats, dels nostres lèxics particulars i més encara col·lectius- o un intent de dotar-los d'armes d'autodefensa en el món del llenguatge, que és on es lliuren els combats més durs tot i que no ho sembli. Per tant, no anem bé si al cap ens ve un terreny d'acampada ple de roselles i mosquits, café de pot i llet condensada, en llegir "Canadenca".

Si busqueu la referència a on busqueu normalment, al paper o a la xarxa, hi trobareu que aquesta fou una de les vagues més importants de les que visqué aquest país llarg al llarg de la seva llarga història. Tan important que la majoria, que som els i les qui vivim del nostre treball, aconseguirem la jornada de vuit hores, és a dir posar un màxim raonable pel moment que era (febrer i març de 1919) de vuit hores de feina, alhora que dimittien (sí, és rar però aleshores hi havia qui dimittia) el governador civil i el cap de la policia.

L'Estat va declarar l'Estat de guerra i més de tres mil obrers foren detinguts però l'organització anarcosindicalista va ser més potent que l'Estat i el va derrotar. Els amos, per fets com aquest i altres, ens tenen por, no fos cas que la colla dels que sempre es queixen però no fan mai res o ben poc, un dia aixequessin el cap i remenant en el passat entenguessin que tot és possible si hi ha organització, determinació i objectius compartits. No ens cal massa cosa més. Quan no els tenim, ni canadenca ni tenda de campanya, ens desfan per on volen i ens porten a les pitjors formes d'explotació i vida possibles, perquè en són fermes defensors i és la seva feina, de la mateixa manera que la nostra és ser rebels mentre siguem humans i estiguem vius.

Segurament per això, el govern que ara governa la ciutat de Barcelona ha tret la placa que a la ciutat identificava l'espai on hi havia Barcelona Traction Light and Power i es referia a la vaga de la Canadenca i l'ha substituïda per una altra que recorda de qui era la fàbrica en qüestió. Les xemeneies del Paral·lel ens mostren així que els amos tenen tanta memòria que a la mínima l'exerceixen i esborren qualsevol rastre que mostri que alliberar-nos d'ells no només és possible sinó que ja ho ha estat. I és clar que prefereixen que "canadenca" vulgui dir només "tenda de campanya".

> LA FRASE...

"La immigració actual ha tornat a posar de manifest el fenomen solidari"

Josep Estivill

Va néixer a Xile però ha crescut sota el bressol de la cultura catalana. Des de ben petit li agradaven els llibres d'aventures. La seva passió ha estat la història; per aquest motiu es va fer historiador, especialitzant-se en el període de la Guerra Civil i el Franquisme, sobretot a nivell local, un àmbit on ha publicat diversos llibres i articles. A banda d'això, ha fet pràcticament de tot: pagès, cambrer, repartidor, professor (tant a l'educació pública com a la privada), etc. No creu en la política ni en el proselitisme, creu en les persones que fan allò que realment volen fer i que no es mouen pels interessos personals.

- Portes anys investigant el fenomen històric dels refugiats de la Guerra Civil (1936-1939). Com és que t'has interessat per aquest aspecte tan poc tractat fins al moment?

Doncs bé, vaig començar a interessar-me pels refugiats de la Guerra Civil estudiant altres aspectes de la contesa. Indagant per la dilatada bibliografia, em vaig adonar que sovint els estudis especialitzats no en parlaven o en dedicaven unes escasses línies. Tanmateix, sí és cert que en els darrers anys, sobretot amb la bibliografia local, s'ha omplert aquest buit historiogràfic. A més a més, el meu interès va créixer quan em vaig adonar que a la província de Tarragona no existia i, crec que encara no existeix, un estudi a fons sobre el fenomen dels refugiats de guerra a nivell de tota la demarcació. Entenc que és una tasca difícil, ja que l'abast de la recerca és considerable, però ens permetria comparar dades i arribar a va-

loracions més enllà de les estrictament locals. Degut a això, en els darrers anys m'he dedicat a voltar pels diferents municipis buscant documentació i informació relacionada amb els refugiats que van arribar a la nostra demarcació.

- Quines persones van ser refugiades i qui les va acollir?

En el cas dels refugiats republicans, la majoria eren població civil que en els primers moments de la sublevació van quedar en zones sota domini feixista i que, degut a la ferotge repressió, van fugir cap a territoris sota control republicà. Aquesta dinàmica es mantindrà al llarg de tota la guerra a mesura que els sollevats vagin avançant posicions.

La situació de rereguarda de Catalunya permetrà acollir persones de la resta d'Espanya i seran els organismes tradicionals d'assistència, més les entitats sindicals i polítiques i el Comitè Central de Milícies Antifeixistes, els encarregats d'atendre els primers evacuats. Ara bé, a mesura que avanci la guerra serà necessari bastir un complex i eficaç organigrama. Per tal de portar a terme això, la Generalitat es posarà mans a l'obra i crearà una sèrie d'organismes encarregats de la seva assistència (allotjament, manteniment, sanitat, etc.). Tanmateix, fou indispensable comptar amb la col·laboració dels diferents municipis catalans per donar cabuda a un nombre cada vegada més elevat de refugiats. Fins i tot, seran els propis veïns els encarregats d'acollir-los a casa seva.

- Quina relació van establir les persones refugiades amb la població autòctona?

Doncs, resulta que investigant per diferents municipis me'n vaig adonar que tot i que en alguns moments de la guerra es produïen conflictes entre la població autòctona i la refugiada, derivats sobretot per l'escassetat de recursos i la convi-

vència, certament es van establir lligams emocionals que s'han perllongat fins avui en dia. Resulta sorprenent com encara en l'actualitat antics refugiats continuen mantenint el contacte amb les famílies que els van acollir. Inclús, alguns d'ells van retornar un cop acabà la guerra i es van quedar a viure a Catalunya.

- Com va evolucionar l'onada migratòria?

Sens dubte, les dates d'arribada i la procedència aniran íntimament lligades a l'evolució de la línia del front. Els primers evacuats arriben a partir de l'octubre del 1936 i provenen de Madrid, Extremadura i Andalusia. A continuació vindran els de Màlaga, un cop caigui la ciutat en mans dels nacionals el 8 de febrer de 1937. A partir del mes de setembre de 1937, localitzem sobretot refugiats procedents del nord, principalment de la zona d'Astúries i de Cantàbria. Cap a l'abril de 1938, són moltes les famílies que arriben procedents de l'Aragó. I per últim, a partir de l'estiu de 1938, amb la batalla de l'Ebre, s'originarà un degoteig constant de persones que es perllongarà fins el mes de novembre, quan es produirà la fugida de la darrera massa de refugiats.

- Com es va fer el retorn dels refugiats als seus llocs d'origen?

Primer que tot, dir que un nombre considerable de refugiats van optar per agafar el camí de l'exili, altres, en canvi, van decidir quedar-s'hi. Un cop finalitzada la guerra, una de les prioritats de les autoritats franquistes va ser la repatriació dels refugiats als seus llocs d'origen, principalment els infants que havien quedat dispersos per territori català. Els organismes que més intervingueren foren la Junta de Protecció de Menors i Auxilio Social. No obstant, per tal de localitzar-los fou imprescindible la col·laboració d'altres entitats com ara les Juntes Provincials de Beneficència, els ajuntaments i els propis

veïns. A vegades eren els mateixos pares els que es posaven en contacte amb les autoritats pertinents i reclamaven els menors.

- S'ha reconegut actualment l'esforç que van fer aquelles famílies que acolliren refugiats?

Sí, i cada cop més. En els darrers anys, aprofitant la commemoració de diferents aniversaris de la II República i de la Guerra Civil, s'han celebrat un seguit d'activitats (conferències, exposicions, actes de reconeixement, etc.) on s'ha destacat i reconegut la solidaritat d'aquelles famílies que van acollir refugiats a casa seva i on també s'ha restituït un homenatge a aquells refugiats que es van quedar a viure a Catalunya. Certament, aquestes iniciatives han estat potenciades pels propis ajuntaments, arxius, consells comarcals i altres organismes com ara el Memorial Democràtic, etc.

- Després de dedicar tantes hores a estudiar les claus del fenomen dels refugiats, com valoreu la solidaritat actual envers la població nouvinguda?

Personalment, crec que el fenomen dels refugiats de la Guerra Civil i l'arribada d'immigrants en els darrers anys presenten característiques diferents. En primer lloc, perquè els hem de considerar en contextos històrics dissemblants i, en segon lloc, perquè també ho són les causes que els van originar. Tot i això, sí que m'agradaria afegir que ni la distància pròpia del passat ni les actuals circumstàncies han canviat un aspecte inherent (tot i que haurà gent que no ho creurà) a l'ésser humà: la solidaritat. La solidaritat sempre ha existit i existirà, i la immigració actual l'ha posat, una altra vegada, de manifest amb l'ajuda de diferents organismes i, sobretot, amb l'actuació d'alguns ciutadans (herois anònims), com va succeir amb els refugiats durant la Guerra Civil.